

 Love's whispers

Stef Ann Holm

*Printul
Mărilor*

Stef Ann Holm Printul marilor

THE KING OF PERATBS by Stef Ann Holm
ȘOAPTELE DRAGOSTEI
Printul Mărilor

Capitolul I Septembrie...

Tamatave, Madagascar

- Cinci mii de ducăți... prietene, scrâșni englezul cu dinți stricați, în timp ce se lupta să ridice marginea groasă cu franjuri aurii a unui frumos covor roșu; și este... al înălțimii tale ?

- Recompensa unui rege blestemat! - și Danton Cristobal privi critic , în timp ce mâna dreaptă alunecă spre mânerul încrustat cu rubine al hangerului prins în șold.

Vânzătorul de covoare , costeliv , lăsă brusc să cadă tapițeria care , atingând pământul , ridică un nor de praf. Văzând gestul lui Danton omul se făcu mic și se retrase în dugheana lui, lovind cu spatele o grămadă de lucruri furate.

- E - este co-covor demn de un rege. Danton , nu ești tu chiar regele Spaniei... dar ești regele piraiților.

- Este un titlu rușinos pe care mi l-au dat vasele regale care au invadat oceanul. Arăt eu ca un ucigaș, Henry ? întrebă scuturându-și pletele și încruntându-se. Fața îi deveni sălbatică.

Danton făcu intenționat un pas , ieșind din umbra dughenei. Lumina soarelui puternic se revărsă asupra lui și simți cum i se încălzesc urechile și cruciulița de aur prinsă la ureche. Cele două pistoale, măneml pumnalului și lama curbată prinsă în centură străluciră în lumina albă.

- Nu , Danton , bolborosi Henry. Mustața subțire i se contractă. Arăți a nobil , adică ceea ce ești. Rafinat și elegant și binevoitor. Extraordinar de binevoitor. Cu adevărat generos...

- Ragi ca un măgar , Henry. Taci.

Henry își înghiți șirul de laude pe care le-ar mai fi rostit, iar fata suptă i se albi.

Danton îngenunche și mângâie covorul superb îngropându-și degetele în mormanul de mătase roșie. Ura îi încolăci mușchii strecurându-i-se în. oase. Venele mâinii se contractară.

Privind la prețiosul obiect, ochii îi fiiră atrași de centrul tapiseriei și de emblema regală a regelui Filip al Spaniei. Pentru blazon , se folosise

albastru deschis, negru și verde , iar conturul era făcut din fire de argint și aur. Heraldica era înconjurată de o țesătură de culoarea cinabrului și cuprindea un spațiu de 10 pe 10 picioare. Danton recunoscuse proveniența persană a covorului.

- Superb.

Dar scump.

Se sufocă de furie gândindu-se la cel căruia îi aparținuse înainte să fie prădată corabia. O silă imensă îi alimentă dorința de răzbunare. Va zădărnici planurile regelui în singurul fel posibil-, va lua de la suveran ceea ce regele Filip luase de la el. Regele nu-și va târî picioarele pe acest covor și nici nu-și va împodobi cu el coridoarele , camerele sau sala tronului. Prada va aparține acum lui Danton Luis Cristobal, înainte marchiz de Sevilla , acum Regele piraților.

Nervos , Henry își împrăștie marfa pe o tarabă înaltă de lângă dugheană. Butonii cositoriți sclipiră pe fundalul unei cutii cu mărunțișuri.

- Pa... patru mii, Danton , sau , dacă n-ai din ăștia , continuă el grăbit răsturnând neîndemânatic niște cutii cu tutun ducați , franci , dubloni sau guinee. Orice se poate găsi în cufărul omului tău.

Danton aruncă o privire însoțitorilor săi , Antonio și Eduardo. Înarmați până-n dinți , arătau ca niște tunuri și erau la fel de explozivi. Antonio purta pe umăr o casă de bani; Eduardo , cu brațele arămii încrucișate pe pieptul gol, strălucitor părea o santinelă tăcută în spatele lui Danton. Privirea lui sălbatică cerceta piața plină de lume.

- O sută douăzeci de franci - atât cât a valorat viața marinarului pe care l-ai omorât ca sJf-1 iei.

- Nu eu l-am omorât , Danton. Trevor Tate l-a terminat înainte să scufunde galionul spaniol. M-am zbatut mult ca să pun mâna pe el. îmi aparține pe drept.

- Greșești, Henry. îmi aparține mie.

Danton îi făcu semn lui Antonio care ridică imediat capacul casei de baiii și scoase suma cerută. Henry privi cu ochi triști puținii bani oferiți. Și , fără să spună un cuvânt, îi luă.

Danton ordonă oamenilor săi să ia covorul și să-l urmeze.

Baldachinele înghesuite de la Zoma îngreunau accesul lui Danton la

tarabele din aer liber. Voci gâlcevitoare colorau pitoresc căldura sufocantă a după-amiezii, căci , în ciuda tonurilor ridicate , certurile se purtau într-un amestec de malgașă și franceză care încânta auzul lui Danton.

Malgașii , atât africanii cât și indonezienii , aveau niște obiceiuri morbide după părerea lui Danton ; altele i se păreau normale. își numiseră târgul Zoma, ceea ce în malgașă înseamnă vineri pentru că vinerea era ziua cea mai importantă a târgului.

Raze de lumină pătrundeau prin pânza groasă. Intensitatea căldurii cocea fructele umplând aerul cu mirosul dulce-putred al fructelor exotice și al căpșunilor.

Oprindu-se , își alese un măr verde de la o femeie îmbrăcată în culorile curcubeului și înfășurată într-un lamba alb. Fata-i neagră era brăzdată de cute ca un pergament vechi. îi zâmbi dezgolindu-și gingiile aproape goale ,când Danton îi făcu semn lui Antonio să-i plătească mai mult.

Mușcând din măr , își continuă drumul savurând gustul fructului cărnos. Cămașa din mătase neagră absorbea căldura și îi ardea spatele ; la gât , cămașa fără guler se termina într-un V cu șireturi dantelate neînnodate. Aprecia familiar , abundenta mărfurilor din jur. Majoritatea tarabelor aparțineau triburilor malgașe , dar multe aveau deja misiți ai piraților. Lupii de mare rătăcitori invadaseră coastele Madagascarului transformând insula într-un depozit de mărfuri furate. Cei mai răi dintre toți , pirații sângeroși , își instalaseră tabăra aici și își deschiseseră dughene unde mărfurile șterpelite treceau în alte mâini.

Danton privi produsele. Ceara de albine și fagurii mustind de miere invitau insectele, Privirile îi fură atrase de lingurile din corn de zebu și de amuletele magice , dar nu se lăsă înșelat de promisiunile de noroc. Nu-l interesau vasele din indigo și rășini , rădăcini de columbus și rădăcini de dragon. Vasele împletite din iarbă verde de bozaka erau pline cu rădăcini de ghimbir , boabe de piper și rădăcină de manioc. Bucățile noduroase de mangal erau prea scumpe.

Nemaivăzând nimic de valoare , Danton se îndreptă spre chei și spre a sa La Furia cu trei catarge. Termină mărul , iar cotorul îl aruncă în ruinele unei case de chirpici dărâmate ; se opri și privi cele 6 goelete ,

vasele de război, velierele albe și fregatele unduindu-se pe apă.

O corabie olandeză intră încet în port. Semăna cu . un iluturaș care se lupta , cu aripile frânte ,să țină piept vântului. Danton o văzuse dimineța cam la o oajă de insulele Sf. Maria. De Gids străbătuse marea fără să se balanseze ca și cum ar fi luat apă la babord.

Corăbioara fu primită cu entuziasm de o ceată de pirați de pe cheiul îngust. Puseră mâna pe frânghii pe care le răsuciră pe stâlpii debarcaderului. Danton stia că sunt nemiloși, iar ajutorul pe care-l ofereau indica dezamăgire. Capetele acoperite cu eșarfele roșii se plecară ușor ca pentru a fi gata ; lamele săbiilor luciră rece. Când corabia se apropie , năvăliră pe punte ca o armată de furnici roșii.

Punțile fură repede invadate , echipajul fiind luat prin surprindere. Uimiți, olandezii priveau neputincioși cum pirații îndreptau săbiile si pistoalele spre ei. încercară să reziste dar , neobișnuiți cu astfel de lupte nemiloase , sângele începu să curgă șiroaie.

Tâlharii intrară în cală si se întoarseră cu niște butoaie. Aruncară poloboacele peste bord. Câteva căzură în apă și se duseră la fund , altele se sparseră

pe puntea de lemn. Doagele săriră și se ridică un nor de făină și de sare. Butoiașele pe care era scris ROM , BERE și VIN erau manevrate cu grijă și date unui om care avea o căruță pe chei.

Danton nu simți nici un regret pentru De Gids. Viata pe mare e dură, iar cei care nu-i puteau tine piept trebuiau să se dea la o parte. După cum arătau straturile de catran și rășină , vasul nu era bine întreținut , iar dacă propriului căpitan nu-i păsa, ducă-se dracului!

Plecând de la locul masacrului , Danton se îndreptă spre locul unde era ancorată La Furia. Auzi tânguieți înfricoșătoare. Se gândi la casa de dincolo de insula Johanna și Mehilo din împrejurimile insulelor Comore. Poate că , la întoarcere , se va înfrunța cu dușmanul său , Sadi, și, poate , va reuși să-l omoare.

Un vaiet de agonie îi străpunse auzul și-și încleștă dinții. Madre de Dios! Nu se putea obișnui cu strigătele de moarte.

Un urlat disperat sfâșie norii. Nemaiputând rămâne nepăsător , ridică iute capul privind corăbioara. Căzu și ultimul supraviețuitor căpitanul.

- Isuse , murmură ușor , gândindu-se la sunetul aproape femeiesc pe

care-l auzise. Blestemă omul care se comportase , în final, ca o femeie.

Strigătul înfricoșător se auzi din nou , iar Danton își dădu seama că nu era al căpitanului care se stingea.

O tânără femeie , al cărei păr blond îi ajungea până la brâu , apăru pe punte. La piept ținea strâns o fetiță. De ce se afla pe un vas care nu era pentru pasageri ? Se gândi că putea fi amanta căpitanului dar copilul îl nedumeri.

Drumul îi era blocat de un pirat care se ocupa de spălarea calei , dar fața lui răutăcioasă n-o făcu să dea înapoi. Sfidându-l se repezi când alergând , când alunecând pe panta abruptă cu genunchii îndoți. Când ajunsese jos , tâlharul îi sări înaintea și o înșfăcă de braț în timp ce un cutar imens cu chingi de fier zbură peste provă și se sparse cu zgomot. Monede de aur și argint se împrăștiată pe chei ca o ploaie metalică.

- Doamne ! răcni acesta , iar ochii-i se măriră de lăcomie.

Dădu drumul femeii și începu să strângă banii.

Femeia se repezi pe chei și cercetă cu privirea plaja încercând să găsească direcția salvatoare.

Danton jură să nu se amestece. Pierduse singura femeie și singurul copil care însemnaseră ceva pentru el. Se simțea vinovat pentru aceasta și suferea.

Își continuă drumul încercând să uite că o văzuse cu rochia cafenie zdrențuită care arăta că fusese deseori cârpită cu petice de forme curioase.

Nu putea juca rolul salvatorului.

Trase o înjurătură și se îndreptă spre vas. Tocurile cizmelor înalte loveau nisipul în cadență. Trăia alături de malgași spunându-și : " Fii ca un cameleon. Privește cu un ochi spre trecut și cu celălalt spre viitor ". Ceea ce nu lăsa prea mult loc pentru propriul lui viitor , darămite pentru al altcuiva.

Femeia i-ar aduce necazuri. Chiar dacă s-ar fi dus după ea și după fetiță, n-ar fi putut să le scoată din Tamatave fără să fie văzut de câinii care prădau De Gids.

Și , nici n-avea chef să pornească o luptă sângeroasă pentru o femeie al cărei păr strălucea în soare ca un dublon nou-nouț.

Apoi auzi copilul suspinând : " Mamă , și nu mă

lași

Danton se întoarse și văzu brațele mititele strângând gâtul mamei. Într-o mână ținea o păpușă. Femeia depuse un sărut grăbit pe obrăjorul îmbujorat și se îndreptă spre piață.

Chemarea fetiței pătrunse în inima împietrită și, din trecutul său, răzbătu o voce :

- Tată, să nu mă lași!

Își acoperi ochii cu mâna și-l revăzu pe fiul său de trei ani care, în timpul vizitei pe care i-o făcuse într-o închisoare nenorocită, de abia a putut fi smuls de lângă el de soția sa Elena, când gardienii i-au spus că trebuie să plece.

- Tată, să nu mă lași! strigase atunci Esteban.

Danton încercă să îndepărteze amintirile nemaivoind să audă plânsul tânguitor al fiului său. Nu voia să retrăiască iadul său personal.

Când deschise ochii, femeia și copilul dispăruseră, înghițiți de acoperișurile albe ale pieței.

"Nu e nici un loc unde să mă pot ascunde", gândi Catherine. Gâfâia și trebuia să se oprească înainte să se prăbușească la umbra pe care baldachinele o ofereau cu destulă zgârcenie.

Oameni curioși se holbau văzându-i înfățișarea răvășită. Se gândi să se amestece printre vânzători, ceea ce se dovedi a fi o greșală. Fețe tuciurii și delicate o urmăreau așteptând să se îndepărteze. Albi gălăgioși cu săbii la brâu căscău gura manifestându-și dorința nestăpânită:

O dureau plămâni. Sângele îi alerga prin trup năvălind în urechi. Brațele o dureau de oboseală și din cauza efortului deosebit pe care-l făcea să-și țină fetița. Madeleine plângea și se zbătea să se țină în brațele mamei. Catherine ridică piciorușele fetiței peste cutele rochiei încercând să-i potolească zvârcolirile cu un ton blând.

- Stai cuminte, mon chou.

Mirosul pieței o înăbușea pe Catherine. Duhoarea de pește stricat, banane, roșii și alte fructe pe care nu le știa, umplea văzduhul.

Catherine făcu un pas înapoi și lovi cu piciorul un braț cioturos.

O capră behâi de durere, făcând-o să tresară. Animalul care se odihnea lângă piciorul ei o privi cu ochii galbeni bulbucați, plini de

supărare. Surpriza o făcu pe Catherine să se împiedice de o masă de care, pentru ca să nu cadă împreună cu Madeleine , se sprijini. Degetele nimeriră peste niște funii aspre. Privind în jos , văzu că palma i se odihnea pe niște cozi din păr de om.

- Oh , mon Dieu , șopti ea trăgându-și mâna de parcă s-ar fi ars.

- Nu-ți plac podoabele mele ? întrebă în engleză piratul din spatele tejghelei și izbucni în râs. Mătăhălos și murdar , avea o barbă neagră și cârlionțată și o bluză de atlas. Haina din damasc mov spânzura încrêțită pe umeri și avea pete albe pe revere.

Se holbă la ele , uimită.

- Vrei o amuletă să-ți poarte noroc , fătuco ? Deschise o cutie din lemn acoperită cu scoici colorate, pe al cărei fund acoperit cu mătase uzată se ailau vreo douăzeci de obiecte albe mititele și ascuțite care semănau cu dinții de maimuță. I le arată zâmbind strâmb.

Ea se cutremură.

" Trebuie să plec de aici."

- Ce e , mama ? întrebă Madeleine cu fața ascunsă în gulerul rochiei mamei.

- Nimic de care să-ți fie frică , mon chou. Îi apăsă , ușor , cu degetele gâtul ca să nu privească. Doar niște dinți.

Luptându-se să-și păstreze calmul, se îndepărtă, lăsând în urma ei bărbatul groaznic ; zgomotele pieței deveniră mai puternice : puii piuiiau , găștele găgâiau, iar o vacă grasă mugii. Maimuțele nostime cu fețele negre și cozi încârligite i se adresau din cuști.

Trecând prin culoarul liber își pironi privirile în pământ.

Păstăile de vanilie și cuișoarele răspândeau un miros înțepător care făcea să-i lăcrimeze ochii.

Coșuri împletite cu orez o împiedicau și trebui să-și ridice poala rochiei ca să poată trece peste ele. Zări cu coada ochiului strălucirea bijuteriilor: inele cu smaralde , șiraguri de perle unele peste altele , butoni cu safire , broșe cu rubine , cercei cu turcoaze și crucifixe de aur. Toate aceste averi erau împrăștiate într-un fel de talmeș-balmeș.

Totul era de furat. Mărfuri furate de ucigași ca aceia care atacaseră De Gids, violenți și brutali. Urechile lor fuseseră surde la rugămintile de cruțare pe care le auzise din cabina ei de sub punte , tot așa cum urechile

acestor oameni murdari care-și etalau bogățiile ar fi față de rugămințile ei. Ea și Madeleine nu erau în siguranță nici aici.

Dar , unde să se ascundă ?

O femeie purtând un coș cu pâine împletită îi bloca drumul. își îndreptă umerii și , în tăcere , o înfruntă pe malgașă , care se dădu la o parte.

Se simți ușurată când părăsi piața. Odată cu lumina puternică a soarelui, Catherine o luă repede spre est în direcția unui șir de căsuțe dreptunghiulare vopsite în roșu , maro,sau albastru deschis.

Ocrotită în brațele mamei sale , Madeleine începu să râdă. Catherine se bucură că fiica ei încetase , pentru moment, să plângă.

Făcând mai multe opriri ca să-și tragă suiletul , Catherine privi peste umăr să vadă dacă nu erau urmărite. Fu aproape orbită de intensitatea razelor relectate de coviltirile opace. Nu era sigură dar i se păru că vede conturul unui bărbat foarte înalt care se năpustise pe urmele lor. Ceva-i strălucea la șold. Sabie ? Pistol ?

O luă înainte fără să mai piardă timpul.

Inima i se luase la întrecere cu picioarele , când ajunse la un șir de trepte din pământ roșu făcute între locuințele în culori pastelate. Se repezi în sus pe trepte , călcând pe mijloc unde mulțimea pașilor și vremea lăsaseră urme. La ferestrele fără geam atârnavă perdele uzate și zdrențuite. în pridvoarele caselor se vedeau urne , vase de ceramică ciobite și butoaie pentru apă de ploaie.

în stânga , apăru o clădire cu acoperiș ascuțit , înalt, din paie.

Catherine dădu ocol pereților și se rezemă cu spatele de tencuiala deteriorată.

- Ce faci, mama ? întrebă încet Madeleine.

- Șft, o opri Catherine cu răsuilarea întretăiată, îi puse un deget pe buze : Ne jucăm. Trebuie să stăm foarte liniștite. Nu trebuie să spui nimic. Tais toi!

Madeleine încuviință , iar ochii mari , albaștri , deveniră serioși.

Pulsul mamei măsură secunde. Ascultă atentă până când ,de încordare .începu.s-o doară capul.

în depărtare se auzea o tobă. O muscă îi bâzâi deasupra capului. Aerul fierbinte și umed îi umezea genele. Cu toate că muselina din care era

făcută rochia era subțire , juponul i se lipise de piele ca o cârpă de vase , udă. Deasupra buzei îi apărură broboane de sudoare. Închise ochii și-ji trecu limba peste buze simțind gustul sărat.

Chiar când se simțea puțin mai liniștită , o mână puternică îi acoperi gura. Deschise ochii , nu putea să strige. Un picior puternic îi prinse rochia , si simți un genunchi alunecând între coapse.

Țintuită de perete , Catherine încercă să vadă cine pusese mâna pe ea dar nu putu observa decât o cămașă neagră. Se cutremură gândindu-se la fața oribilă a unui nebun plin de păduchi si cu gura vicleană care voia s-o omoare... s-o violeze.

Madeleine urla.

- O , vă rog , nu în fata copilului.

Catherine încercă să se elibereze [inându-și , însă , bine copilul. Dădea din picioare vrând să-și lovească agresorul dar lovea numai aerul. Unde era corpul acestui om ?

Omul strigă ceva într-o limbă pe care n-o înțelese. Catherine se zvârcolea și-și continua asaltul pe fiindalul strigătelor fetei. Disperată , îl mușcă.

- Mierda , răcni el când ea-i străpunse cu dinții degetele. Își trase mâna și Catherine văzu o pereche de ochi metalici , supărați. Inelul negru din jurul- irisului dădea ochilor această culoare metalică , făcându-i privirea teribilă și frumoasă în același timp.

Bărbatul nu semăna deloc cu ce-și imaginase ea. Avea maxilare puternice acoperite de o barbă țepoasă , iar pielea îi părea catifelată , bronzată de vânt și soare. Avea nasul puțin coroiat ca și cum , cândva , ar fi fost rupt.

Nu părea murdar și nici n-avea păduchi. Șuvițe negre îi încadrau fața și-i cădeau pe umeri.

- Mierda , repetă el dezvelindu-și dinții albi. Tonul puternic rostogolea vorbe în acea limbă necunoscută.

Părea mai puțin dezgustată decât își imaginase, dar asta nu schimba cu nimic faptul că o ținea împotriva voinței ei. Neliniștită-i spuse în franceză : Lasă-ne-n pace , dă-ne drumul, nu înțeleg ce spui.

- înțelege asta , mort maki sauvage , răspuse el în limba ei. Merde ! Fă copilul să tacă dacă

vrei să pleci vie din Madagascar.

Catherine rămase cu gura căscată. Vorbea franțuzește ! Și destul de urât.

- Liniștește copilul , repetă el aplecându-și amenințător capul spre ea. Catherine simți mirosul oceanului, iar răsuilarea-i mirosea a mere , nu urât, cum presupusese ea. îmi pierd răbdarea.Maudit!

- Nu mă mai înjura , strigă ea acoperind țipetele fetei.

- Atunci fă ce-ți spun ! o avertiză el.

- Madeleine , taci... e-n ordine , își liniști ea fiica.

Buza de jos a copilului tremură și Madeleine tăcu. își șterse lacrimile dar câțiva stropi îi rămaseră aninați de gene.

Catherine nu putu să înțeleagă de ce făcuse ceea ce îi ceruse el. Poate pentru că nu părea așa de periculos cum se așteptase. Avea ceva nobil în el și, în ciuda cruciuliței de aur care-i atârna într-o ureche și a coamei zburlete , ar fi fost o apariție frumoasă într-un salon aristocratic.

Frumoșii lui ochi o scrutau :

- Nu te mai zbate și n-am să-ți fac nici un rău.

Incapabilă să scoată o vorbă , Catherine încuviință. își retrase genunchiul într-un fel care o făcu să tremure. Felul senzual în care îi atinsese coapsa cu coapsa lui o făcu să se înroșească.

Nu mai putea să-și susțină copilul și amorțeala care-i dădu furnicături în brațe o făcu pe Catherine s-o lase pe Madeleine jos. Deși îi spusese că n-o să-i facă nici un rău , ținea strâns mânuța fetei , în caz că el s-ar fi răzgândit. întrebă cu calm amăgitor :

- Cine ești ?

Se îndepărtă de ea și Catherine îl cercetă cu privirea. O figură întunecată. Un bărbat înalt , mândru și musculos , așa cum soțul ei , Georges Claude , nu fusese niciodată.

Pantalonii cafenii, până la genunchi erau mulați indecent pe șoldurile înguste și pe picioarele subțiri, cizmele înalte până deasupra genunchilor erau din piele frumos prelucrată. Briza tropicală îi umilă cămașa neagră. Cu picioarele îndepărtate și brațele încrucișate , răspuse : sunt Danton Luis Cristobal.

Catherine îi puse întrebarea care-o interesa cel mai mult: .

- De ce ne-ai urmărit ?

- V-am văzut la Zoma. Restul a fost ușor deoarece cunosc străzile din Tamatave.

Siguranța lui o tulbură. Când încep să vorbesc din nou , vocea îi tremura:

- Ce ai să faci acum ?

- Pui prea multe întrebări, se încruntă Danton , iar linia sprâncenelor negre deveni aspră , ca și cum răspunsul pe care trebuia să-l dea nu-i plăcea. Să vă scot din Madagascar.

- Din Madagascar ? repetă ea slab.

Expresia lui Danton deveni dură.

- Sau , poate vrei să rămâi cu câinii care ți-au atacat corabia ?

-Nu !

- Atunci o să mergeți cu mine pe corabia mea.

- Și unde ai să ne duci ? - întrebă ea , în timp ce mintea-i încep să contureze imagini de groază.

- Acolo unde nu ai de ales , mon maki sauvage. Catherine se zăpăci auzind că o numea " lemurul meu sălbatic". Indiferent ce era ăla " lemur ", nu voia să fie un lemur sălbatic pentru nimeni.

Arătătorul fetiței atinse mânerul pumnalului lui Danton.

- Domnule pirat, omori fete si le mănânci ? Danton păru mai degrabă descumpănit de

întrebare , decât mirat. Se dădu înapoi un pas ca să nu-l mai poată atinge. " Nu". Uitându-se urât la Catherine , rosti scurt:

- De ce vorbește așa ?

- Oamenii de pe De Gids i-au spus asta.

- Căpitanul Dekker , adăugă Madelaine ștergându-ți nasul cu mâneca rochiței - spunea că pirații sunt canibali.

- Cani... ce ? repetă Danton brutal.

- Canibali , clarifică Catherine sperând că Danton nu se va simți prea ofensat.

- Maudit! Niciodată n-am pretins că sunt pirat.

- Dar ești, nu-i așa ?

Nu răspunse. Părând indignat se îndreptă spre colțul casei, stârnind praful.

- Eduardo ! Antonio ! Vienen ustedes aqui!

Doi bărbați apărură și teama femeii cresc.

Lucioși și bronzăți , păreau barbarii cei mai înfricoșători pe care-i văzuse vreodată. Pe umeri purtau fără efort o tapiserie.

Danton vorbi oamenilor și ei puseră covorul jos și-l desfăcură. Se uită la Catherine și îi spuse :

- întindeți-vă pe el.

Presimțirile ei negre deveniră și mai puternice când înțelese cum avea să le ducă de acolo.

- Nu. O să ne sufocăm.

Într-o secundă fu lângă ea. Privirea insistentă a ochilor metalici o făcu să simtă o răceală în stomac.

- Nu poți rămâne aici. Dacă te găsesc , se vor , folosi de tine cum nici nu-ți imaginezi și când vor termina , vei fi dusă la Tananarive și vândută ca sclavă , dar nu înainte de a fi violată de stăpânul sclavilor. În final, o să-ți dorești moartea.

Catherine își plecă încet capul nemiadorind să asculte.

O prinse de bărbie cu degetele hji noduroase și îi ridică ușor capul. Nu era pregătită să se lase atinsă defel; gestul venit pe neașteptate o făcu să se cutremure. Îi atrase atenția pe un ton scăzut:

- Și , ce se va alege de fiica ta. E drăguță , tânără , dar...

- Oprește-te ! spuse ea înăbușit. Nu spune ; să nu te gândești la așa ceva.

- Atunci , nu-i lăsa să pună mâna pe tine , scrâșni el.

Disperarea o mistuia :

- De unde știu că... că n-ai să te porți și tu așa ?

- Nu știi , pară el rece. Acum așază-te. N-o să vă sufocați. Stați aproape de unul din capete. Așază-ți fata în fața ța și mai sus ca să stați cu capetele apropiate. O să am grijă să nu ruleze strâns covorul. -

- Mama , nu vreau. Ochii fetei începură din nou să se umple de lacrimi.

Catherine se lupta cu cea mai mare nesiguranță pe care o simțise vreodată. Danton Cristobal își pusese în gând s-o sperie și reușise. Nu

credea- nu voia să creadă că va abuza de ea. Dar , putea să aibă încredere în el ? Se îndoia că ar fi avut scrupule , dar avea atâta nevoie de siguranța pe care i-o oferea.

Ea trebuia să ia hotărârea. După moartea lui Georges Claude , dorise atât de mult să hotărască ea. El hotărâse întotdeauna pentru ea , iar ea nu avusese puterea să se împotrivescă. Acum , era stăpână pe viața ei și putea să facă ce voia cu ea.

Numai că , până acum , greșise. Ar fi trebuit să aștepte ambarcațiunea negustorului englez , așa cum o sfătuisese călăuza indiană , Hadi, înainte de a părăsi India. Nerăbdarea ei pusese viața fetei în pericol.

Madeleine. Numai ea conta.

înțelese că nu avea de ales și că trebuia să accepte ajutorul lui Danton.

- Vino , fetița mea. își ascunse bine presimțirile. O să jucăm un alt joc. Conducând-o pe Madeleine la covor încercă să zâmbească. îți amintești când papa și cu mine te-am dus într-o pătură ? Tu stăteai la mijloc și noi țineam de câte un capăt și te legănam.

- Da , mama , îmi amintesc.

- Și noi râdeam și te duceam. îți amintești ?

Madeleine încuviință , iar Catherine se întinse pe covor și-și întinse brațele.

- Hai. Adu-o și pe Nanette.

Madeleine își privi păpușa și smocurile de păr negru.

- O să ne imaginăm că suntem legănate de niște

-Catherine se uită la Eduardo și Antonio - elefanți uriași. O să ne distrăm grozav. Vino la mama, Madeleine. Vino.

Bosumilată , fetita se lăsă în brațele mamei. își lipi obrazul de fața mamei și închise ochii.

Danton se apropie și , lăsându-se într-un genunchi, întrebă în franceză : cum te cheamă ?

- Catherine Le Clerc , răspuse și-și înghiți reținerile. Și Madeleine.

- Să nu scoți un sunet, Catherine Le Clerc , și n-o să vi se întâmple nimic.

Apoi lumea se învârti , și ea și Madeleine se . treziră într-un tunel întunecos.

Capitolul 2

- Cine ești, Danton Luis Cristobal ? Catherine luă candelabrul de cristal suspendat de grinzile unei cabine imense. Asta nu este cartierul unui căpitan obișnuit, domnule. Cercetă rapid cu privirea oglinzile aurite , divanul lung cu spătar în formă de liră și scaunele cu tapițerie din atlas roșu. Aștepta un răspuns.

- Și cum arată " cartierul unui căpitan obișnuit?"

Danton stătea în prag , iar umerii săi largi umpleau cadrul îngust al ușii. Își încrucișă picioarele și se rezemă de ușorul ușii.

Catherine strânse fetita lângă ea , pe covorul pe care-l împărțiseră. Dar fetita nu simțea nevoia să fie mângâiată. Căscă ochii la mobila luxoasă. Catherine se gândi că trebuie să-i permită fetitei să uite , pentru moment, manierele frumoase , știind că Madeleine nu văzuse niciodată așa ceva.

Copilul fusese foarte curajos în timpul călătoriei îngrozitoare. Antonio și Eduardo au fost nesptis de atenți când le-au transportat pe vas. Catherine a putut chiar să-și dea seama de drumul lor , prin târg. Strigătele celor care 13 ce au troc , mirosul sărat al oceanului, scârțâitul unei chei, zgomotul pânzelor, și , în sfârșit , ordinele lui Danton. Au fost duse în jos , pe niște trepte și au ajuns într-o cameră enormă , de-o elegantă șocantă și destul de mare pentru a-cuprinde covorul în toată lungimea lui.

- N-am cunoscut decât cabina unui singur căpitan , domnule Cristobal , explică într-un târziu Catherine . Sau , să-ți -spun căpitane ?

- Cristobal e suficient.

- Foarte bine , domnule Cristobal. Optase pentru numele de familie pentru că nu era un căpitan în adevăratul sens al cuvântului. Cealaltă cabină era murdară și sobră în comparație cu a dumatile.

- înseamnă că nu ai cutreierat prea mult mările Si , deci , nu cunoști partea frumoasă , zise Danton plecând din cadrul ușii.

- Cine locuiește aici , mama ? străluciră ochii fetiței pe când aceasta încerca să se ridice. Un rege și o regină ? Se îndreptă spre patul a cărei dimensiune depășea cu mult patul din cabina înghesuită în care Catherine și Madeleine locuiseră pe De Gids.

Catherine încercă să se ridice. Danton Veni lângă ea Și-i întinse mâna. Observă pentru prima dată micile cicatrice albe de pe palmă și de pe dosul

mâinii. O tăcere grea se lăsă între ei și ea cercetă semnele întrebându-se care fusese cauza lor. Bronzul accentuase paloarea tăieturilor.

Danton lăsă brațul în jos îndepărtându-se f2ră să se uite înapoi. Catherine se dojeni pentru că-l ofensase lăsându-l cu mâna întinsă. N-o făcuse cu intenție și nici nu fusese îngrozită de cicatrice ; ciudat , căuta să spună ceva care să-l liniștească.

Ridicându-se , Catherine se întoarse și-l văzu pe Danton rezemat de un birou. în spatele lui era o fereastră rotundă. Apusul strălucitor îi desena un arc deasupra capului. Părul îi părea străbătut de fâșii luminoase de culoarea bronzului și , din nou , fu izbită de frumusețea sălbatică a acestui om.

Fără să se uite la ea , Danton își concentrase toată atenția asupra unei hărți. Luă un instrument ascuțit și manevră ustensila până când desenă o curbă perfectă. Catherine avea sentimentul că cercetarea hărții nu era ceva necesar. Simți că era un bărbat care cerea perfecțiune și, precis , nu lăsa nimic la voia întâmplării.

- Mama , strigă Madeleine întrerupându-i gândurile. Vino să vezi cât de moale e salteaua și ce frumos miros păturile.

îndreptându-și atenția către fiica ei , Catherine se înroși de rușine. Madeleine se tolănise pe cuvertura cu model în zig-zag a lui Danton.

- Madeleine ! Dă-te jos din patul domnului Cristobal. Imediat.

Fundulejul fetei sări peste marginea pufoasă. Ateriză la marginea patului și-și legănă piciorușele. Gropitele din obraji accentuară zâmbetul , în vreme ce aranja o pernă la capătul patului.

- Madeleine , o attentionă Catherine.

Femeii i se păru că patul se răsucise. Când era ocupat, picioarele erau acolo unde logic ar fi trebuit sS fie capul. La capătul cabinei, scara se întâlnea cu cinci oglinzi.

I se aprinse curiozitatea față de motivul pentru care Danton îi aranjase acest obiect de mobilier într-un fel atât de ciudat.

Ridică ochii. Privirea fixă a lui Danton o pătrunse descoperindu-i emoțiile. Se simți vulnerabilă și slabă ; tot curajul îl lăsase în

Madagascar. Ochii lui îi spuneau totul: nu era dorită aici și nici nu va primi răspuns la întrebări.

Reuși să se elibereze de privirea lui.

- Sunteți rege , domnule pirat ? Madeleine sări din pat și strânse pe Nanette cu dragoste în brațe, își lipi păpușa de obraz și începu să-și sugă degetul.

Catherine jură să nu se lase intimidată de Danton și așteptă răspunsul la întrebarea fetitei.

- Cu o pungă cu aur poate cumpăra oricine o coroană. Schiță un zâmbet. Umorul îi îmblânzi fata aspră. Catherine se surprinse privind cu tupeu în timp

ce el relecta la ceva ce rămăsese nespus. Apoi , deodată își reveni din amintiri , și expresia dură reapăru. Puteți dormi aici când navigăm. își înfășură harta , puse cilindrul sub braț- Se îndreptă spre ieșire , apoi se opri. O să vă trimit mâncare. Apă aveți în ulcior.

Catherine se aplecă și o ridică pe Madeleine.

- Mulțumesc , e foarte drăguț, dar trebuie să știu unde...

- Ceea ce spun eu este lege pe acest vas , spuse el retezându-i vorba. Ține minte asta și o să ne înțelegem bine până când o să văd ce o să faci cu voi.

Observația usturătoare o lăsă pe Catherine fără grai, uitându-se la el pe când părăsea cabina.

- E un pirat rău , mama , spuse Madeleine , cu degetul în gură.

Ochii femeii rămaseră pironiți pe ușa închisă , iar în cameră, atmosfera era tensionată.

- Nu cred că există pirați buni, scumpete.

- Nu mi-a spus dacă e rege.

Catherine se uită în ochii de culoarea cristalului albastru. Nu se putu stăpâni și sărută vârful nasului fetitei.

Puțin timp mai târziu , Catherine stătea întinsă pe pat cu Madeleine așezată pe bful îndoit. Așa cum spusese fetita , cearșafurile miroseau frumos a vanilie ; dulce și curat.

- Crezi că papa ne face semn , mama ? șoapta fetiței păru fragilă.

Prin ferestrele mari, dreptunghiulare , Catherine privi stelele

scânteietoare care se iveau noaptea. La numai patru anișori , imaginația și înțelegerea fetiței erau uluitoare.

- Da. Cred că papa este acolo. Inspiră mirosul unic al copilului ei. Acolo, Și-i arată o stea strălucitoare. Aceea este papa. Vezi cum strălucește ? Ar fi fost foarte mândru de tine azi, Madeleine.

- Și de tine. Madeleine tăcu un moment , apoi întrebă : Există cobre la Paris , în Franța , mama ?

- Nu , răspunse Catherine încet.

Ura faptul că Madeleine trebuia să știe ce e o cobră. Madeleine începuse să accepte moartea tatălui ei destul de bine. Plânsese și întrebuse de papa al ei, mai multe zile după înmormântare , dar , pe măsură ce apusurile indiene se înmulțeau , chemările ei slăbiră. Începuse să priceapă , deși nu înțelegea prea bine , că tatăl ei nu avea să mai fie cu ea niciodată.

- îmi place patul ăsta , mama. Putem privi oceanul.

- Și mie-mi place , oftă Catherine. Ți-e somn ?

Madeleine scutură din cap. își scoase degetul din gură și, apoi, cu sprâncenele ridicate , luând un aer serios , se întoarse spre mama sa :

- Trebuie să-l întrebăm pe domnul pirat ce e acel fruct.

Catherine zâmbi netezindu-i părul mătăsos. Li se aduseseră vase cu orez , apă rece și un fel de portocală al cărei miez era plin de suc și avea un gust delicios.

- Mai vrei ceva , Madeleine ?

- Da , mama.

După ce cercetară toate locurile posibile găsiră oala într-un cabinet din lemn de trandafir. Catherine ridică un capac mititel.

Madeleine bătu din palme :

- E un rege , mama. Are un tron pentru oala lui.

Catherine nu se putu abține și râse de observația făcută :

- Grăbește-te ; e timpul să te culci.

Încă o dată cele două se cuibăriră în pat ca să privească cerul. Vorbiră încet despre evenimentele zilei, spuseră o rugăciune pentru căpitanul Dekker și pentru ceilalți de pe De Gids și , curând , ochii fetiței se închiseră.

Catherine nu se mișcă dorind să se asigure că fetița dormea profund. Gândurile începură să colinde. Cât de mult dorise să părăsească India și să fugă de aventură. Îi lipsea, acum, Hadi, care fusese cea mai bună călăuză a lui Georges Claude, prieten și tovarăș de joacă pentru Madeleine. Au fost nenumărate ocaziile în care Hadi a închis ochii la afacerile ilicite pe care le făcea soțul ei. Amintindu-și de acele incidente, fața ei se înroși de rușine.

În timpul iernii trecute, încetase să-l mai iubească pe solul ei. Patru ani în India și cei doi ani dinainte petrecuți în pădurile de pe Coasta de Fildeș stinseseră sentimentul pentru el. Trăiau ca niște străini. Când a venit musonul s-a îndepărtat de Georges Claude și au continuat să trăiască împreună numai cu numele. Nici el n-a luptat pentru dragostea ei. A eliberat-o emoțional și fizic.

Dar, de dragul fetitei, Catherine s-a agățat de iluzia de fericire. Până acum șapte săptămâni când n-a mai trebuit să se prefacă. Georges Claude Le Clerc a fost omorât de mușcătura veninoasă a unei cobre.

Acum, la vârsta de 24 de ani, nu-i mai dicta nici un bărbat. Îi plăcea să comande ea, nu să fie comandată. În toți acei ani triști singura bucurie fusese Madeleine și, pentru ea, nu-si va schimba modul de viață.

După un sfert de oră, Catherine își trase brațul de sub capul fetitei. Ridicându-se încet în picioare, își puse pantofii și se îndreptă spre ușă. Ezită un moment, apoi deschise ușa și ieși pe coridor.

Era aproape întuneric. Nu era aprinsă decât o lumânare a cărei ilacă se unduia odată cu mișcarea vasului. Înaintă încet cu mâinile întinse până atinse cu piciorul scara și, tinându-se de balustradă, urcă.

Puntea era cufundată în lumina albastruie a nopții. Spre deosebire de De Gids, gabierul lui

Danton era imaculat. Pe punte nu se aveau cabine, iar parapetul înalt până la brâu putea fi dat la o parte pentru a face loc butoaielor pentru tunuri. Frânghiile erau înfășurate în ordine, iar pe puntea superioară nu se aveau nici butoiașe, nici poloboace pentru apă.

În ciuda orei târzii, oamenii supravegheau teuga, păzeau pupa și puntea de mijloc și mișunau pe puntea principală.

Deși o văzuseră, nu se apropie nimeni. Ar fi dorit s-o facă pentru ca

să-i poată întreba unde putea să-l găsească pe domnul Cristobal, în loc să-l caute singură.

- Bună seara , femeie , spuse o voce bărbătească din spatele ei. Vorbea o franceză curentă , dar accentul nu era franțuzesc.

Catherine se întoarse. întunecat și tuciuriu , la circa trei picioare de ea , se afla un bărbat. Purta pantaloni scurți mulați pe pulpe și o tunică albă , fără mâneci.

- Ești la femme brave , despre care ne-a vorbit căpitanul. Fața îi era umbrită de o pălărie împletită. Eu sunt Rainiaro , ofițerul de pe La Furia. își împinse pălăria pe spate , iar Catherine recunoscuse pletele malgașului. în lumina lunii , pe panglica pălăriei zări un Obiect strălucitor : un aligator cu ochi din diamante. .

- Catherine Le Clerc , veni răspunsul șovăitor, în viața ei nu văzuse un astfel de om. în India , fetele tuciurii ale băștinașilor erau blânde și frumoase , dar foamea și recoltele proaste le alungiseră. Rainiaro era total diferit: corpul său era mușchiulos.

- Să nu-ti fie frică de mine , femeie , nu de mine trebuie să-ți fie frică. Căpitanul este Regele piraiților și își exercită puterea ca un zeu. Eu nu sunt decât un mpanardro - un astrolog care citește în stele sensul vieții și acceptă ceea ce îi iese în drum.

- Vorbești franceza , bâigui Catherine cu gândul la Danton Cristobal și la tronul său de pirat.

Bărbatul își lăsă capul pe spate și izbucni în hohote de râs. Dinții albi străluceau pe fata de culoarea cafelei:

- Vorbesc franceza , spaniola , malgasa , puțină arabă și puțină turcă. Desi nu e ceva folositor - nu știu decât să înjur și să insult un om âpropoș de smochinele lui.

- Smochine ?

- Nte fructe scârboase , femeie. Se strâmbă. Pline de semințe mici.

Catherine îi aruncă o privire piezișă.

- Unde-ti este copilul ? întrebă Rainiero scoto- cindu-se prin buzunarele cămășii. Scoase o frunză de banană . răsucită , pe care o duse la buze.

- Doarme.

Depărtându-și picioarele ca să-și mențină echilibrul , lovi două bucăți de cremene până când

săriră scânteii și aprinseră capătul țigării verzi:

- E bine că se odihnește - spuse el elibrând fumul. Aerul îmbălsămat căpătă un miros înțepător. Căpitanul face călătorii lungi.

- Mergem departe ? O întrista faptul că trebuia să părăsească drumul pe ape.

- Dincolo de Insulele Comore - mai sus de Madagascar. Ridicând din umeri Rainiaro își înfundă degetele în centură. Căpitanul nu navighează niciodată în linie dreaptă.

- Unde este domnul Cristobal ?

- Acolo sus , indică Rainiaro bobana principală.

Catherine își întinse gâtul. Sub gabierul principal, pe la jumătatea velaturii, Danton se balansa grațios pe grijea , fără să fie conștient că ea și Rainiaro se aveau chiar sub el. își dăduse jos cămașa neagră și cizmele. Era aproape gol .spatele lucios avea culoarea nopții. Văzându-l astfel , uită discursul pe care-l repetase în minte și pe care intenționa să i-l tină.

Picioarele puternice îl țineau bine , iar mâinile îi erau libere. Se balansa fără efort , suspendat ca un păianjen pe pânza sa și scruta orizontul cu un ochi.

Catherine simți puterea masculină care-i dădea atâta siguranță. Încrederea lui Georges Claude venea din profunda cunoaștere a istoriei artelor ; a lui Danton venea din construcția fizică. Alcătuit din întinderi line și proeminente puternice , impunea respect. Era sigură că putea - și chiar o făcea - să-și doboare adversarii cu pumnul.

Nu mai văzuse niciodată atâția oameni mușchiuși. Practicarea pirateriei întărea mușchii care , la bărbații cu reputație , erau slabi.

Numai privind-l pe Danton Cristobal .înțelegeai că era o prostie să-l superi.

Dar , acceptarea propriului ei destin , însemna capitulare. Cedase , deja . foarte mult în viața ei.

Catherine își îndreptă din nou atenția asupra lui Rainiaro.

-Există vreun pericol din partea pi... își continuă gândul, nefiind

convinsă dacă Rainiaro va reacționa la ceea ce spusese ea , pentru că era sigur că tot echipajul de pe La Furia era alcătuit din pirați. își umezi buzele și începu din nou... un pericol din partea păgânilor din Tamatave care ne urmăresc ?

-Puțin probabil. Antonio și Eduardo te-au ascuns bine , femeie. Rainiaro trase un fum din frunza de banană , și-l scoase pe nări... Nu. Căpitanul caută un om pe care vrea să-l omoare.

Inima începu să-i bată cu putere.

- Căpitanul caută pedepse care nu sunt mortale pentru dușmanii lui - insecte puse pe răni , cusutul buzelor cu un-ac marinăresc sau legarea de carenă. După felul în care zâmbea , Catherine nu putu să-și dea seama dacă vorbește serios. Dar , după turc umblă de mulți ani. Pe asta o să-l omoare.

Catherine amuți : stomacul i se întoarse din cauza legănării corăbiei.

- Ești tare , femeie - la femme brave. Rainiaro o prinse de cot. Nu-ți pierde firea acum. Căpitanul n-o să-ți fiică nici un rău , nici ție , nici copilului.

- Ar trebui să plec. Valurile păreau să se spargă în capul ei și, dintr-o dată , nu mai avu chef să vorbească de Danton Cristobal. Trebuia să fie cu Madeleine , în caz că se trezește.

- Tu de colo ! De pe puntea superioară ! De sus, se prăvăli asupra ei strigătul lui Danton făcând să i se ridice părul de pe ceafă. Catherine Le Clerc , nu ți-am dat voie să urci pe punte.

începu să tremure ca atunci când o atinsese prima dată. Dar, spre deosebire de acel moment , acum nu mai era țintuită de strânsoarea lui de fier. își dădu seama că putea să gândească mai repede când se ailă la distanță de el. Alungă din minte povestea înfiorătoare pe care i-o spusese Rainiaro , întrebându-se dacă, nu cumva , fusese trimis ca s-o sperie și s-o facă să se supună.

Liniștindu-și respirația precipitată , își reveni destul ca să-i țină piept lui Danton.

Recăpătându-și stăpânirea de sine spuse :

- Dar nici nu mi-ai spus că trebuie să rămân jos, domnule. _

Rainiaro chicoti:

- Văd că n-ai nevoie de mine să-ți port de grijă, femeie. Pe mâine.

Privirea ei rămase pironită asupra lui Danton , simțind că-l enervează. Nu auzi când plecă ofițerul.

împletindu-și degetele , Catherine se lăsă pe călcâie. își ridică bărbia , dar nu mai spuse nimic.

își încleștă mâinile până câijd unghiile îi pătrunseră în came. Putea să jure că o cerceta cu o privire rece. Simți atacul prin fiecare por până când inima începu să-î bată atât de tare că nu mai suportă tensiunea.

Tăcu și el sau , dacă vorbi, vocea-i se pierdu în plesnetul pânzelor.

Hotărându-s6 să4 abordeze cu grijă , întrebă tare ca s-o poată auzi:

- Ce faci acolo ?

întrebarea ei îl ficu să-gi aplece capul si să-i răspundă cu indiferență :

- Pe marea mea sunt fantome.

Catherine scrută spațiul întunecat:

- Nu văd nici una.

-Pentru că nu privești prin ocehanul meu. Briza, îi răscoli părul lung acoperindu-i fruntea. Vino sus și-am să-ți arăt demonii mei.

- îți bați joc de mine , domnule Cristobal. Același vânt îi lipi rochia de picioare. Știi că n-am să mă cațăr niciodată pe funiile alea.

- Ai dreptate. Punându-și ocehanul la ochi, privi oceanul uitând de ea pentru a doua oară în seara aceea.

Catherine respinse ideea că putea fi desconsiderată :

- încotro mergem ?

- Ce făceai pe De Gids ? întrebă el cu ochii ațintiți pe linia de orizont.

întrebarea directă o descumpăni pe Catherine. îi era si a sa greu să-și admită greșeala. Ar fi umilitor să-i mărturisească lui Danton lipsa ei de responsabilitate.

- Nu cred că are vreo legătură cu situația.

- Trebuie să știu ce fel de femeie ești.

Urmărise mișcarea buzelor , neputând să fie sigură dacă auzise bine sau nu, datorită foșnetului pânzelor :

-Cefei?

Danton începu să caute spre vest:

- Ai fost amanta lui ?

- Amanta lui ?

- A căpitanului care spunea că sunt un canibal.

Luă ocheanul de la ochi și se uită la ea așteptând răspunsul.

- Amanta căpitanului Dekker. Afirmația nu era un fapt , ci exprimarea șocului. Își reveni repede : Nu , domnule Cristobal. Acum două luni mi-a murit soțul.

- Este suficientă o zi ca să devii amanta cuiva. Chiar o oră , un minut. Dacă ai de-a face cu un expert - spuse el cu delicatețe - cedezi într-o secundă.

- Dar nu e adevărat! Se simți neputincioasă. Nu prea văd ce legătură are asta ai întrebarea mea. Își puse mâinile în solduri și i se adresă ca unui copil pe care-l cerți : Coboară de-acolo ca să putem discuta fără să țipăm.

Danton nu auzi ce spusese ea pentru că își schimbase poziția. Dacă n-ar fi văzut scara dintre picioarele lui, ar fi jurat că stă suspendat în aer.

- Ce fel de femeie și-ar duce copilul pe așa o corabie care nu prezintă nici un fel de siguranță ? Nu-mi pari proastă , Catherine Le Clerc. Spune-mi de ce ?

O enervă întrebarea și refuzul de a coborî așa că se hotărî să nu-i răspundă.

- De ce , Catherine ? întrebă cu încăpățănare și pe un ton neutru. De ce ai pus în pericol viața copilului ? La ce te-ai gândit ? Că doar nu la binele ei. Ce doreai atât de mult ?

- Parisul , spuse ea nemaiputând să se stăpânească din cauza presiunii pe care o exercita asupra ei. Și mă gândeam într-adevăr la binele ei. Niciodată n-am să-i fac rău intenționat copilului meu. Trebuia să ajung acasă și De Gids a fost prima corabie disponibilă. N-am vrut să aștept altceva mai bun. Credeam că De Gids o să poată termina călătoria. Dacă n-ar fi fost bună, căpitanul Dekker n-ar fi navigat cu ea. Am greșit. Da , am fost nesăbuită.

Știa că ceea ce face e imprudent dar trebuia să scape de ceea ce îi aruncase el pe umeri.

-Oui, vous ites.

Țonul lui nici n-o mai înjosi, nici n-o mai supără, așa cum se aștepta. Întărea pur și simplu ceea ce afirmase ea.

Nu știu dacă să râdă sau să plângă. Se simțea ca și cum ar fi fost

lovită și încă se mai clătina de pe urma loviturii.

-Parisul este un oraș putred , murmură el și , în timp ce vorbea , se auzi clinchetul clopotului loviț de vânt.

Neîncrederea o Seu să-și scuture capul:

-Nu-ți ajunge că râzi de mine ? Acum îmi insulti și patria ? își încrucișă brațele. Se pare , totuși, că părinții dumitale au avut o părere bună de vreme ce ți-au dat un nume de botez franțuzesc , zise ea dorind să aile ceva și despre el. De ce este numele dumitale de familie spaniol, ca și numele vasului ? Ești francez sau spaniol ? Sau si una și alta?

-Eu nu am altă țară decât marea.

-Dar te-ai născut într-o țară domnule. Nu te-ai născut pe mare.

-Poate c-ar fi trebuit... Se opri cu un resentiment în glas și-și duse ocheanul la ochi.

Îi privea pieptul și văzu cicatricile prezente și aici. Liniile înconjurau pieptul și treceau pe deasupra inimii. Poate că tăieturile intraseră adânc înăuntru ,în suiletul lui și îl răniseră acolo unde durerea nu putea fi văzută.

Dar asta nu însemna că nu suferă.

Pentru scurt timp îl compătimi, apoi se gândi mai bine. Ar fi scuipat pe cuvintele ei de compasiune.

Nu se născuse nici pe mare , nici pirat. Avea înfățișarea unui aristocrat. Chiar și numai pe jumătate îmbrăcat avea ceva nobil. Se vedea din felul în care îi fremătau nările , în încleștarea lipsită de tolerantă a maxilarelor , în nasul coroiat.

Când îl învălui lumina stelelor scăldându-i mușchii în jocuri de umbre și lumini , se simți atrasă de înfățișarea lui. Chiar fără arme la brâu , emana putere și virilitate ; era periculos de fermecător.

Privindu-l , avea o tresărire senzuală.

Nu se mai gândise în acest fel la alți bărbați. Nici una din călăuzele pe care ea și Georges Claude le întâlneră , nici un om de afaceri sau vânzător nu a trezit acest fel de sentiment în ea. Erau cunoștințele soțului ei și nu se gândise la altceva - chiar după ce , în căsnicie , se resemnase.

- Sunt o corcitură - veni răspunsul într-un târziu, și Catherine trebui să mcerce să se concentreze asupra celor spuse. Mama era franțuzoaică, iar tata spaniol. Se legăna la- babord , ocupat să scruteze nevăzutul.

După cum vorbise , Catherine înțelese că părinți fi muriseră. în ciuda diferentelor evidente dintre ei , i se părea că amândoi își pierduseră familiile.

Poate se putea ajunge la el.

Catherine vorbi liniștit și cu hotărâre :

- Trebuie să știu unde mergem. Nu pot să fiu liniștită mai ales că văd că în loc să mergem spre sud, mergem spre nord.

- Mergem spre insula mea , Insula Suiletelor Pierdute.

Insula Suiletelor Pierdute ? Credea că o 3-0 ducă într-un port apropiat de unde să ia un vapor.

Reuși să-și stăpânească panica și-și alese . cuvintele cu grijă:

- Nu e nevoie să ne duci pe insula dumatăle , domnule. Bănuiesc că ai probleme mai importante... iar o femeie și un copil nu fac decât să te împiedice. Apreciez ajutorul, dar nu putem merge cu dumneata.

Argumentul său fu risipit ca un fum de râsul lui subtil:

- Nu ai de ales.

Catherine nu voi să se vadă că îi este frică. O mulțime de gânduri îi năvăliră în minte. Nu voia să se îndepărteze și mai mult de Franța.

- Suntem In dreptul coastei de est a Africii, nu-i așa ? Căută o soluție rapidă. Ai putea să ne duci în orice port si...

-Nu.

- De ce nu ? Ar fi vrut să-l scuture puțin.

- Probleme politice.

- Probleme politice ? nu înțeleg.

- Du-te la culcare , Catherine.

- Nu mă poti concedia fără să-mi dai o explicație.

Cu spatelela ea strigă :

- Pot să fac ceea ce vreau.

Catherirte inspiră adânc ca să se calmeze ; nu voia să se enerveze din cauza lui, dar n-avea nici un drept să-i hotărască drumul. Nu voia să piardă ceea ce câștigase de curând : puterea de a face asa cum credea ea mai bine. Poate că, dacă ar fi știut unde se afla insula... poate dacă malul ar fi fost vizibil , Doamne, știa că-si făcea iluzii , dar exista posibilitatea ca să poată semnaliza.

- Unde se ailă insula dumatăle , domnule Cristobal ?

își luă ochianul de la ochi și se uită la ea ca și cum nici n-ar fi văzut-o. Un fior o străbătu din cap până-n picioare. Șopti răgușit : Au bout du monde. Du-te la culcare , Catherine , până nu-l chem pe Rainiaro să te ia de aici.

Nu se îndoii că va folosi forța. Era amărâtă.

Faptul că era de capul ei însemna că trebuie să înfrunte realitatea. Măine va încerca din nou , pentru că în seara asta , oricum , nu va reuși nimic.

Catherinese întoarse simțind privirea

pătrunzătoare a lui Danton. De abia se mișca ; răspunsul lui aproape o paralizase.

Au bout du monde... La capătul pământului.

Capitolul 3

Danton urmărea cu privirea o pată albă ce se vedea la orizont. Norii se ridicaseră deasupra mării, iar vârfurile înalte ale munților îndepărtați se conturau pe marginea cerului ca niște golfulete. În ciuda aparentelor nu era decât o singură insulă.

Insula lui.

O circumferință moderată de regiuni tropicale și aride învăluite de un ocean de catifea. Colonii de corali răsăreau din apă , creând un lant țepos ; bijuterii înșelătoare care nu erau atât frumoase , cât perfide.

Din locul lui de pe catargul principal, Danton își lăsă privirea să-i alunece spre Catherine Le Clerc. Era pe punte , cu fetita în brațe cercetând cu precauție recifurile de corali în care intrase La Furia.

După fa[a agitată a copilului , se părea că aceasta îi pune mamei întrebări pe care el din locul unde se afla , nu le putea auzi. Fata ei se luminează când văzu un banc de pești și un stol de egrete îndreptându-se spre coastă.

Observând bucuria ei , se gândi la Esteban pe care îl plimbase odată cu La Estrella del Cabo , o brigantină a regelui Filip , pe care navigase. Băiatul privise cu lăcomie tot , alergând de colo colo pe corabie și în sus , pe trepte , făcându-se că învârtește cârma. Esteban îi făcea cu mâna zâmbind , spunând că , într-o zi, o s-ajungă și el un căpitan mare , la fel ca tatăl ău.

Danton inspiră adânc. O mare durere îi sfâșia pieptul și , deodată , se

gândi că niciodată , până acum , nu adusesse pe La Furia un copil sau o femeie. Într-o mulțime de haine marinărești , fustele păreau nepotrivite. Femeia și fata nu se potriveau cu oamenii care , cu toate că-i erau credincioși până la moarte , o priveau pe Catherine altfel decât cu curiozitate. Începu să nu se simtă bine acolo sus , deși nu putea spune de ce.

Nu avea o astfel de logică.

Când auzise țipătul ei pe De Gids , i se păruse că e iadul pe pământ , mai ales când auzise strigătul fetitei. Deși instinctul îl prevenise să stea deoparte, nu putuse să le lase în Madagascar. Chiar dacă dorise asta. Știa , acum , că fusese unica soluție. Deși, faptul că această acțiune era străbătută de un simț al onoarei, îl surprinsese ; credea că de mult nu mai are așa ceva.

Dar, acum , nu mai avea nevoie de etică. Trebuia să se mulțumească cu femeia și cu copilul. Nu găsi nici o soluție la îndemână. O ceață caldă învăluisse zorile când Catherine apăruse pe punte cu fetița de mână și se apropiase de balustradă. Oboseala îi înmuiase trupul gi-gi întinsese cu discreție picioarele și, apoi , brațele. Rochia se mulase pe spate dezvăluind curba feminină a feselor. Imaginea îl tulbură. Nu avea jupon sau , dacă avea , era foarte subțire.

Putea fi considerată o femeie înaltă datorită faptului că avea aproape înălțimea ușii medii dar , în comparație cu înălțimea lui , mergea. Chiar prea mult.

După ce-1 părăsise noaptea trecută , foarte greu se mai putuse concentra asupra lui Sadi. În loc să se gândească la turc , se gândea la ea și trebui să-și părăsească postul și să se ducă jos. Somnul în hamacul lui Rainiaro nu-1 odihni. Se trezise devreme, se urcase pe catarg și-și concentrase atenția acolo unde trebuia.

Dar , îndată ce apărură Catherine , iar nu mai putu să-și controleze atenția. învăluită-n abur , părea delicată ; avea nevoie de protecția lui.

Ea nu-1 văzuse și privea apa străbătută de provă, își legase părul cu o panglică și părea tristă.

Parea fără apărare și asta îl înfioră. O sudoare rece îi acoperi fruntea , iar frânghiile din mâinile lui deveniră umede și aspre. Se lupta să nu facă o comparație între Elena și Catherine, pentru că erau total deosebite ,

atât din punct de vedere fizic , cât și comportamental. Dar , situația prezentă era aceeași cu cea din trecut: din nou răspundea de o -femeie și un copil. Singur femeie pe care se angajase s-o ajute, îti acești patru ani. Se surprinse gândindu-se la vechiul mod de viață. Avea prestigiu , stimă și o poziție socială. Și , pu toate astea , nu reușise să-i pună pe Elena și Esteban la adăpost. Cum putea el să facă acum ceea ce nu putuse face atunci , acum când nu era decât un pirat și nu avea decât un grup devotat de dezmoșteniți de soartă ?

Devotamentul era , însă , puternic.

- Căpitane ! Babord sau tribord ? Spuneți-mi direcția. Strigătul lui Rainiaro îl trezi. Ofițerul luase locul timonierului și răsucea cârma după indicațiile lui Danton.

- Tribord ! Tribord , maudit ! strigă Danton supărat pe el însuși.

Catherine ridică ușor capul și-l observă tocmai în momentul în care La Furia se atinse de muchiile ascuțite din apele mici. Se prinse de baustradă cu mâna liberă și se propti bine.

Danton își încolăci picioarele în jurul funiei și scrâșni din dinți când catargul scârțâi. Mierda. Vasul protestă când oamenii de pe vergă strânseseră pânzele cu înfrigurare pentru a încetini mersul corăbiei.

Rainiaro Învârti cârma la stânga , apoi la dreapta pentru a o îndrepta.

-Pavilionul , spuse Danton urcat mai sus și simțind privirea Catherinei arzându-i spatele. Coborâți pavilionul și înălțați stindardul.

Un malgaș musculos și gol până la brâu coborî pavilionul modest cu trei galoane argintii pe fundal roșu. în locul lui înălță emblema craniului și oaselor încrucișate cu un cuțit dedesubt.

Danton vedea cum insula Suiletelor Pierdute se însuiește. Formațiunile nu mai păreau bucăți de pământ separate. Verdele și cafeniul deveneau o linie distinctivă pe o margine învolburată unde valurile se spărgeau de mal.

Câteva canoe alunecară pe apă , iar vâslașii se instalară la locurile lor. Danton salută în malgasă pe cei care veniseră să întâmpine La Furia.

își încordă mușchii de pe spate și umeri apoi inspiră de mai multe ori. Minte îi era pregătită pentru impactul cu întinderea albastră care-l înconjura și cu sentimentul de pierdere a greutateii. Cu capul limpede , se concentrează asupra recifurilor de corali sfidând pericolul și primind cu

plăcere provocarea. Trase aer în piept și se aruncă în ocean. Catherine nu se așteptase ca Danton să traseze în aer așa un arc frumos. Nu-și mai dezlipea privirea de pe forma lui lungă și suplă. Rămase înmărmurită și o neliniște o învăluie tulburându-i echilibrul interior. Danton lovi ușor cu degetele apa de cristal și intră în mare fără să tulbure liniștea albastră. Singurul semn fu apariția unor cercuri ușoare în locul în care dispăruse. Inima femeii prinse să bată cu putere.

Madeleine bătut din palme.

-Oh , mama ! chicoti copilul tinând-o pe Nanette de poala rochiei. Supărarea se transformă în groază. Nimeni nu putea să-și țină atât timp respirația. Fu cuprinsă de panică și era pe punctul de a4 atenționa pe Rainiaro , când apăru Danton care , cu o mișcare bruscă , își scutură capul. Un strigăt vesel ajunsese la urechile femeii. Supărarea ei se transformă în invidie pentru că ea nu știa să înoate, îl rugase pe Georges Claude s-o învețe dar el refuzase pretextând că o femeie nu trebuie să știe un astfel de lucru. Acum avea de gând să învețe măcar să plutească în apă puțin adâncă.

Pirogile îl ajunseră repede. Prinzându-se de marginea celei mai apropiate , sări înăuntru. Cei trei băștinași începură să-l atingă , să-l bată pe spate , să-i strângă mâinile , manifestându-și astfel bucuria.

-Adu-o în port Rainiaro ! zise Danton și , punând mâna pe o vâslă , o afundă în apă. Pirogile porniră înapoi pe când Danton și ai săi se îndreptară spre plajă. Rainiaro îndreptă La Furia spre un chei care apărea în punctul cel mai lung al insulei.

Se aruncară ancorele. în ordine , oamenii începură să descarce corabia formând un șir până la plajă.

Catherine și Madeleine fură uitate." Mergem să-l căutăm pe domnul Cristobal și să-i cerem lămuriri legate de situația noastră."

Porni pe chei. Mărfurile erau lăsate pe plaje , aranjate sistematic și sortate după dimensiuni și valoare , formând un șir mai lung decât corabia de pe care proveneau.

Privind în depărtare , Catherine zări dealurile roșii acoperite de un praf galben-verzui. Pe un munte puțin înalt se afla o clădire roz solitară , încadrată de crânguri de palmieri, ale cărei ziduri lungi lăsau să se bănuiască imensitatea odăilor. Deodată , către Catherine și Madeleine se

îndreptară femeii malgașe îmbrăcate în veșminte colorate. În vocile lor , Catherine desluși bucuria și mirarea cu care le întâmpinau. Zâmbete largi lăsau să li se vadă dinții albi; începură să-i mângâie părul ca și cum ar fi fost fire de aur. Rochia ei uzată și peticită deveni un obiect de încântare. Degete cafenii alunecau pe cutele rochiei însoțite de sunete vesele.

Catherine nu știa ce să facă ; amândouă erau cercetate cu atenție.

- N-ați mai văzut o franțuzoaică până acum ? întrebă Catherine în franceză.

Femeile îmbrăcate în sarong chicotiră aco- perindu-și gura cu mâinile , iar Catherine nu a putut să înțeleagă dacă pricepuseră sau nu ce le întrebaser. Un copil se apropie și-i întinse fetitei un buchet de brebenei.

Madeleine luă buchetul și-l mirosi spre bucuria femeilor.

Catherine o strânse pe Madeleine lângă ea : "Alb își suilecă mâneca și mângâindu-și pielea ca pentru a atrage atenția asupra culorii repetă Alb".

- Da ! strigară femeile " Vazaha ! "

Vazaha ? Catherine clătină din cap tulburată și dezamăgită că nu putea să comunice cu cei de pe insulă : " nu înțeleg " .

- Vazaha !

- Da , încuviință ea , Vazaha. Mulțumesc pentru ilori. Trebuie să plecăm acum. La revedere , Și , pentru a-Și face drum le făcu cu mâna rugând-o pe Madeleine să procedeze la fel.

- Erau drăgu[e , doamnele alea , mama , comentă Madeleine admirând ilorile roz. Mi-a plăcut fetita care mi le-a dat.

Pantofii li se afundau în nisip ; Catherine o trăgea pe Madeleine care căsca ochii în dreapta și în stânga fără să se uite pe unde merge.

Catherine se întâlnește cu Antonio și Eduardo care duceau covorul roșu spre casa roz. Alergă după ei.

- Vă rog , unde pot să-l găsc- pe domnul Cristobal ? Trebuie să-i vorbesc.

Cei doi o priviră uimiți.

- Căpitanul ? strigă ea , ca și cum , dacă ridică vocea , înțelegeau limba ei. Prin gesturi , încercă să explice că era vorba de cineva -de înălțimea și greutatea lui Danton." Danton Luis Cristobal".

- Căpitanul , încuviință Eduardo , apoi arată spre plajă.
îl văzu pe căpitan printre niște lăzi mari , deschise , vorbind cu Rainiaro.

- Mergi, spuse Catherine văzându-l.

Madeleine își strânse păpușa sub braț astfel încât să poată tine ilorile. Unde mergem , mamă ?

- Să vorbim cu domnul Cristobal.

- Chiar , trebuie să plecăm de aici ?

- Da , trebuie.

- îmi place insula asta. Sunt așa multe lucruri frumoase aici, spuse Madeleine , pe când treceau pe lângă niște cufere , înăuntrul cărora se aveau sfeșnice, statuete de cult, potire și discuri - farfuriile de argint folosite la împărțășanie.

- Bineînțeles că lucrurile astea sunt frumoase , mon petit chou. Dar sunt furate. Ți amintești ce ți-a spus mama despre luarea lucrurilor care nu sunt ale tale ?

- Nu e frumos să faci așa ceva.

- Deloc.

- Oare domnul pirat a furat toate lucrurile astea frumoase ?

- Cred că da , zise Catherine , ocolind o grămadă de puști de vânătoare și de pistoale. Înțelegi, acum, de ce nu putem să stăm aici. Domnul Cristobal e un hoț. ,

- Dar ne-a salvat, mama.

Catherine oftă.

- Spre nenorocul nostru !

- Ce vrei să spui ?

- Nimic.

Se apropiară repede de Danton , care începuse să scoată bucăți mari de damasc și de mătase. Rainiaro evalua materialul pentru uniforme si bucățile de catifea.

Danton nu păru conștient de prezenta ei ; își cerceta prada. Părul îi era ud , iar pielea îi strălucea; se încinsese cu o eșarfă roșie si cu hangerul , dar rămăsese desculț si cu pieptul gol. Părea ciudat să fie înarmat pe insula asta. Poate că se simțea mai bine înarmat. Erau , oare ,

amenințați de un atac ? Dacă da , atunci CU atât mai importante deveneau pregătirile ei de plecare.

Catherine strânse mâna fetei și se opri în fața primei lăzi. “ Domnule Cristobal, un cuvânt... ”

- Puneți pânza și dantela în pivniță , îi spuse Danton lui Rainiaro , neluând-o în seamă.

- Sigur , căpitane.

Danton porni înainte ca ea să poată să-l oprească.

-Domnule Cristobal, strigă Catherine .trebuie...

- Mirodeniile să fie duse în cămară , spuse

Danton oprindu-se lângă un alt pirat. Apoi plecă mai departe.

Catherine porni după el..

Ajunse lângă niște cutii deschise unde mai mulți spanioli așteptau ordine: Bibelourile porțelanurile , obiectele din fildeș să fie duse în pivniță pentru a fi împărțite echipajului.

- Am înțeles , Căpitane.

- Domnule ! Așteaptă. Catherine o luă pe Madeleine în brațe ca să poată fugi după el.

Catherine nu putea ține pasul cu el , iar efortul era și mai mare cu fetița în brațe.

- U nde merge , mama ?

- într-o direcție greșită ! spuse Catherine cu vocea întretăiată de efort. Domnule ! Vă rog , mergeți mai încet. Trebuie să vă vorbesc !

Danton arată spre două tunuri din aramă așezate pe un suport de lemn , pe care niște malgași le trăgeau cu funii de cânepă. “Astea să stea cu celelalte obiecte de artilerie

- Domnule ! își pierdu Catherine răbdarea.

El se întoarse brusc și ea aproape că se lovi de el. Cu respirația întretăiată, Catherine încercă să-și redobândească calmul.

- Iar femeia , îi spuse Danton lui Rainiaro care-i ajunsese din urmă , să stea în casa bătrânei bucătărese. Apoi se întoarse și se îndepărtă.

La aceasta , Catherine își pierdu răbdarea :

- Nu vreau ! Trebuie să vorbesc cu dumneata , domnule Cristobal. Eu nu sunt o pradă , îi strigă ea în spate , pe care poți s-o depozitezi unde vrei.

Orice activitate încetă. Mușchii de pe umerii lui Danton se încordară. Se răsuci spre ea.

- Ți-am explicat deja situația , spuse mângâind mânerul săbiei. Nu vezi că am trebă ? Ce vrei ?

Acum , că atenția lui și a tuturor se îndreptă spre ea , se zăpăci. Coborî vocea :

- Vreau să vorbesc cu dumneata.
- Vorbește.

Cu respirația întretăiată , spuse :

- Nu sunt un câine , domnule. Nu putem să vorbim civilizată despre plecarea mea la Paris ? Eu... cuvântul următor i se opri în gât și țipă când Danton se repezi la ea prinzând-o de braț și o privi în ochi.

- Ia copilul, Rainiaro , tună el.
- Mad-Madeleine rămâne cu mine , reuși Catherine să rostească , încercând să ignore forța lui. Putea s-o. strivească ca pe o gănganie.

- O să vorbim. Asta vrei, nu-i așa ?
- Dar Madeleine...
- O să am grijă de ea , femeie , spuse Rainiaro

luând fetița.

- Nu-ți face griji , mama. îmi place omul de ciocolată.

Mușcându-și buza cu nehotărâre, Catherine spuse:

- Madeleine , să fii cuminte.
- O să fiu. Eu sunt întotdeauna cuminte pentru

că...

Catherine n-o mai auzi pentru că Danton o împinse înainte. Indignată spuse:

- Mă doare. De ce ești întotdeauna așa de brutal ?

- încă nu știi cât de brutal pot să fiu. îmi dădu drumul.

- De ce ești supărat ? Pentru că se împiedica de fustă , își ridică poalele. Eu trebuie să fiu supărată. Mi-am ratat viața.

Danton ajunse lângă niște lăzi. Dintr-una scoase o sticlă de coniac francezesc pe care o înclină : " Iar a mea s-a schimbat din momentul în care te-am luat la bordul corăbiei".

- Nu ți-am cerut asta.

- Ar fi trebuit să te las în Madagascar. Dacă n-aș fi avut principii morale, as fi făcut-o. Îi dădu drumul și, fără o vorbă, trase hangerul.

Catherine se dădu înapoi când îl văzu cercetând lama ascuțită.

- Ai putea să lași principiile morale la o parte și- să. mă duci înapoi. Nu trebuie să mă omori!

Danton tăie gâtul sticlei și zgomotul umplu văzduhul. Coniacul începu să curgă pe nisip și el îndreptă sticla ca să oprească șuvoiul:

- Nu omor decât femeile urâte.

Abia putând respira din cauza fricii, îi spuse primul lucru care-i veni în minte : Gochon !

- Porc ? Ridică din sprânceană, apoi trase un gât din lichiorul fin, atent să nu se taie. Nu ești prea originală.

După ce își băgă sabia în teacă, o trase de mânecă :

- Mergi înainte.

O apucă pe o cărăruie care ducea în susul unei pante, șerpuind printre răzoare cu ilori, orhidee galbene cu tulpini lungi, ferigi și mușchi. Păsări colorate țipau din vârful ananașilor.

Începu să se zărească în apropiere casa roz. Eleganța rezidenței o izbi pe Catherine. Aleea de la intrare era pavată, iar coloanele care o străjuiau erau acoperite cu viță. Această lume izolată era învăluită într-un spectru de culori naturale care nu se putea găsi în paleta unui artist.

Danton deschise ușa. " Pe aici ", comandă el lăsând-o să intre.

Casa era foarte armonios construită. Pereții curbați indicau un spirit deschis. Fiecare fereastră, fiecare ușă părea un cadru pentru o anumită imagine, fie că era vorba de coasta occidentală, fie că era vorba de vegetația luxuriantă.

Holul principal se deschidea spre briza răcoroasă, ieșirea fiind străjuită de trunchiurile palmierilor.

Decorul vorbea despre adevărata fire a lui Danton : un colecționar de prăzi din mai multe țări.

Catherine atinse, absentă, marginea unui suport de lumânări.

Danton puse sticla de coniac pe masă.

- Odată, i-am permis unui căpitan grec să ancoreze pe insula mea pentru ca să-și repare corabia. Din recunoștință pentru că nu l-am omorât, m-a lăsat să-mi aleg ce-am vrut din ceea ce avea el. Astea două

sunt bizantine.

- Sunt fiwnoase.
- Sunt neprețuite.
- Bineînțeles , obervă ea cu amărăciune. Casa dumitale este foarte interesantă.
- Vino , să-ți arăt biroul.

Catherine îl urmă într-o galerie întunecată ai cărei pereți exteriori erau înveliți în mătase pictată. Din loc în loc se aveau aranjate mici comori : elefanți de fildeș , cutii din lemn de palmier așezate pe niște rafturi, sculpturi franțuzești și acuarele , numeroase cărți despre Turcia , Arabia și cultura islamică. Danton înconjură masa care fusese cândva un altar chinezesc și se așeză într-un scaun împletit cu spătarul în formă de evantai.

- Voiai să vorbești. Vorbește , deci , Catherine Le Clerc.

Ea se uita la o urnă mare Sung plină cu hărți și se întreba dacă nu cumva una din ele reprezintă Franța și drumul pe care se putea ajunge acolo !

- As vrea să discutăm despre cum aş putea să ajung la Paris.

Danton. își puse un picior peste celălalt. Catherine se simți stânjenită de atitudinea nepăsătoare a bărbatului aproape gol. Se înroșea de fiecare dată când privirea îi aluneca pe goliciunea lui Danton. Nu putu să nu observe ce picioare mari avea:

- Ce ai atât de important la Paris ? Un iubit ?

Inima femeii se strânse.

- Nu. Trebuie să-mi regăsesc vechiul mod de viață, să văd o lume civilizată.

Danton nu spuse nimic. Privea peticele de pe hainele ei și rochia demodată. Se simți săracă :

- U nde ai fost ?
- în India. Și, înainte de asta , în Africa.
- De ce ?

Catherine nu voia să-i spună despre Georges Claude. Nu trebuia să-i explice lui Danton Cristobal ce se întâmplase :

- Are vreo importanță ?
- Poate că da , poate că nu. Danton își împreună mâinile și își frecă

absent bărbia cu arătătorul. ¹

- Vă rog , domnule , nu vă jucați cu mine. Duceți-mă într-un port civilizat unde fiica mea și cu mine putem să ne îmbarcăm pe o corabie sigură.

Tăcerea lui îi servea drept câmp de bătaie. Nu voia să cedeze fără luptă. O să vorbească cu el chiar dacă rugămintele ei erau pline de diperare.

- Vreți bani. Să știți că nu am nimie de valoare. Tot ce aveam se afla într-o haină pe corabia De Gids. De îndată ce ajung la Paris , o să găsesc de lucru. Aș putea să vă plătesc atunci.

- Ține-ți banii , rosti el cu aroganță. Pe plajă sunt lucruri care valorează de zece ori mai mult decât ai putea câștiga într-o viață. Sprijinindu-și spatele de spătar , își mSngâie pieptul cu vârful degetelor. Sunt un om bogat , linda și te-aș duce bucuros pe tine și pe fiica ta oriunde ai vrea să mergi.

Cu un strigăt de ușurare , Catherine rosti :

- Mulțumesc.

- Dar nu pot.

Speranțele ei se prăbușiră , și se luptă cu ea însăși ca să nu urle.

- De ce ?

- Multe țări sunt pe urmele mele. Ar fi curată sinucidere să-mi duc corabia într-o zonă foarte circulată. Eu răspund pentru viețile oamenilor mei. Nu pot să-i dup în bătaia puștii doar pentru că tu vrei să ajungi la Paris. Crede-mă , nu vreau să te refuz dar ,în acest moment, nu am altă alternativă.

- Și , în acest timp , eu ce-o să fac ? întrebă ea descumpănită. .

-Așteaptă părtă când am să găsesc o soluție. Până atunci consideră-te părăsită pe o insulă.

Capitolul 4

- Sap ca să găsesc o comoară , domnule pirat , spuse Madeleine stând pe vine și ținând în mână o lingură de bucătărie. Poalele rochiței galbene erau strânse deasupra picioarelor goale.

- Aici n-o să găsești nici una , replică Danton tăios , după ce fusese cât pe ce să o calce în picioare, înconjurând trunchiul palmierului n-o văzuse din cauza palmierilor pitici. Se gândea la ale lui , nu la joaca unui

prichindel.

- Ba am să gădesc. Săpa , iar nisipul îl punea într-un coșuleț de pescuit. Caut un - o comoară ascunsă într-un cufăr mare. Își apropie fața de gaura făcută și începu să caute cu mâna.

Danton se încruntă :

- Cine ți-a spus că pe insula mea sunt îngropate comori ?

Madeleine inspiră și-și șterse nasul cu dosul mânuței murdare în care încă ținea lingura :

- Căpitanul Dakker. El spunea că toți pirații își îngroapă comorile. După care , șopti : Și știi ce-am să gădesc ?

Danton mormăi.

- Un colier cu rubine , spuse ea încet. Unul mare. Și perle. Și poate o verighetă de aur. Și mulți bani pentru mama pentru că nu avem bani.

Observația directă a copilului îl izbi pe Danton :

- Ce s-a întâmplat cu banii voștri ?

Madeleine ridică din umeri:

- Nu știu. întreab-o pe mama.

Danton nu mai vorbise cu Catherine de o săptămână și bănuia că e înbufnată. O spionase de mai multe ori de plajă ; o văzuse plimbându-se dintr-un capăt într-altul , uitându-se la mare și căutând salvarea. Ar fi putut să-i spună că nici o corabie n-ar fi îndrăznit să intre în port fără să plătească pentru asta.

Îl enervase și supărarea nu-i trecuse. De câte ori își amintea cum îl strigase în fata echipajului , începea să-i fiarbă sângele. Dacă unul dintre marinarii săi ar fi îndrăznit să-i vorbească așa cum făcuse ea , l-ar fi spânzurat de capătul vergii.

Trecuseră șapte zile și nu reușise să găsească un port singur pentru Catherine , fiica ei și cei de la bordul corăbiei La Furia. Până acum trecuse în revistă douăsprezece porturi din apropiere și le considerase nepotrivite. Trebuia să caute în continuare pe hărți și să ajungă mai departe , la un oraș civilizată. Și asta repede. Viata lui de pirat era și așa destul de complicată ; nu mai avea nevoie de o mamă zăpăcită și un copil încântător.

- Ai înnebunit , domnule pirat ? îi întrerupse Madeleine șirul

gândurilor. Te uiti la mine de parcă ai vrea să mă mănânci.

- Nu mănânc decât fetite urâte , spuse el retoric.

Fără să vrea , Danton o făcu să zâmbească :

- Mă necăjești. Când îi văzu gropitele i se puse un nod în gât. Crezu că era reacția faptului că nu era obișnuit cu copii în preajmă , deși insula lui era plină.

Mulți dintre marinarii lui aveau nevestele malgașe. Și , viguroși cum erau, cei mai mulți nu aveau mai putini de șase copii. Însă , copiii de pe insulă se țineau la distanță. Le era frică de puternicul Danton Cristobal - Regele piratilor.

Câteodată se distra pe socoteala lor ; altă dată se simțea singur și gol și dorea să le audă glasurile nevinovate.

- Mama spune că o să mergem la Paris , în Franța , dar nu pot să-ti spun cum. Și adăugă șoptind : E secret.

Danton nici nu luă în seamă ceea ce spusese copilul.

Madeleine săpa de zor plaja cu mânerul lingurii. Descoperi o scoică opalină.

- Ia te uită !. O comoară. Aș putea , cu o panglică să-mi fac un colier din scoica asta pe care să-l port la ziua mea. Știi că împlinesc patru ani ? Ridică mânușa și-și desfăcu degetele. Trebuia să-mi serbez ziua pe vapor , dar toii au murit. Vrei să dai o petrecere de ziua mea ?

- Ce ? Danton nu ascultase decât parțial pentru că fetița era prea vorbăreață.

- Îți pac petrecerile , domnule pirat ?

Danton nu mai fusese la o petrecere de ani de zile , ultima dată când ascultase sunetul unui clavecin, Elena era în brațele lui. Balul fusese în ajunul plecării sale la Calcutta , în slujba regelui Filip. Mierda , noaptea aceea era atât de departe.

- Dai ? întrebă Madeleine iar.

- Ce să dau ?

- O petrecere de ziua mea.

Stânjenit, Danton zise :

- O să vedem.

Madeleine zâmbi:

- înseamnă că o să dai. Dacă spunei să mă mai gândeasc, înseamnă

că nu. Știu pentru că mama spune : O să vedem , în loc de da , și o să mă mai gândesc , în loc de nu.

Privirea nerăbdătoare a fetiței dădu sentința. Singura lui salvare era să nu fie prin preajmă de ziua ei.

-Unde e mama ta ?

- în colibă și spune lucruri urâte despre tine - niște înjurături pe care le-am auzit la papa. Madeleine deschise larg ochii : m-a trimis afară și mi-a spus că nu e frumos să vorbesc urât. Numai mama poate ; și papa avea voie.

Deci Cathetine Le Clerc știa să înjure. Bineînțeles că nu-i spunea numai porc.

Lăsându-se pe vine , Danton privi fetița ca pe un copil. Miroși parfumul pe care numai un copil putea să-l aibă : soare și puritate , urmele de pământ și vânt ale săpunului de seu.

Singurul lui privilegiu de a ocroti și crește un copil îi fusese furat. Smuls din brațe. Se scutură și dădu la spate amintirile dureroase , dorind să uite. Mai mult decât atât , pe măsură ce anii treceau , își amintea tot mai greu fața lui Esteban.

- Vorbește-mi despre tatăl tău , păpușico.

- Tatăl meu este în cer cu bunicul și cu bunica și cu unchii mei și cu căpitanul Dekker. Se încruntă. Îți plac șerpii ? mie, nu.

Schimbarea bruscă a fetiței îl contrarie :

- Nu prea îmi plac.

- O cobra l-a omorât pe tata. Buza inferioară începu să tremure , apoi se liniști. Pe aici sunt șerpi?

Lăsă la o parte noutățile pe care i le spusese Madeleine despre tatăl ei, gândindu-se că , pentru un copil , moartea unei persoane dragi este la fel de cumplită , indiferent de felul morții. Își promise să n-o mai trateze aspru de acum încolo.

- Șerpii de pe insula mea jiu sunt periculoși. Și, deodată , simți nevoia să-i dea fetitei părul de pe frunte. Își impuse să-și ascundă emoțiile.

- Nu ai urși negri și șacali ?

- Am doar lemuri.

- Ce e ăla un lemur ?

Danton se ridică și punându-și o mână în șold răspunde

- O pacoste care , de cele mai multe ori , mă trezește în mijlocul nopții cu zgomotele pe care le face.

- Cum arată ?

Danton se gândește la Pousse-Pousse. Lemurul îi amintea de un urs cafeniu cu coadă. Razana , cu ochii lui galbeni-verzui , mari și rotunzi care relectau inteligenta. Jucăuș și totuși având o înțelepciune inimaginabilă , Dokebe era favoritul lui. Nu puteau fi descriși , fiecare avea trăsăturile lui individuale , unice, deși erau din aceeași specie.

După un moment, răspunde :

- Sunt niște animale minunate. Seamănă cu maimuțele , dar sunt mai bune.

- Pot să văd și eu unul ?

Insistența fetitei îl zăpăci.

- O să vedem. Fără să vrea promisese fetitei folosind răspunsul vag al mamei. Se pregătește să plece.

- Uride mergi ? strigă fetita după el.

- S-o văd pe mama ta.

- Ei nu-i plac pirații.

Danton râse cu poftă. Și eu care credeam că nu mă place pe mine.

O lăsa pe Madeleine și plecă s-o caute pe Catherine. Porni pe o căraruie scurtă și ascunsă privirii care dădea în curtea lui și care se afla la scurtă distanță de colibă.

Casa bucătăresei nu mai servise de mult timp scopului pentru care fusese construită. Mai ales de când Danton construisese o bucătărie deschisă pentru Tanala lângă clădirea principală. Bătrâna malgașă stătea cu el de trei ani și îi era devotată. Era o bucătăreasă nemaipomenită care se pricepea să-i dea un gust grozav orezului.

Locuința de pământ , cu acoperișul de paie și pereții din lut roșu uscat la soare și gunoi de vite , era liniștită și putea fi locuită. Recent , Danton a început să strângă aici în pivniță și în hambar muniția sa de rezervă.

Apropiindu-se de casă , văzu răsărind pe jos , ca ozăpadă violetă ilorile în formă de trompetă ale arborelui jacaranda. Când să bată la ușă , aceasta se deschise.

Catherine inspiră și-și duse mâna la piept. Ea văzu că fața ei se

bronzase mult de când venise ; culoarea mierii scotea în evidență galbenul părului. Era o femeie frumoasă , chiar mai mult decât frumoasă. Minunată. Suplă și suficient de înaltă, i-ar sta bine în brațele lui , dacă s-ar gândi vreodată la așa ceva. Și , spre necazul său , tocmai la asta se gândea acum.

Neașteptând să fie invitat înăuntru intră. Era răcoare.

- Unde plecai ? întrebă el nonșalant încercând să-și obișnuiescă ochii cu lumina voalată din interior.

- S-o caut pe Madeleine. Se învârti în cadrul ușii vizibil supărată de venirea lui. Nu mi-ai spus că trebuie să stau înăuntru.

- Poți sa mergi oriunde vrei , spuse el sec , distrându-se de felul în care mobilase camera. Agățată de un braț metalic în căminul care , odată, fusese folosit pentru ibrice , era o ramură de orhidee de culoarea vaniliei. O jumătate de duzină de canistre pentru praf de pușcă fuseseră aranjate sub formă de piramidă , sub fereastră , iar păpușa fetei trona pe canistra din vârf. Dulapurile deschise găzduiau garderoba ei - haine împăturite cu grijă. Agitat pentru că strigase la el pe plajă , nu-i spusese că bagajul ei fusese recuperat înainte de a pleca din Madagascar. Așteptase până ia sfârșitul primei ei zile pe insulă și apoi îl trimisese pe Rainiaro să-i ducă bagajul.

- Fiica ta e pe afară și sapă să găsească o comoară , spuse el într-un sfârșit.

- Știu. Catherine lăsa ușa întredeschisă și îl ocoli. Împletindu-și degetele își netezi cutele fastei. Ce faci aici ?

Danton o studie. Curată și rigidă îi susținu privirea. Îl sfidă cu ochii ei albaștri-cenusii , iar revolta îi împurpură obrazii.

- Am venit să-ți vorbesc. Danton culese de pe bufet unul din patofii ei pe care Catherine abia îl reparase.

- O idee interesantă. De azi dimineață ji eu mă gândesc la asta.

Danton ridică ochii. Era atât de grozavă , încât avu senzația că o să-gi verse tot amarul. Era îmbrăcată într-o altă rochie reparată ; în urechi îi răsună vocea fetitei: nu avem bani. Ce fel de bărbat fusese Le Clerc ?

- Antonio mi-a spus că nu poti fi deranjat.

- Am avut de lucru.

- Da. întotdeauna lucrezi , domnule Cristobal.

Mai fusesem de două ori înainte și primisem același răspuns.

- Acum sunt aici.

- Să sper ? Smulgându-i pantoful din mână , Catherine îl puse la loc. Puse mosorul de ată în cos și trânti capacul. Prezența dumatăle aici vrea să însemne că ai devenit mai înțelegător față de cererea mea ? Nu vreau să-ți crezi dificultăți , dar trebuie să plec de pe insula asta.

Deși încerca să-și ascundă nerăbdarea , în vocea ei răsuna disperarea. Rugămintea îi apăsa umerii și începu să umble cu obiectele de toaletă de lângă bazinul în care nu se afla nici o picătura de apă. Danton nu putea înțelege ce era atât de important în Parisul acela nenorocit. Da , de ce plecase de acolo ?

I-ar fi pus o . mulțime de întrebări dar răspunsurile ei l-ar fi angajat în afacerea asta și mai mult. Nu avea nevoie ca în jurul gâtului lui să se înfășoare funia milei ; nu i-ar folosi decât ca să se spânzure.

Graba ei de a ajunge în Franța îi dădea de gândit; o ghicitoare la care nu ailase încă răspunsul, în ciuda faptului că știa cât de periculos era să știe mai mult, întrebă încet:

- De când n-ai fost la Paris ?

Ea își așeză frumos peria și pieptenele , pasta de dinți și oglinda spartă.

- De șase ani.

- Eu am fost acolo acum cinci ani.

Afirmația lui îi trezi atenția. îi întâlni privirea.

Ar fi vrut să-l întrebe de ce , dar se abținu.

Danton plecă de lângă bufet și , cu mâinile la spate , străbătu circumferința vechii bucătării. Cufărul ei stătea într-un colț, cu capacul ridicat. Putu să vadă o mulțime de lenjerie albă de damă ca zăpada :

- Cred că te-ai bucurat că ti-ai recăpătat lucrurile.

- Mulțumesc , spuse ea. Da. Am fost chiar surprinsă când Rainiaro mi-a adus lucrurile. Mi-a spus că ai ordonat să le caute înainte de a pleca din Madagascar. De unde știai ?

- Bagajul a aterizat, de fapt, la picioarele mele. Se aplecă și mângâie bumbacul aspru , apoi ridică și cercetă un jupon. Mi-am imaginat că Dekker și oamenii săi n-aveau ce face cu așa ceva; am dedus că-ti aparținea.

Ea smulse rufăria intimă din mâinile lui.

- Te rog , nu pune mâna, îngrămădind lucrurile înăuntru , trânti capacul.

îndreptându-și spatele , Danton observă cum Catherine își umezea nervoasă buzele. Gura nu era mare dar era destul de plină ca să-i trezească interesul.

- Ati spus că ati fost la Paris , spuse ea smulgându-l din gândurile lui.

Se îndepărtă de ea :

- în perioada în care slujeam sub pavilionul regelui Filip.

- Ai fost în marină ?

- Te surprinde ? întrebă el.

- Ca să fiu sinceră , da.

- Cum crezi că am învățat să comand o carabie?

- Nu jtiu. Poate că e ceva înnăscut la toti pirații.

Danton zâmbi, dar fără umor.

- Chirie , nu m-am născut pirat.

Catherine ignoră aluzia lui răutăcioasă.

- Povestește-mi despre Paris.

- Dacă insiști , spuse el sec. Am să-Ji spun impresiile mele. Multă lume pe străzi. Cei bogați și cei săfaci erau legați unii de alji prin firele hainelor de catifea și prin buzunarele goale ale cerșetorilor. Danton își țesu povestea cu panglici colorate , dar, mai ales cu alb și negru. Miroase agunoi și a parfum fin.

- Nu te cred.

El nu luă în seamă scepticismul ei. Bulevardele mici sunt de nestrăbătut datorită caleștilor , căruțelor , trăsurilor , cabrioletelor și a sedanurilor. Bețivii care dormeau pe pavaj erau norocoși dacă nu erau călcați în picioare. Pe scurt , Parisul este o mahala pentru cei săraci și un paradis pentru cei bogați.

în ochii ei citi neîncrederea : Țsta nu e Parisul de care-mi amintesc , domnule Cristobal.

- Te-ai simți mult mai bine într-o țară care se îngrijește de locuitorii ei.

- Nu intenționez să discut cu dumneata probleme politice , protestă

Catherine. Aș vrea să știu de ce ai venit. Dacă intenționezi să mă iriți , te rog să n-o faci. Sunt într-o proastă dispoziție.

-Ah ,da. înjuri.

Catherine ridică din sprâncene.

- M-a informat fiica ta.

Catherine izbucni:

- Da , înjur. Ce ai de spus în apărarea dumitale? Luă păpușa de pe măsuta improvizată și o așază lângă ea. Desfăcu butoiașele unul câte unul și luând fiecare canistră , le transformă într-un dulap la nivelul solului. Din fericire mi-ai adus vești bune. Nu este tocmai bine pentru Madeleine să stea într-o pulberărie. Nu vreau să pun în pericol viața fiicei mele.

- N-o să pățească nimic. N-ar putea să arunce în aer casa decât dacă ar avea o cremene la îndemână și ar ști cum s-o folosească.

- Scuză-mă dacă nu mă simt consolată de rațiunea dumitale. Se vede că n-ai copii, domnule.

Lui Danton parcă i se opri inima. își păstră aceeași tristețe, nelăsând să se vadă rănille adânci pe care cuvintele ei le făcuseră. Stomacul i se strânse ; în el se dădea o luptă. Ar fi vrut să-i spună că știe ce înseamnă un copil, dar ăsta era un secret, o parte a trecutului său cunoscut numai de câțiva.

încercă să fugă de sentimentul de neputință și de dorința de a se lupta cu ea pentru că îl tortura. Pentru că nu avea ce face cu mâinile scoase un scaun de sub masă , îl încălecă și-și sprijini brațele de scară.

- Acum trei zile l-am trimis pe Rainiaro la Tamatave cu goeleta Negro Espana.

- Și de ce nu ne-â luat și pe noi ? Am fi așteptat până când trăgea în port cineva serios. Aș fi mers oriunde. .

- O posibilitate pe care mă felicit că n-am luat-o în considerație.

- De ce ?

- După ce Rainiaro a părăsit coasta Madagascarului a navigat în jurul insulei Sf. Maria. De îndată ce au fost vizibile culorile goetei , o Șalupă englezească a început să tragă asupra ei. A fost avariata , dar nu s-a scufundat. A început urmărirea Și numai îndemânarea lui Rainiaro Și rezistentă goetei i-au salvat.

- Dar Rainiaro ar fi putut să mă predea englezului!

Danton își trase picioarele cu putere.

- Și să risc să-mi pierd ofițerul ? Nu, Apele și porturile sunt înțesate de corăbii care ne caută. Nu pot să-mi pun în pericol echipajul ducându-l într-un port unde îl așteaptă moartea. Ți-am mai spus asta !

- Sunteți îndatoritor , domnule , spuse ea. încerc să înțeleg de ce faceți toate astea , dar nu pot. Mai ales nu-i înțeleg pe locuitorii acestei insule.

- Ce vrei să spui ?.

Se juca cu ileacurile de pe masă : scoici și pietre, o libelulă uscată pe ale cărei aripi lungi și galbene se vedeau pete semănând cu niște ochi.

- S-a purtat cineva urât cu tine ?

- Nu , dar femeile uni spun vazaha și nu le răspund numai ca să termine cu vorbăria lor ridicolă.

Danton se abținu să nu zâmbească.

- Vazaha înseamnă - străină -. Și, de fapt, asta și ești pentru ele.

- Dar , pentru mine , ele sunt străine , șopti ea.

Îi întoarse spatele , scuturându-și părul care-i ajungea până la brâu.

Danton nu se putu împiedica să nu se gândească la cât timp trecuse de când nu mai despletise părul unei femei, de când nu-l mai văzuse revărsându-se pe perna sa. Și , deodată , și-o închipui pe Catherine întinsă alături de el , iar degetele lui îi mângâiau părul. Nu-și putea permite astfel de gânduri.

- Am să-ti dau drumul la timpul potrivit, spuse tăios. Nici o zi mai devreme. S-ar putea să te scot prin Madagascar dar nu-s prea sigur. Având în vedere ultimele evenimente , nici Diego Suarez și nici Fort Dauphin nu sunt sigure.

Se tadreptă spre ușă.

- Aș vrea ca mâine să stai înăuntru.

- De ce ? întrebă ea urmându-l.

- Am să plec și o să fiu mai liniștit dacă știi unde ești.

-Unde pleci?

- într-o insulă învecinată ,după catran , minți el.

Pe insula Suiletelor pierdute se găsea tot ce îi

trebuia pentru corăbii. De fapt , urmărea o ilotă spaniolă , Manuela , încărcată ochi cu stofe , muschete si fildeș. Placase de la Porto Lisabona. Danton voia s-o întâmpine în canalul Mozambicului.

-Să stai liniștită , spuse el ieșind. Oprindu-se în faja ușii mai zise : Nu vreau să dau de bucluc. Băștinașii sunt prietenoși , dar pot înțelege greșit atitudinea unei vazaha și nu pot răspunde pentru comportamentul lor.

Catherine se sprijini de usiorul ușii si , privind dincolo de el, Ia fiica ei, răspunse :

-Da. Am să țin cont de ce mi-ați spus , monsieur, asa cum dumneata ții cont de ceea ce te rog eu.

Pânzele corăbiei tremurau la fiecare ciocnire cu valurile. Catherine nu crezuse că acest compartiment al corăbiei era asa de ostil , de întunecat , umed si urât-mirositor. N-ar fi făcut niciodată asa ceva dacă n-ar fi fost atât de disperată.

Promisiunile lui Danton de a o trimite în libertate erau destul de vagi. Trebuia să riște. Poate găsea pe cineva să o ia. Chiar dacă asta însemna să călătorească clandestin.

-Trebuie să vorbim în șoaptă , mama ? - întreabă Madeleine stând lipită de ea si oferindu-i un sprijin cald în această lume incertă.

-Cred că nu , mon chou. Nu ne poate auzi nimeni de aici.

-As vrea să putem aprinde o lumânare. Nu-mi place întunericul.

-Nici mie , spuse Catherine scrutând întunericul și uitându-se la singurul hublou , care era acoperit de ceață.

Umezeala se transforma în picături care cădeau de pe pereții de stejar , sporindu-i neliniștea. Nu Stia dacă insula spre care naviga Danton era locuită, dar trebuia să încerce să găsească pe cineva care s-o ajute , dacă nu pe insulă , poate în larg : îmi pare rău , Madeleine , dar asta era singura cale.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor , Catherine și Madeleine s-au apropiat de vas fără să fie văzute. Căutând un loc sigur să se ascundă , Catherine se urcase pe La Furia si coborâse sub punte. Mirosul de sulf aproape că o făcuse să se întorcă dar se gândi că în această cabină îngustă si întunecată o să fie în siguranță. Nici Danton Cristobal , nici altcineva din echipaj nu putea să vină în aerul acela urât-mirositor.

Oricare ar fi fost sursa , mirosul acela îngrozitor îi îndepărta.

Catherine înțelese că greșise ; când era prea târziu.

Abia acum , când soarele răsărise , putu să-și dea seama unde se afla. Peste tot erau lăzi cu praf de pușcă , muschete , ghiulele de tun , butoiașe , topoare folosite la abordare. Ea și Madeleine se ailară exact unde nu trebuia , adică într-un depozit de arme care ar fi putut să scufunde o ilotă.

- Miroase urât aici, mamă. Nu-mi place.

Catherine se așezase cât mai departe de recipientele din care emana mirosul acela îngrozitor, pe care nu-l cunoștea , dar care o făcea să-și scoată batista. Madeleine își îngropase năsul în rochița păpușii.

- Cum vom ști când Domnul pirat va ajunge la cealaltă insulă , mama ? întrebă Madeleine cu voce înfundată.

- Când încetinește mersul corăbiei.

- Și asta cum o știm ?

- Păi, se oprește corabia.

- Aș vrea să se oprească acum. Mi-e foame ,zise copilul cu voce nesigură.

Catherine căută sacul cu care venise și pe care-l luase pentru că cufărul era prea greu și, în caz că ar fi fost prinsă , era dificil de ascuns. Într-un jupon împachetase obiecte de toaletă , o rochiță pentru Madeleine și ceva mâncare. Timpul fusese scurt și n-avusese vreme să strângă mai multă mâncare ; doar ceva de la cina din seara trecută. Pentru că ea și Madeleine mâncau singure, nimeni n-a putut observa că abia se atinsese de mâncare. împachetase porția ei de pește , niște rădăcini fierte și biscuiți pe care Rainiaro îi numea achica.

După ce se făcu dimineață și La Furia străbătuse ceva drum, au mâncat peștele rece și au

băut apă dintr-un dovleac. îi dădu fetitei un biscuit.

- Nu prea-mi plac ăștia. Nu sunt dulci.

- Atunci ia niște rădăcini.

Madeleine luă o înghițitură.

- îti aduci aminte când am fost în Himlaya cu tata și-am mâncat ciocolată ? ,

- îmi amintesc , spuse Catherine. Atunci , Georges Claude se întâlnise cu un vânător din Anglia. Era un duce din Bristol cu o imensă escortă de nobili. Căutau trofee și se lăudau că o să-și împodobească încăperile cu capete de tigri și colți de elefanți.

Ducele avea absolut tot ce-i trebuia și-l invitase și pe Le Clerc la masă. Fusese cea mai elegantă masă la care participase vreodată Catherine. Madeleine de abia împlinise doi ani și se părea că nu uitase ciocolata.

După ce masa s-a terminat, Madeleine a adormit. Georges Claude a luat-o pe Catherine în cort. Era beat, iar ea simțea , la rândul ei, efectul excitant al lichiorului. A încercat să uite că aveau probleme și să salveze căsnicia.

Au făcut dragoste cu o pasiune pe care el n-o mai manifestase de mult, dar , ca și în trecut, Catherine a simțit răceala dintre ei. A încercat să ajungă până la el , dar , când intimitatea s-a sfârșit , s-a trezit descurajată și goală.

Dimineața , Catherine a înțeles că relația lor se terminase. L-a întrebat pe soțul ei dacă n-ar fi fost mai bine să se întoarcă în Franța , s-o crească pe Madeleine într-o lume civilizată. El nu a fost de acord , iar viața și-a continuat cursul. Georges Claude avea aventura în sânge și nu i-a dat posibilitatea să facă altfel decât hotărâse el.

Era doar soția lui.

Din acea noapte , nu s-a mai atins de ea.

-Da , Madeleine , îmi amintesc , spuse Catherine nelăsând să i se bătuiască tristețea. Era greu să privească înapoi. Oare n-o să găsească pe cineva să-i aline durerea ? Cineva care s-o țină în brațe și s-o sărute de parcă asta ar fi cel mai important lucru din viața lui. Putea să mai spera sau trebuia să considere că pierduse ocazia ?

Madeleine își termină micul dejun improvizat cu o înghițitură de apă , apoi, își așeză capul în poala mamei.

-Ți-e frică , mama ?

-Puțin , răspunse Catherine mângâindu-i absentă părul. Madeleine căscă. Nu e rușine să-ți fie frică.

-Mie nu mi-e frică când ești cu mine.

-Așa e , mon petit chou , nu trebuie să te temi de nimic când ești cu mine.

-N-o să mă părăsești niciodată , spuse Madeleine căscând din nou.

-Niciodată. Catherine simți cum strânsoarea brațelor fetei slăbi și apoi , îi auzi respirația egală.

Rămase singură cu gândurile ei. Închise ochii și încercă să-și amintească Parisul pe care-l știa. Revedea în gând gardul din fier forjat care înconjura casa în care copilărise , femeia care vindea brânză în Les Halles, sunetul clopotelor de la Notre-Dame.

Danton Cristobal nu avea dreptate. Parisul era frumos.

Danton... numai numele o făcea să se gândească la el așa cum n-ar fi trebuit. Era o enigmă pentru ea. Un fost membru al marinei regale spaniole să devină un pirat. De ce ? Credea că , indiferent de motiv , intrase în lumea asta din pasiune și răzbunare. Din ceea ce văzuse ea , Danton nu lua lucrurile ușor și nici nu făcea nimic ușor.

Se întreba cum o fi să fii iubită de un astfel de om. Simțise că atunci când iubea mult , iubea absolut. Orice aventură cu el ar fi incitantă , dar periculoasă. Pentru că un pirat iubea numai bogăția. Și știa ce înseamnă să fii pe planul doi.

Legănarea vasului o tacu să moțâie. Se gândi la modul familiar în care Danton îi mângâiase juponul. O făcuse să fie foarte conștientă de ceea ce reprezentase. Nici un alt bărbat , nici chiar soțul ei nu-i cercetase vreodată lenjeria. De ce inima începuse atunci să-i bată mai repede ? De la vizita de ieri, nu se mai gândea decât la fața lui. Goni repede din minte cauza comportamentului ei. Nu voia să știe.

Adormi.

La un moment dat , în fata ei apărură o lumină puternică. Ridică pleoapele obosite .orbită de lumina unei lumânări.

- Lua-m-ar... strigă o voce în engleză , dacă aici nu-i cucoana căpitanului cu fetița.

Dezorientată , Catherine se ridică alungând din minte toate visele. Dumnezeule, fuseseră descoperite. Nu-și dăduse oare seama că vasul se oprise ?

Cu vocea încă răgușită de somn , Catherine zise:

- Nu ne da de gol. Te rog.

Băiatul ridică felinarul. Păru-i bătea în roșu , iar pe fața lui se puteau vedea nehotărâre și pistru. Fu uluită de roșul părului lui și de cămașa de pânză a cărei mânecă stângă era înnodată chiar unde se termina umărul.

- îmi pare rău dar nu pot să vă promit asta , doamnă. Căpitanul m-a trimis aici să aprind luminile. Băieții o să vină aici să-și ia muschetele.

- Muschetele ? spuse Catherine trezindu-se de-a binelea Și ridicându-se încet să n-o trezească pe Madeleine. Am dat de necaz ?

- încă nu , doamnă. Băiatul agăța felinarul într-un cui. Dar, am intrat în Canalul Mozambicului și-o să dăm de el aici. Nu vă faceți probleme , căpitanul o s-o găsească.

- Pe cine ?

. Băiatul se uită la ea uimit ca și cum ea ar fi trebuit să știe de ce.

- Păi, Iloras spaniola pe care căpitanul vrea să o scufunde ca să-i ia bogățiile regale.

Catherine rămase șocată. Danton Cristabal o mințise. Nu-i spusese nimic de un atac. O indusese intenționat în eroare.

Planurile ei de evadare erau acum blocate de coliziunea sângeroasă cu o corabie spaniolă. Viața fetiței era în pericol. Nu știa pe cine să se înfurie mai întâi: pe ea sau pe Danton.

- De ce stai aici în depozit , doamnă ? întrebă băiatul scărpinându-se după ureche. E mai bine în cabina căpitanului decât aici în mirosul ăsta de ouă clocite.

- Domnul Cristobal n-a vrut să mă ia. Se întreba dacă putea să aibă încredere în el. Până acum nu făcuse zgomot ca să-i atragă pe ceilalți Se bază pe asta și-i spuse. Trebuie să ajung la Paris , iar căpitanul dumitale nu-a fost entuziasmat de ideea mea. Credeam că dacă o să mergem pe insula cealaltă, o să pot găsi pe cineva să mă ajute. Dar , se pare că trebuie să mă bazez pe căpitan la fel ca la Tamatave.

- Am auzit despre asta. în ziua aia , căpitanul n-a vrut să mă ia ; m-a lăsat aici să tom grenade. Mormăi. Mă tratează câteodată ca pe un copil. Nu prea îi pasă , dar a fost bun cu mine.

- Nu ești spaniol.

- Nu. Eu sunt din Londra. Vă rog să iertați purtarea. Mă chemaă James Every. Am fost în

marina mejestății sale regina , iar acum mă ocup de comerțul clandestin.

Madeleine se mișcă în somn și-gi lipi obrazul de Nanette. își băgă degetul în gură , iar Catherine o strânse lângă ea.

- Pe mine mă cheamă Catherine.

- Știu. Da , căpitanul o să trimită echipajul și n-o să pot să vă ascund. O să creadă că și eu sunt amestecat.

- Nu vreau să ai necazuri.

- Nici eu , spuse James ridicând din umeri. Singura cale este să veniți cu mine sus. Căpitanul nu-i așa de-al dracului. O să se poarte frumos.

- Aș vrea să ai dreptate , dar mă cam îndoiesc că o să se bucure.

- O să vedem. Stinse lumina , dar încăperea nu fu învăluită iar de întuneric așa cum se așteptase. Dati-mi-o mai întâi pe aia mică.

Resemnata , Catherine o luă pe Madeleine în brațe fără s-o trezească și încercă să se ridice. Picioarele o dureau și, dacă James n-ar fi sprijinit-o imediat, s-ar fi prăbușit. Mulțumesc , șopti ea.

- Asta înseamnă mulțumesc. Zâmbi ușor , o conduse afară. Căpitanul ne mai învață din când în când franțuzește. Vorbiți bine englezește.

Catherine trecu printre ghiulelele legate cu curele de piele și îl urmă pe James în iacSperea următoare.

În peretele care despărțea depozitul de cealaltă cameră era o fereastră. În fața ochiului de geam era atârnată o lampă cu douăsprezece lumânări care ardeau ; asta era motivul pentru care în depozit nu se făcuse întuneric când James stinsese felinarul. Ceara fierbinte se lipi de tălpile pantofilor ei.

În față se vedea coridorul îngust care ducea sus. Catherine începu să se teamă. Nu știa ce o să se întâmple. Danton o să fie furios așa cum se așteptase. Dar își pregătea tirada și o să-i spună că se gândise la călătoria asta ca la o călătorie de plăcere, nu ca la una care avea ca scop scufundarea unui galion.

Aceasta schimba aspectul problemei și nu mai avu timp să-și pregătească apărarea.

După ce urcă câteva trepte , aerul deveni curat iar Catherine își umplu cu plăcere plămâni cu aer. Era un miros de mare , de sare și de aer proaspăt.

Urcară două punți până ajunseră la cabina lui Danton. James se opri și se întoarse.

- Ar fi mai bine s-o puneți pe aia mică în patul căpitanului. Ezită : n-aș vrea... ca...

- N-ai vrea ca urletul domnului Cristobal s-o trezească ?

- S-ar putea să vorbească mai tare , spuse James cu un zâmbet apologetic.

Catherine îl lăsă pe James să deschidă ușa și se îndreptă spre pat unde o așeză pe Medeleine ;
depuze un sărut pe tâmpla copilului și se îndepărtă.

Afară , totul strălucea , iar Catherine trebui să-și pună mâna streășină la ochi. Pe cer alergau nori împinși de vânt. Câțiva membri ai echipajului îi ieșiră înainte privind-o cu ochi mari, mirați.

- Pe aici, doamnă , spuse James trecând pe lângă niște oameni care încărcău puști. L-am văzut la teugă. Ar fi mai bine să rezolvați lucrurile cu el.

Catherine își luă inima în dinți și se hotărî ca , indiferent ce se va întâmpla , să nu-i arate lui Danton că-i este frică.

Îl văzu lângă teugă. Era calm și purta cămașă albă și pantaloni până la genunchi. O basma galbenă îi acoperea capul scoțându-i în evidență cruciulița de aur din ureche.

N-o văzuse și se uita în continuare spre vest prin oceanul său. infernal. Pe umărul drept spânzurau două pistoale în teci de piele , iar la brâu , în cingătoare , avea un corn cu pulbere.

La urechi îi ajunse un val de înjurături: Mierda , ar trebui să fie aici, înjură el cercetând întinderea de apă. Se întoarse spre nord și, apoi, spre est unde se ailau ea și James Every.

Danton înțepeni și-și încleștă maxilarele. Coborî încet binoclul.

Nervoasă ca o fiară în cușcă , Catherine se prefăcu că nu înțelege :

- Iată-niă.

Expresia fetei lui trecu de la uimire la furie. Nu tremura de loc... nu tremura deloc.

Se lăsă o tăcere încordată. Oamenii își încetaseră activitatea și priveau.

Deși nu era foarte cald , Catherine simți că ia foc și că o să leșine.

- Catherine , n-ai ascultat ce ti-am spus , spuse el pe un ton foarte jos care-i dădu fiori. Oricare membru al echipajului ar fi fost biciuit chiar pentru mai puțin.

Catherine aștepta , iar tăcerea ei părea o invitație la violență. îl înfrunta. Danton se repezi la ea.

- Cum să te pedepsesc , mon maki sauvage ?

Capitolul 5

- Cum vrei , spuse Catherine refuzând să dea înapoi deși i se înmuiaseră genunchii.

Sărind de pe teugă , Danton sugerează : poate un nod sub bărbie și să baji aerul cu picioarele.

- Dacă asta vreți. Capul îi vâjâia dar își păstră controlul.

- Sau o întrecere , spuse el prinzându-i brațul și răsucind-o spre el. Lovituri cu pisica , curățatul chilei sau vopsitul pantofilor.

Deși tremura , Catherine nu-și plecă ochii. Părea că mâna lui îi strânge gâtul, nu brațul.

- N-are importantă pedeapsa la care vă gândiți dar grăbiți-vă. N-am de gând să fiu în bătaia puștii când vă veti întâlni cu corabia spaniolă.

Danton îi aruncă o privire lui James și ochii i se întunecară.

- Te înșeli , Linda , tună el. Am s-o găsec pe Manuela și când o să închei răfuiala cu ea n-o să mai rămână nimic la suprafața apei.

îngrozită , Catherine își întoarse capul și aproape se izbi de fruntea lui. Niște ochi sfredelitori îi cercetau suietul. Focul sălbatic din privire depășea cu mult orice pericol cu care se întâlneau vreodată în existența ei de până acum. Era cumplit să te aili în mâinile lui. Danton Cristobal știa cum să lase omul fără apărare.

- Manuela la tribord - răsună strigătul lui Rainiaro de pe catargul principal și toate capetele se întorseră spre corabia care se vedea la linia orizontului.

Danton o împinse pe Catherine în mâinile lui James. Eliberarea bruscă o făcu să se clatine.

- Găsește copilul și du-te în cabina mea.

- Puștoaica e deja acolo , căpitane.

-Antonio ! strigă el urcându-se pe scară la teugă.

Vien usted aqui!

Uriașul apăru pe scara răsucită și ridică ochii : Și, căpitan ?

Schimbară cuvinte în castiliană , apoi Antonio luă inelul cu cheie pe care Danton i-l întinsese.

- Se pare că o să fim închiși , doamnă , spuse James încet. Haideți.

- Nu-mi pasă de mine , strigă ea , dar nu pune în pericol viața copilului meu. încercă să fugă , dar se văzu prinsă între Antonio și James care o prinseră de brațe și o traseră după ei. Dădu din picioare și uită de demnitatea pe care încercase să o salveze. M-ai

mințit , Danton Cristobal. Cuvintele ei erau înveninate. Nu meriți să comanzi o corabie.

- Au mai făcut și alții aceste afirmații. Și , totuși, chirie , sunt la cârmă.

- Cochon !

Râsul lui întunecat o urmări până în cabină. Se simțea înfrântă. Danton Cristobal n-avea milă și avea o inimă la fel de întunecată ca steagul pe care-l arbora. .

Antonio deschise ușa cu zgomot trezind-o pe Madeleine care se ridică în fund și început să plângă. Văzând-o pe mama ei însoțită de cei doi, sări de pe saltea și se atârână de Catherine.

- Mama ! mama ! Trupul i se scutura de suspine. Lăsați-o pe mama în pace ! îl lovi pe Antonio în iluierul piciorului el , bombănind supărat , îi dădu drumul femeii.

Catherine căzu în genunchi și prinse copilul în brațe.

- Stai , mon petit chou , nu-i nimic. N-am pățit nimic.

Ușa se închise cu zgomot și zăvorul căzu.

James se înroși: .

- îmi pare rău , doamnă.

Catherine o ținea pe Madeleine. îi era rău și ar fi dorit să se termine odată cu coșmarul ăsta.

- Nici nu m-așteptam să mă ajuți , James , spuse stând pe marginea patului și mângâind-o pe Madeleine.

Traversând cabina , James ezită și , apoi , se așeză pe scaunul căpitanului. Catherine îl văzu punând mâinile pe birou , apoi în poală , ca și cum era interzis ca cineva să se atingă de lucrurile căpitanului. Din cauza plânsului fetiței nu se simțea în largul său și-și tot schimba poziția.

Deodată , duse mâna la buzunarul cămășii:

- Cui i-ar plăcea zahăr candel cu mentă ?

Medeleine ridică ușor capul și murmură : zahăr candel ?

- Da , fătucă , și James scoase o jumătate de baton. îl țin împotriva râului de mare ; nu că mi-ar fie mie rău , dar pentru alții.

Madeleine fugi din brațele mamei ei ,se îndreptă spre James care ținea zahărul în singura mână pe care o avea și-l smulse.

- M-merci , spuse ea cu vocea încă în lacrimi. Alergă înapoi spre mama ei , în a cărei poală se cuibări și începu să-și devoreze prada. Unde ți-e brațul?

-Madeleine , o admonestă Catherine.

- Nu-i nimic, doamnă. Mai bine să mă-ntrebe pe mine , decât să se zgâiască la mine.

- Cum te cheamă ? întrebă Madeleine sugând menta.

- James Every și nu-ți fac nici un rău.

- Chiar așa e , mama ?

- Chiar așa , o asigură Catherine uitându-se fix la James.

La Furia încetini mult. Având geamurile deschise, auzea frânturi din ce discutau oamenii pe punte. Dacă țipa , vocea ei ar fi putut fi auzită de pe vasul spaniol atunci când ar fi navigat aproape ? Dacă da , merita riscul. I-ar fi putut implora să o ia pe ilotas.

O așeză pe Madeleine pe pat , se ridică și se-ndreptă spre fereastră.

James , citindu-i gândurile , sări de pe scaun :

- Nu face asta, doamnă. Știu la ce te gândești. Nu vreau să te leg la gură. Dar , dacă trebuie , o fac. E via[a mea în joc. Catherine se răsuci spre el.

- Trebuie să fac cunoscută prezenta noastră. Mă tine împotriva voinței mele , James !

El dădu din cap cu tristețe.

- Trebuie să am grijă să nu dai de bucluc. Am să te leg , cucoană. Jur. Vorbind mai încet, o imploră : nu mă obliga. Și așa asta mică e necăjită.

Sus , răsună un clopot și La Furia viră scurt. Schimbarea direcției o aruncă pe Catherine peste James - care o prinse de umeri și, cu oarecare

sfială, o ajută să se țină pe picioare.

James privi în sus , apoi spuse : Fi-r-ar... întoarce corabia.

- Ce înseamnă asta ? E o capcană ?
- Nu , Căpitanul fuge.

Zgomotul pânzelor si al pajilor de deasupra o făcu pe Catherine să-i ueă dreptate lui James. Nu putea să creadă că Danton ținea cont de rugămintea ei de-a nu pune viața fetei în primejdie,

- De ce face asta ?
- Nu știu. James se duse la fereastră și privi afară. Singura explicație ar fi că nu vrea să lupte având la bord o femeie și un copil.
- Nu cred. Nu m-ascultă. E un hoț. La fel ca... se opri ca să nu pronunțe numele lui Georges Claude în fața fetei. La-fel ca cineva pe care l-am cunoscut. Danton , însă , e mai rău. El ucide oameni ca să ia ceea ce dorește.

- Niciodată în folosul lui , cucoană ; și numai dacă trebuie. Dar Catherine nu se lăsă influențată de apărarea slabă a lui James.

Se auzi o detunătură și Madeleine își acoperi urechile cu palmele. Catherine se grăbi s-o liniștească.

- Sunt aici. Nu trebuie să-ți fie frică.
- Artificii, mama.
- Doamne ! Trage Manuela... trage cu artificii și noi nici... nici nu ne-am declarat intențiile.

O ghiulea ateriză atât de aproape încât apa pătrunse prin ferestre. James se repezi și închise obloanele.

Revenindu-și strigă :

- Toată lumea în spatele biroului. Tinerei femei i se făcu inima mică de tot când o luă pe Madeleine în brațe și fugi să se adăpostească.

- Dacă știam că asta are de gând să facă , n-as fi venit niciodată , spuse ea încet dând glas propriilor sentimente.

Înghesuită în spațiul strâmt dintre perete și birou , Catherine își încrucișase picioarele și o ținea pe Madeleine , care , cu mâinile lipicioase , nu dădea deloc drumul bucații de zahăr. Cu gura plină întrebă:

- Și asta e un joc , mama ?

- Chiar dacă este , mort chou , să stii că nu mă amuză.

James încercă să fie cavalier : Știți...

Bum !

-... cum mi-am pierdut brațul, spuse el ignorând explozia.

Madeleine făcu semn că da ca si cum , în agitația asta , ar fi uitat că nu-i răspunsese.

- Eram tunar în marina regală a majestății sale regina. Căpitanul corăbiei - Nivel Spears - n-am să-i uit niciodată numele. În ochi îi apărură o lumină rece, apoi își reveni. Oricum , era un ticălos sadic...

Catherine scutură din cap și se încruntă.

-... adică , o belea , spuse James scuzându-se parcă. Ne trata ca pe niște câini. Dormeam pe punte și deasupra noastră plutea ceața. Își pedepsea marinarii făcându-i să înghită gândaci de bucătărie și îndesându-le în gură cuie de fier înroșite în foc.

Se sufocau cu propriul sărîge.

-Te rog , spuse Catherine , nu cred că...

. Bang!

-Doamne , se rugă ea încet.

James continuă cu voce puternică...

-Viata mea a fost iad. O groapă blestemată , plină de foc. Trebuia să verific turnurile , să văd dacă sunt încărcate și dacă fitilele sunt destul de lungi, într-o zi controlam fitilul și o scânteie l-a aprins fără să știu. Încărcătura a explodat și mi-a smuls brațul. Cilindrul mi-a salvat viața. Am fost aruncat în metalul încins care m-a ars și mi-a cauterizat rana.

Bum !

- îmi pare rău , spuse Catherine simțind că încep să-i cedeze nervii. Povestea ta e plină de culoare , dar nu vreau să mai-aud de violentă.

-Nu mai e nimic violent în ceea ce mai am de spus.

-Ți-au pansat brațul ? întrebă Madeleine ronțăind zahărul.

-Ce a mai rămas din el. Da. Timp de o lună.

Tangajul se simțea și în cabină. Catherine își încordă auzul să înțeleagă vocile lor de pe punte sau strigătele celor care-i urmăreau. Însă , nimic. Nu se mai auzea nici o împușcătură.

Madeleine își terminase zahărul și-și ștergea degetele de corsaj. James își strânse genunchii la piept.

Nici nu mai era nevoie să vorbească cineva. Catherine știa încotro se îndreptau. Simțea că La Furia naviga spre nord. Nord, nu sud, nici est., nici vest. Nord, spre Insula Suiletelor pierdute, spre casa lui. Spre viața lui plină de aventură și risc.

Câștigase. Cum putea să-l mai vadă, fără să-l roage să o lase să plece?

Supărarea femeii era așa de mare, încât suferea fizic. Își risipise energia. Se simțea jefuită și întristată de pierderea libertății.

Învinsă, își plecă ușor capul. Nu mai putea îndura alte supărări.

- Mama!

Catherine ridică bărbia.

- Uită-te la mine! Madeleine își trase manșeta peste încheietură și degete. N-am mână! Mi-a smuls-o un tun.

Danton lăsă să treacă două zile de la misiunea nereușită de scufundare a corăbiei Manuela. De patruzeci și opt de ore nu o văzuse pe Catherine; o zărise, însă, la debarcare însoțită de James Every. N-a vrutsă-i vorbească de frică să n-o strângă de gât pentru ceea ce făcuse. Chiar și acum mai simțea că se înfurie ori de câte ori își amintea de privirea îndrăzneată pe care i-o aruncase pe plajă când o oprise.

- De acum încolo, spuse el, ori de câte ori o corabie de-a mea părăsește insula, ca să nu se mai repete incidentul, vei avea o gardă la colibă.

- Dacă mi-ai fi spus ce ai de gând să faci, nu m-aș fi ascuns niciodată pe corabie. Și, privindu-l cu un ochi critic: m-ai dezamăgit și, pentru că din cauza asta am pus în pericol viața copilului meu - n-am să mi-o iert sau n-am să te iert. Te rog să nu mă obligi să mai recurg la astfel de măsuri. Trebuie să existe o cale de a pleca de pe insula asta, la care nu te-ai gândit.

Ar fi strâns-o de gât dar se stăpâni și, în ciuda enervării, nu se putea opri să o studieze. Era încântătoare nu numai datorită calităților fizice, ci și datorită devotamentului matern de care dădea dovadă. O respecta și, pentru asta, renunță la ea.

- Nu, Catherine, refuză el sec. Ai văzut cât de ostilă poate fi marea. Așa cum nu poți să-ți ierți faptul că ai pus în pericol viața copilului tău nici eu n-aș putea să-mi iert o hotărâre care Ji-ar face rău. Trebuie să mă lași pe mine să hotărâsc.

Ochii ei se umplură de lacrimi , iar vocea îi tremura de emoție.

- Nu o să mă comanzi , rosti ea fiecare cuvânt clar și răspicat ca și cum ar fi durut-o.

- Au contrai/e , chirie. Cu o indiferență pe care și-o construisese în ani , nu luă în seamă apelul ei disperat, gândindu-se numai la binele ei. Ești singura femeie care mi-a pus la încercare răbdarea.

De atunci nu mai ceruse să-l vadă ; se gândea cum să scape de el , iar el ar fi trebuit să se gândească exact la același lucru.

Din cauza ei ratase misiunea și pierduse bogății fabuloase. Niciodată nu mai fugise de o corabie ,dar, din cauza rugăminții ei de a nu pune în pericol viața fetei , făcuse ceea ce n-ar fi crezut că o să facă vreodată. Întorsese corabia ca să nu le facă rău.

Isuse , își pierduse oare mințile ? Sau îl înnebunea ea ?

Cu un oftat , Danton se hotărî să schimbe direcția gândurilor, nemaivrând să-și analizeze hotărârea sau sănătatea sa mentală. Stătea în briza răcoroasă care adia pe aleea conică spre care dădea camera sa. Vedea amurgul învăluind golfulețul de jos. Părea că fâșii din soare fixaseră norii luminând întinderile încrustate cu corali. Duse la gură un pahar din cobalt și sorbi cu plăcere romul dulce.

Cât de bine cunoștea recifurile astea ! îl urmăreau până și în vis.

Cu patru ani și jumătate în urmă , singura lui speranță era să le treacă împreună cu echipajul său și să înoate până la malurile apărate de această barieră de corali.

Cu mâinile și picioarele sângerând , cu fața arsă de soare , se trezise la această nouă viață.

Până acum un an știuse ce impact avusese această izolare. El și oamenii lui învinseseră dușmanul de piatră. După o lună au fost salvați de o bandă de pirați care-și pierduseră de curând căpitanul. Dezorganizați și în căutare de conducător, acceptaseră să-i ducă în Madagascar. Acolo au găsit un galion spaniol care i-a dus în Spania unde l-au înștiințat pe regele Filip că bogățiile îi fuseseră furate- de un turc pe nume Yousuf Ahmed Sadi Ahram.

Regele n-a manifestat nici un fel de îngăduință față de Danton , deși majoritatea mărfurilor puteau fi înlocuite. Singurele obiecte unice erau

cele treisprezece diamante renumite pentru culoare și dimensiune. Cel mai mare avea forma unui perle , șaisprezece carate și o strălucire clară nemaiîntâlnită. Celelalte bucăți aveau tăieturi diferite și între zece și douăsprezece carate - și puteau fi identificate după culori ; cinci erau roșii , patru incolore , iar trei albastre cu nuanțe care le făcea să semene cu niște ochi de pisică. Când a ailat, Filip a turbat. Oamenii lui Danton au fost biciuiți , obligați să plătească și dați afară din marină.

Lui Danton i-au luat titlul de marchiz de Sevilla, i-au confiscat bunurile , iar soția lui și fiul său au. fost aruncați pe drumuri și obligați să îndure rușinea.

Întotdeauna când își amintea de trecutul său suferea cumplit. Îl chinuia povara jignirii sale.

Furia și chinul deveniseră stăpânii săi.

Nobilul căpitan Danton Luis Cristobal fusese răsplătit cu lanțuri de fier. Când își aminti de închisoarea întunecoasă și de groapa rece și umedă , simți un fior. Duhoarea închisorii îi intrase. în piele. Păduchii mișunau sub picioare ca scoicile pe o alee din grădină , și, luni de zile după aceea , nu reuși să scape de miros , cu toate băile pe care le iăcea.

Își executase o parte din pedeapsă înainte ca regina Elisabeta, despre care se spunea că preluase îndatoririle lui Filip din cauza melancoliei în care acesta căzuse după moartea primei sale soții, să anuleze pedeapsa și să-l exileze pe zece ani pentru crimele săvârșite. Dar nu înainte ca îngerul morții să-și ia plata. Îndurarea manifestată față de el și oamenii lui se transformă în otravă : n-a putut să-și mai salveze soția și fiul.

Prețul pe care trebuise să-l plătească l-a înfricoșat. Nu putea să uite pentru că moartea este fără întoarcere. Stătuse în exil numai patru ani. Știa că și atunci când se va încheia perioada celor zece ani , nu se putea întoarce acasă. Spania nu mai însemna nimic pentru el , care devenise un renegat fără de țară. Porni să-l caute pe Sadi , omul care fusese cauza prăbușirii lui.

Și, când îl va găsi, îl va ucide.

Ajungând la marginea aleii , privi orizontul. Cercetă cu ochii plaja întunecată. Un pescar solitar se întorcea în canoa sa spre casă. Privirea lui Danton se mută pe dealurile împădurite din depărtare. Inspiră adânc aerul curat mirosind a iarbă și

ylang-ylang.

Toate acestea erau ale lui.

Insula lui. Castelul lui. Oamenii lui.

Nu mai era marchiz ; era rege.

Rainiaro îi spusese odată că , înainte de-a ajunge în Paradis, fiecare om trebuia să treacă prin iad.

Își alcătuisese un alter ego. Nu voia ca vreo femeie să se amestece în treburile lui , ca vreun copil să dezvolte alte sentimente în el. Se întâlnise o dată cu fericirea și pierduse. Destinul său era să fie singur și niciodată să nu mai aibă parte de îmbrățișarea xaldă a unei soții și să nu mai alinte obrăjorii unui fiu.

Atunci, de ce se gândea la soarta lui ?

De când le luase pe Catherine și Madeleine Le Clerc sub protecția sa , părea că se scâldea în ape tulburi. Începu să fie tot mai preocupat de prezența lor. Îi reveneau în minte momente din viața de familie care nu aveau nimic de-a face cu doliul. Își dădea seama că viața pe care o ducea era lipsită de căldură și afecțiune.

Nu se gândea numai la frumusețea ei diafană , sau la felul în care i-ar mângâia părul sau chiar ar săruta-o , ci la siguranța ei care-l atrăgea într-un mod deosebit , așa cum nu se mai întâmplase de ani de zile. Începea să se îndoiască că o să mai fie singur toată viața și că n-o să mai găsească o femeie care să umple golul pe care-l lăsase Elena.

Cât privește fiica ei...

De câte ori era în compania ei, pe care o evita pe cât posibil, i se trezeau sentimente părintești. Ziua în care o găsisese jucându-se pe plajă îl tulburase într- atât că nu se mai recunoștea.

Era doar un copil... un copil fimmos a cărei vorbărie îl afectase profund.

Trebuia să se rupă de Catherine și de Madeleine înainte ca hotărârea lui să slăbească și să piardă războiul.

Chiar dacă ea se dovedea un adversar demn în confruntarea voințelor !

Îl exasperase. Îi punea răbdarea la încercare până la limită. Și , spre ciuda lui , tocmai această temeritate îl atrăgea spre ea. Spunea răspicat ceea ce credea și asta era un act de curaj.

Danton zâmbi crispat.

Se înșelase în privința ei. Nu avea nevoie de protecția lui. Era tot atât de puternică ca hainele cu care se îmbrăca : cârpite în multe locuri, dar tocmai asta o întărea.

Catherine era și o mare enigmă.

Dimineța găsisse sub o piatră în fața ușii un desen în cerneală. Studiase tabloul evident făcut de Madeleine. Fetita dădea viață impresiilor ei de copil : o figură bărbătească ovală , cu papuci mari stătea lângă o pată cu cerneală neagră. Dedesubt era scris în franceză. " La mulți ani , Madeleine Cercetând-o atent, Danton bănuie că pata reprezenta un tort cu trei lumânări.

Oare , prin acest desen , Catherine își pusese în gând să-i sădească în minte vinovăția ? Voiasă-l facă să deplângă soarta copilului care trebuia să-și sărbătorească ziua de naștere în compania unor briganzi ?

Trebuia să renunțe la principii și s-o ducă pe Catherine și pe fiica ei într-un port și să le lase acolo. Nu trecuse nici o oră de când renunțase la încă cinci porturi din cauza informațiilor puține sau a îngustimii cheiului , total nepotrivită pentru o retragere rapidă. Ar trebui s-o ducă înapoi în Madagascar și s-o lase să se descurce și să ajungă în Franța. El...

Tăcerea nopții fa spulberată de tipătul unei femei.

Danton aruncă imediat cupă pe jos și se năpusti pe pantă în jos.

Strigătul venea dinspre plajă și era înăbușit de palmieri și ferigi. Frunzele îl lovira peste față și simți înțepături pe brațe.

Se auzi din nou strigătul gutural și disperat. Danton își dădu seama că nu era glasul unei malgașe. Cunoștea bine acest glas pentru că-l tulburase de multe ori. Cine îndrăznea să-i facă vreun rău aici ? Credea că-și cunoștea oamenii; știa că nu deveneau violenți când se aprindeau.

Intră în panică și mintea i se umplu de tot felul de imagini. Tretutul său îl sufoca și se părea că străbătea din JIOU drumul înfrângerii. Inima îi bătea nebunește. Ocoli un copac cu coroana retezată , sărind peste noile mlădițe. Jură că , oricine ar fi fost cel care o necăjea , va plăti scump pentru asta.

Sări în nisip și , după ce mai alergă puțin , o zări. Singură , nu făcea nici o mișcare , nici un efort să fugă de ceea ce o îngrozea. De jur

împrejurul ei se aveau bucăți mici de lemn și ramuri uscate.

Danton se apropie și nu făcu mai mult de zece pași , când ea, tremurând , arătă spre tufișuri. Danton se opri cu inima aproape spărgându-i pieptul. Aproape instinctiv duse mâna la hanger. Cu sabia în mână păși cu precauție spre prada necunoscută.

Sifac ! Sifac ! se auzi zgomotul făcut de animale.

Mai multe perechi de ochi se zăriră din tufișuri. Trei lemuri semănând cu maimuțele dar cu fete ca de ursi, veniră în salturi spre Danton.

Plini de gratie în aer și stângaci pe pământ , căzură unii peste alții. Pousse-Pousse îl prinse de picior , iar coada colorată îi încolăci coapsa. Razană îi sări pe cap făcând un zgomot infernal, iar Dokobe se urcă mai întâi pe pulpa lui, iar apoi se cătără pe umărul său.

Sursele de spaimă se certau între ele pentru a-i atrage atenția. Danton se întoarse spre Catherine.

- De ele ți-era frică ? De aceste fiare din junglă? spuse el neputându-și stăpâni un chicot.

Pe fata ei se putea citi groaza.

-M-au atacat! insistă ea.M-au prins de mâini și au încercat să se cațere pe fusta mea !

- Ticăloșii ! spuse Danton cu un reproș blând. I-am învățat să se bage pe sub față - mai puțin pe Pousse-Pousse care e femelă și nu cred că ar fi fost interesată de așa ceva.

- Glumește cât vrei , domnule , dar nu pe socoteala mea. În vocea ei se simțea frică și furie. Ce sunt astea ? Un fel de pisici - maimuțe.

Danton îl mângâie pe Dokobe.

- Acești ticăloși se numesc lemuri.

- Lemuri ? Și mie mi-ai spus lemur sălbatic. Nu prea cred că semănăm.

Uitându-se la fata lui Pousse-Pousse , la nasul negru și urechile cafenii, Danton zâmbi.

- Nu , dar m-ai mușcat.

- Ca să mă apăr. Să știi că nu obișnuiesc să mă port așa. N-ar trebui să stea în junglă ?

- Părinții lor au fost omorâți de o fossa și-ar fi murit dacă nu i-aș fi scos din pădurea tsingy. Sunt favoriții mei. Au crezut probabil că le-ai

adus mâncare.

- N-am altceva de oferit decât singurătatea mea.

El nu luă în seamă sarcasmul și punându-și sabia în teacă , spuse :

- Bine spus , chiri. Sau mai bine spus , touchâ.

- Eit garde ar fi mai potrivit de vreme ce conversațiile noastre sunt presărate cu certuri.

- Ei, Catherine , suspină el îndreptându-se spre ea , urmărind curba lină a obrazului ei si dorind să-i atingă pielea caldă. Te-a învățat cineva să te ba(i în duel?

- Dumneata , domnule , spuse ea continuând să-l sfideze. Ai limba mai ascuțită decât sabia .

Danton râse încet:

- Ești foarte spirituală în seara asta.

Razele lunii o scăldau pe Catherine într-o lumină argintie. Părul ei era despletit, iar vântul îi împrăștia Șuvițele. Îmbrăcămintea nu-l interesa si privea doar fata care-i câștigase atenția. Avea șolduri frumoase, o talie mică și sâni suficient rotunjiți. Pielea era netedă și palidă dându-i o notă de elegantă și distincție.

Madre de Dios... în lumina slabă , părea eterică.

Se străduise atât de mult să scape de ea și nu văzu darul picat din cer. Nu se gândise deloc că ea ar putea fi smaraldul pe care îl dorise atât.

Văzând cât de atent o studia , Catherine se încruntă.

- Ce făceai pe plaja mea ? spuse el rece încercând să domolească căldura care îi cuprindea coapsele.

- Mă plimbam , răspunse ea cu o voce care-i trăda nervozitatea.

- Te plimbai ? O dădu pe Dokobe jos de pe umărul lui și , ținându-l în brațe îl scărpină pe burtă. Pentru ce sunt nuiielele astea ?

- Pentru Madeleine , răspunse ea repede fără să se uite la ramurile împrăștiate pe plajă. Madeleine zice că sunt săbii.

- Deci, joc cu săbii.

- Este foarte impresionabilă , domnule Cristobal. Mă tem că se simte atrasă de oamenii dumitale. Rainiaro o învață să împletească funii , Antonio și Zduardo o cară în cârcă , James o lasă să mimeze că n-are un braț. Începu să-și împletească degetele și Danton , care începuse să o cunoască , își dădu seama că încerca să-și adune gândurile. Simțeam

nevoia să mă plimb ca să pot soluționa dilema în care mă aflu. Aici , numai oceanul este liniștit , iar acum , nici asta.

Danton privi picioarele și pulpele goale pe care străluceau picături de apă. Își ridicase poalele ca să nu le ude când intra în spuma mării. Era întotdeauna atât de rigidă și de stăpână pe ea încât gândul la posibilitatea ca ea să abandoneze buna-cuviință făcuse să-i crească pulsul. Sângele prinse să alerge prin vine subminându-i voința.

- Ai mâncat cumva banane ? încercă el să-și mascheze tulburarea interioară printr-un calm înșelător și nemaigândindu-se la ea decât ca la o povară.

Catherine scutură din cap.

- Dar tulpină de bambus ?

Netulburată , spuse pe un ton de reproș :

- De ce să mănânc bambus ?

- Să-ți salvezi viața dacă e cazul. Au foarte multă apă.

- Am să țin minte , domnule. Cât despre banană , n-am mâncat.

- Nici nucă de cocos ?

- Nici.

- Totuși, trebuie că au simțit miros de mâncare. Iori ? Danton se aplecă și mângâie capul lui Razana.

- Nu au fost în meniul meu , replică ea.

- înseamnă , atunci, că miroși apetisant.

La fel de prevăzător cu femeile ca și lemuriile săi , Danton se abținu să verifice dacă se parfumase sau nu. Strigătul i-a dezorientat și i-a făcut să fugă ca să se ascundă.

- Și pe dumneata ca să mă salvezi , zâmbi Catherine dar nu cu recunoștință. Observase felul în care fusese cercetată și în bărbie îi apăruse o gropiță. Era greu să rezisti provocării și Danton îi văzu ușoara ridicare și coborâre a pieptului : se lupta să nu-și dea pe față enervarea. Se înmuie și deveni tandru. Segândise de vreo două ori la posibilitatea ca vreunul din echipajul său să încerce s-o violeze. El , însă , nu era un violator , chiar dacă o dorea. Și asta n-o putea nega. Mârâi : chiar înainte să-mi tulburi seara , mă gândeam că ar trebui să te las să te descurci singură. Dar , chirie , dacă nu ești în stare să te aperi de un lemur care n-are decât o treime din dimensiunea ta , cum ai să te aperi de animalele

din Tamatave.

- Asta nu te interesează pe tine.
- Dokobe , jos. Lemurul alunecă pe obrazul lui

Danton si ateriză pe burtă în nisip. Greșești , Catherine. Tot ceea ce se întâmplă pe insula Suiletelor pierdute - spuse el înghiontind-o pe Pousse- Pousse care-l trăgea de picior - Stai cuminte - mă interesează. Aici eu sunt legea. Seaplecă și scoțându-și o cizmă, zise :Razana, stai aici cu tovarășii tăi.

Cei trei lemuri stăteau pe vine cu codițele ridicate și mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

Sărind într-un picior ,Danton își scoase și cealaltă cizmă. Privindu-l cu neîncredere Cathetine întrebă : ce faci ?

Danton se îndreptă spre primul cocotier și, folo- sindu-se de mâini și picioare se cocoță în copac : Trebuie să scap de-o grijă.

- Oare am norocul să fiu eu sursa acestei griji ?
- Pe Dumnezeu , femeie , tare mai ești ironică

în seara aceasta. Ce-ai mâncat ? Nu cumva ai înghițit niște pagini de Molidre , spuse el uitându-se în jos la ea. Se pare că și unul și celălalt erau la fel de derutați de prezența celuiilalt. Era oare posibil ca ea să fie ceva bun pentru el ? Dar , imediat îndepărtă ideea. O atracție reciprocă ar fi fost dezastruoasă pentru amândoi. Ea n-ar fi stat cu el și nici el n-ar fi vrut asta.

Danton se cocoță mai departe până când ajunse la niște nuci de cocos. Aproape că-l pufni râsul : nu era nimic de salvat în cazul lui; poate că ea-și imaginase o licărire de lumină în inima lui, căci candela se stinsese și pierise de mult. Scoase hagerul, și tăie un mănunchi de nuci care căzură pe pământ cu zgomot înfundat.

Pousse-Pousse , Razana și Dokobe se repeziră încântați mișcându-și codițele.

Danton își fixă hangerul și apropiindu-se de baza capacului, sări , asemeni lemurilor săi , în aer aterizând în fața tinerei femei, care se dădu un pas înapoi și-l privi îndelung. Tăcerea ei prelungită îl făcu pe Danton să creadă că ar vrea să spună ceva și nu îndrăznea , ceea ce i se părea destul de curios pentru că ea întotdeauna spunea ceea ce gândea.

își înalță sprâncenele invitând-o , parcă , să vorbească. Era destul de rezistent și ar fi supraviețuit înțepăturilor ei. .

Luându-și inima în dinți . Catherine spuse :

- îți plac înălțimile , nu-i așa , domnule Cristobal ?

Absurditatea întrebării îl derută. Se așteptase ca să-i ceară libertatea , să-l facă porc sau mai știu eu ce. în loc de toate astea, Catherine nu făcuse decât o observație.

Danton se aplecă spre, ea privind cu satisfacție cum ochii i se măreau. Parcă mirosea a ilori dar nu știa exact cum se numea:

- Cum de-ai ajuns la concluzia asta ?

Catherine își prinse cu dinții buza de jos :

- Te plasezi deasupra tuturor. Ai făcut o fixație să fii sus, fie că e vorba de catarg , fie că e vorba de cocotier. înghiți apoi continuă : După cum arăți , cred c-ar trebui să fii mai atent.

Danton observă că pe brațe avea firicele de sânge închegat.

- Acestea , linda , sunt urme ale fugii mele pline de peripeții pentru a te salva de sălbatici , spuse el trecându-și mâna peste tăieturile ușoare provenite în urma bărbieritului. în drumul meu am spart o cupă de cobalt foarte valoroasă.

- Nu poți să mă-nvinovățești pentru asta , spuse ea , Și, de altfel, nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Aceea grotească , referitoare la înălțimi ?

Ea încuviință.

- Motivul pentru care m-am urcat în cocotier este evident : pentru a-mi hrăni lemurji. Răspunsul i se păru ridicol si nu mai continuă. Cât despre catarg , de acolo îmi caut dușmanii. Mai bine să-i scufund eu pe ei decât ei pe mine. După cum vezi , statul meu acolo are niște avantaje. Dorești să mai știi și altceva ?

-Da.

Rapiditatea cu care-i răspunsese îl făcu pe Danton să regrete invitația făcută., N-avea chef să mai audă alte observații spirituale la adresa lui.

Catherine continuă :

- De ce e patul din cabina dumată pus invers ? De ce insula dumată poartă un nume atât de trist ? Cum s-au cunoscut părinții dumată ? Și cine e turcul pe care vrei să-l omori ?

Simți cum mușchii feței i se contractară. Se încruntă , dar nu voi s-o lase să vadă că întrebările ei îi schimbau dispoziția. Totul fusese în ordine până când întrebuse de Sadi. Dar , mascându-și indispoziția , se gândi că Rainiaro vorbise prea mult.

- Asta-i tot ce vrei să știi ?

- Pentru moment.

- Patul meu este cu fața spre mare ca să-mi amintească unde sunt. Insula mea se numește astfel în amintirea oamenilor care au murit aici. Tatăl meu era căpitan în marina regală și a cunoscut-o pe mama la Marsilia ; a murit în timpul unei instrucții când eu aveam zece ani, iar mama mea a murit de moarte naturală fiind încă tânără. Turcul mi-a furat ceva foarte prețios și vreau să-l fac să sufere. Își puse mâinile pe solduri și zise : cam asta e tot ce ai să auzi de la mine cu privire la acest subiect.

Expresia ei se îndulci:

- Nu cred că mi-ai răspuns.

- Sunt foarte politicoși , chirie-, excepție făcând situațiile în care-mi pierd cumpătul.- Și până acum mi-ai dat destule ocazii. Te cerți , mă întărâți , te opui. Ce fel de om a fost La Clerc de nu te-a putut îmblânzi ?

Catherine își feri privirea , arătând că fusese lovită iar când genele-i coborâră umbrindu-i obrazii, Danton își blestemă nechibzuința. Catherine își privi mâinile și zise :

- Ești exact așa cum m-am așteptat. Crud și fără inimă.

Danton se simți ca un ticălos. O lovisc când ea nu-i făcuse nimic. De fapt, nici n-o voia îmblânzită ; îi plăcea revolta ei. Asta-l și atrăsese spre ea și-l și speriasc. Semăna mai mult cu el și era prima femeie, după Elena , despre care dorisc să știe mai mult decât numele și cum se simțea dedesubt. La Catherine era mai mult decât atât, mai mult decât o eliberare fizică. Dar , acum nu se putea complica, încercă să se scuze , ceea ce îi venea destul de greu.

- Catherine...

- Nu. Mi-ai răspuns. E drept. Era rândul tău. Îl privi curajoasă , cu umerii drepti , mândră. Soțul meu a fost un hot, domnule. La fel ca dumneata. Fura de la băștinașii din Africa și Italia și le vindea comorile sacre pe piața neagră. Profita și fura antichități care erau proprietatea statului. Am văzut atâta lăcomie ca mi-

ajunge pentru toată viața. Nu vreau să-o văd și pe a dumatăle.

Danton își încleștă maxilarele. Nu era atât de imun pe cât ar fi vrut.

- M-ai înțeles greșit. Nu sunt un om lacom.

- Domnule Cristobal, culorile steagului dumatăle sunt clare.

- Eu însemn mai mult decât un steag. Și, dintr-o dată simți nevoia să-și arate lui însuși și ei că nu este mort pe dinăuntru. Era încă om. Simțea , se îngrijora , avea puterea să iubească , dacă voia. Pot fi foarte blând , chirie , murmură el. Am să-gi arăt. Și, prinzându-l de talie , o trase spre el. Mâna lui ajunsese la șuvițele de păr de pe ceafă , pe care le strănsese între degete. Părul bogat era de catifea.

Cu toate că era întuneric , îi văzu obrajii înroșindu-se de frică:

- Ce faci ?

Apropiindu-i fata , șopti: Te sărut.

Capitolul 6

- Dar nu vreau. Nu iriai putu să dea înapoi. Buzele lui Danton îi acoperiri protestul și rugămintea. Obligată să se supună , Chaterine împingea cu pumnii în cămașa de mătase care acoperea pieptul lui Danton.

Sărutul lui o făcu să se simtă inundată de căldură. Blândețea gurii sale contrazicea răceala și duritatea bărbatului în fața celorlalți. Brațele lui o țineau prizonieră , iar ei îi bătea inima nebunește. Danton o mângâie la baza gâtului făcând-o să se înfioare de plăcere. Știa că trebuie să se elibereze și totuși...

Îi amețea simțurile și Catherine se lupta cu dorința de a fi lângă el. Invitația lui era atât de puternică și dulce , că nu putea să-i reziste. Sărutul lui era ca lumina sorelui și o ardea până în străfunduri. Era mai bine să se bată cu el decât să se simtă înlănțuită de brațele lui. Nu putea lupta cu el. Nu știa să se apere de acest fel de asalt care-i răvășea senzualitatea.

Toată încrederea ei se sfărâma. De abia se ținea pe picioare iar în urechi își auzea bătăile inimii. Prin vârful degetelor simțea pulsul lui.

Limba lui îi despărți buzele și i se strecură printre dinți. Se smuci dar mâna lui îi ținea bine capul. Danton își plimba vârful limbii peste buza de jos a femeii , apoi pătrunse din nou în gura ei. Își repetă dansul erotic

de nenumărate ori până când senzațiile puternice o tulburară de tot.

Descleștându-și degetele , le introduse prin deschizătura cămășii. Îl lăsa să-i ia respirația. Capul i se învârtea și s-ar fi prăbușit dacă n-ar fi fost brațele lui puternice s-o țină. Tremura din toate încheieturile: își pierduse rațiunea. Ridicându-și brațele le încolăci în jurul gâtului lui. Mușchii îi erau ca de granit. De când îl văzuse fusese intrigată de aerul lui indiferent, de părul său lucioasă și de cerceul său.

Acum îl descoperea. Îi mângâia șuvițele negre ca abanosul. Atinse crucea de aur prinsă în ureche și pielea netedă de pe lobul urechii.

Uitase cine este el și ce reprezenta. Îi era ciudă pe ea pentru slăbiciunea ei, dar nu mai avea logică.

Buzele lui îi mângâiară buzele și cu vocea răgușită rosti:

- De ce ai lăsat desenul fetiței la ușa mea ? Înregistră greu întrebarea pusă. Nu putea să gândească coerent când șoldurile îi erau strivite de șoldurile lui.

- N-am lăsat nimic.

Catherine nu-și putu imagina ce-l făcu să-și retragă gura și s-o privească cu niște ochi mai întunecați ca noaptea. Ca și cum ar fi crezut-o , trăsăturile i se îndulciră ușor. Dar tăcerea era profundă și suspiciunea învinse. O privi, curios :

- Nu nega ce ai făcut , chirie. Ai obținut ce-ai vrut de la mine. Îmi pare rău că-și petrece aici ziua de naștere.

- Ziua de naștere ? Cuvântul îi înăbuși bătăile inimii. Despre ce vorbea ? Respirația începea să devină normală. Văzu realitatea. Se uită la omul ale cărui brațe o susțineau și ale cărei picioare erau lipite de picioarele ei. -înțelese și gemu ușor. Dar această înțelegere nu o eliberă , deși așa ar fi trebuit.

Erau din nou străini.

- Da , o provocă el , iar îmbrățișarea lui o îngheță. Tu ai scris : La mulți ani, Madeleine.

- Da , eu am scris , răspunse ea smucindu-se și dându-se un pas înapoi. Eu am scris : La mulți ani! întotdeauna mă roagă să-i scriu , dar , te asigur că n-a fost pentru tine. Dacă ai găsit-o, a fost pentru că Madeleine a vrut să-ți dea desenul ei.

Danton trase o înjurătură în spaniolă, apoi spuse: Pourquoi ? De ce ?

- Te place. Vrea o petrecere , domnule , spuse ea apăsând pe cuvântul domnule cu animozitate. Sărutul lor fusese înghițit de întuneric , iar el se comportă ca și cum intimitatea aceea dintre ei nu avusese loc niciodată. Îl ura ; se ura pe ea pentru că se simțea respinsă. I-am promis că o să aibă o petrecere pe De Gids , dar știm amândoi că acum nu mai este posibil.

- Retrage-ti promisiunea.

Ar fi vrut să-l lovească pentru cuvintele astea ; să-i dea un pumn în burtă , să-i dea una peste picioare , să-i învinețească un ochi. De felul ei nu era violentă dar , în prezenta acestui om , devenea. Eia un tip înfumurat care nu știa ce înseamnă să ai un copil care să-ți fie unicul scop în viață , să promiti, să faci astfel încât visul lui să devină realitate. Numai pe ea o avea și , deja , nu-i serbase o dată ziua din cauze ce erau dincolo de puterea ei de control; nu o s-o mai dezamăgească pe Madeleine.

- Nu , spuse ea calm. Peste cinci zile indiferent unde ne vom afla , fiica mea și cu mine vom sărbători împlinirea celor patru anișori. Nu-mi pasă dacă suntem singure , nu-mi pasă dacă ți place sau nu. Chiar dacă am fi pe o plută în Oceanul Indian. Este un copil. E nevinovată. Amintește-Ji asta când o faci să sufere.

Fata bronzată de vânt a lui Danton se întunecă. Chaterine crezu că-l lovise. Se sperie de reacția lui și se dădu doi pași înapoi.

- Să sufere ? Vocea lui era calmă. Amenințător de calmă. Nu știi ce înseamnă acest cuvânt. Fiica ta nu suferă aici. Se joacă pe plajă și caută comori. Cântă. Desenează. Vorbește și mă încântă cu felul ei copilăresc de a gândi.

- Atunci las-o să plece ! se surprinse din nou Catherine implorându-l. Dar nu-i păsa. Lasă-ne să plecăm înainte...

- înainte să mai faceți vreo prostie ?

Catherine se strâmbă. Până acum nu făcuse nici o referire la încercarea ei de scăpare , iar acum se sperie că-i trezise furia. Dar nu voia să dea înapoi. Nu era lasă.

- Am făcut ceea ce am crezut că trebuie, să fac. De unde era să știu că erai într-o misiune de prădare ?

- Trebuia să stai unde ti-am spus. Danton își scutură o șuviță de păr

rebelă. Catherine Le Clerc fugi, dar nu cred că spre Franța. Fugi de soțul tău.

- Nu stii nimic...

- Știi destul. Nu vorbești despre el decât dacă ești provocată. Mi se pare mie sau nu prea l-ai iubit?

, - Cum îndrăznești ? rosti ea pe nerăsuilate.

- Pentru că am dreptate , spuse el cu aroganță. Ți-ai încuiat amintirile așa cum am făcut și eu. Crezi că poti tine trecutul sub control , că poti tine demonii departe , dar nu-i adevărat. Expresia lui deveni distantă și tristă. Minte ti se va deschide și- ți va arăta imagini ale vieții de care fugi. De trecutul tău nu poți fugi, chirie. Crede-mă. Eu am încercat.

Și de fiecare dată am mai murit puțin. În fiecare zi mor câte puțin.

Tonul lui făcuse să i se zbârlească părul pe ceafă. Cum ar fi putut ea să bănuiască că amintirea lui George Claude o făcea să tremure ? îi fusese frică de jungla indiană , de animalele sălbatice din Africa , de oamenii sângeroși cu care făcea afaceri soțul ei, de oficialități care erau întotdeauna cu o zi în urma lui Georges Claude. Voise să fugă de aventură , de zilele nesfârșite în care se ascundea cu copilul ei. Dar el nu auzise niciodată rugămintile ei. Spunea că , fără rise, el nu era nimic. După moartea soțului ei se trezise de multe ori dintr-un somn rece crezând că nu mai ajunge acasă. Visele îi întăreau însă hotărârea si întorcerea la Paris devenise o obsesie. În Franța își va găsi liniștea.

Trebuia să scape de Danton Cristobal. Daci rămânea aici , nu-i putea rezista. Întâmplarea din seara asta demonstra clar în ce încurcătură intrase. Se simțea ca și cum ar fi trecut iluxul. Trebuia să ajungă pe un teren mai sigur.

Bâzâitul neîncetat al insectelor nocturne o aduse la realitate. își umezi buzele uscate.

- Trebuie să plec. Am lăsat-o pe Madeleine prea mult singură. Dacă se trezește și nu mă găsește lângă ea , o să plângă.

Catherine se întoarse și , fără să privească înapoi, porni spre colibă.

- Catherine , răsună în urma ei vocea lui Danton, poti să fugi si de dracu dacă vrei , dar nu poti fagi de tine. Acceptări soarta.

E continuă să meargă. Sub picioarele ei goale foșneau frunzele reci.

Nu înțelesese ce voise să spună.

Nu voia să înțeleagă.

Madeleine țipa de plăcere și fugea urmărită de valurile mici de spumă care ajungeau pe plaja goală. Soarele de amiază îi colorase pielea catifelată și-i înroșise obraji și năsul. Avea părul legat cu o panglică roz. Șuvițele de la baza frunții erau aproape albe. N-avea pe ea decât o cămașă de noapte, iar bumbacul ud devenise transparent.

Alergă din nou pe nisipul de la marginea apei, se așază pe burtică și așteaptă să o lovească valurile. Râdea când apa i se izbea de picioare și îi stropea fundul.

- Mama ! Mă joc de-a broasca țestoasă !

Catherine se uită la ea din grămada ei de lemne uscate și zâmbi:

- Foarte bine, mort chou. Ești o broască țestoasă minunată. Nu intra în apă. Stai pe nisip.

- Da, mama.

Catherine se întoarce la lemnele ei fericită. Madeleine era ocupată să se joace în apă. Nu voia ca fiica ei să pună întrebări. Cum putea să-i explice că se

simțea vinovată ? Știa că nu trebuia să nesocotească dorințele lui Danton, dar a te încurca cu el era mai mult decât o greșală.

Cu o săptămână în urmă, Catherine stabilise locul acesta ca punct de salvare. În seara în care lemuri o speriaseră, culegea crenguțe și se temuse că Danton o să-i ceară explicații amănunțite; dar se pare că răspunsurile ei evazise nu-l neliniștiseră. În fiecare zi strângea surcele, le lega și le aducea aici. Numai într-o zi nu făcuse asta: ziua în care Rainiaro navigase undeva cu Negro Espana, reparată de curând și când garda promisă se postase la ușa ei și nu putuse ieși.

Dar acum, dacă se ivea momentul, putea să facă un foc pe cinste. Își va aprinde focul de semnalizare când o corabie se va apropia de insulă. Bineînțeles că se pune problema de a ajunge în acest punct și de a vedea corabia înainte de a trece. Spera să poată pune mâna pe oceanelul lui Danton.

Asta era într-adevăr o problemă și se gândise toată dimineața la o soluție. Nu știa să fure, deci răspunsul nu putea fi ușor. Cel mai înțelept

era să-l împrumute fără ca Danton să știe. Trebuia să se strecoare în casă. Era periculos pentru că Antonio și Eduardo erau acolo , dar necesar. Atunci va fi gata. Chiar dacă nu știa să aprindă focul , fumul era suficient.

Și, în sfârșit, vor fi libere. Vor fi în siguranță.

- Acum sunt un pește , mama!

- Hm , făcu Caterjne , uitându-se la fiica ei care se zbenguia aproape de vadul apei. Să nu intri în apă, mori chou.

- Nu intru.

Oceanul parcă te invita. Aerul nu se mișca deloc și fruntea femeii era scaldată de sudoare. Fata îi era la fel de murdară ca mâinile. Deși apa părea rece , nu stătu pe gânduri. Zbenguiala nu era pentru ea.

Chaterine adunase crenguțe și surcele uscate pe țărmul estic al insulei Suiletelor pierdute. Plaja aridă era albă și gri, cu puțin verde mărginit de înălțimi calcaroase. De la gura unui râu curgea o apă roșie. De la distanța asta Chaterine nu putea să-și dea seama de unde vine. Poate dintr-o crevasă ascunsă. Apa roșie o tulbura. Era ca și cum insula și-ar fi vărsat în ocean sângele ei viu dintr-o rană adâncă.

Vârfurile din spatele ei se numeau Tsingy. Ailase asta de la Rainiaro într-o conversație politicoasă pe care o condusesse ea. Se simțise destul de rău că trebuia să-l înșele smulgându-i informații care urmau să-i redea libertatea ; dar n-avea altă cale. Trebuia să știe cât mai multe despre acest loc pe care nu-l vizita nimeni și unde nu risca să fie descoperită de Danton sau de un localnic:

Această parte uscată a insulei era perfectă. Izolată , neumblată. Distanța nu era prea mare ; nu mai puțin de o oră. Madeleine se distra căutând

cameleoni mici și broaște țestoase cu carapacea acoperită cu mici diamante galbene și negre , care se târau încet pe nisip. Arborii cu țepi îi aminteau de cactușii care creșteau în lutul tare , portocaliu. Baobabul , în splendoarea lui verticală , părea un copac răsturnat cu rădăcini acolo unde ar fi trebuit să fie ramurile.

Un bătlan zbură pe deasupra capului , apoi dispăru după- un zid. Chiar așa urâtă și neinteresantă , Insula lui Danton emana o atracție deosebită.

Catherine aruncă o privire spre Madeleine și o văzu la o distanță apreciabilă de apă , săpând în nisip cu mâinile.

Mulțumită că semnalul ei fusese recepționat , Catherine își puse mâinile în șold. Grămada de lemne nu era atât de mare pe cât ar fi trebuit. Se hotărî să mai adune lemne în zilele care urmau.

- Madeleine , hai să te clătești și să te usuci. Trebuie să ne întoarcem ca să nu observe cineva absența noastră.

- Cine să observe absența noastră ? spuse Madeleine plină de nisip din cap până-n picioare.

- Prietenii tăi, desigur , zise Catherine mergând cu Madeleine înapoi la apă unde o spălă.

- Mi-e dor de Hadi, rosti Madeleine lăsându-se pe vine să caute scoici.

- Și mie. încercând să nu se ude , Catherine termină cum putu mai bine ceea ce începuse și strânse rochița , pantofii și ciorapii fetitei. Porniră spre colibă. Dar acum ai al(i) prieteni : Rainiaro , James , Antonio și Eduardo.

- Și domnul Pirat, adăugă Madeleine gravă. Este prietenul meu.

Într-adevăr. N-ar fi fost cinstit să-l discrediteze pe Danton în ochii fetitei.

- Când o să plecăm de aici , iar n-o să mai am prieteni. Madeleine lovea cu picioarele goale trena udă și plină acum de nisip. O să am prieteni și la Paris , în Franța , mama ? De fiecare dată când îmi fac eu prieteni, plecăm.

Catherine simți cuvintele fiicei ei ca pe o muștrare. Până acum , nu se gândise că Madeleine considera pirații ca pe prieteni ai săi. Nu era corect. Un copil de vârsta ei trebuia să se joace cu copiii, cu un frate , cu o soră. Simți un nod în gât; ideea îi venise pe negândite. Catherine simți golul din ea : pentru ea acolo nu vor mai fi copii.

- O să ai prieteni la Paris.

- Dar nu bunicul și bunica și unchii despre care mi-ai vorbit , spuse Madeleine strivind o frunză din tufișuri.

- Nu. Ei sunt cu papa.

- De ce toată lumea trebuie să fie cu papa și cu Isus ?

I se strânse inima.

- Dar eu nu sunt, mon chou. Eu sunt cu tine.

Lăsând la o parte amintirile , Madeleine zâmbi și strânse mâna mamei: Te iubesc , mama.

- Și eu te iubesc.

Se înapoiară fără să fie observate la coliba veche.

În afara piratului care o păzea ca să nu părăsească coliba În anumite zile , atât ea cât și Madeleine fuseseră ignorate de localnici, ba chiar și de Danton.

Din seara în care o salvase de lemuri , n-o mai căutase. Și asta era foarte bine. Nu-și putea permite deziluzii romantice. Bineînțeles că precauțiile ei în legătură cu Danton nu erau decât curiozitate. Până acum nu mai sărutase un hot de mare. De fapt , în afară de Georges Claude , nu mai sărutase nici un alt bărbat pe gură.

Sărutul lui Danton era altceva. Georges Claude stabilise o rutină când viața lor amoroasă intrase în conul de umbră și a avut grijă ca ea să învețe bine acest sistem. Mai întâi un sărut cast , apoi o scurtă mângâiere și , în final , ridicarea cămășii. Viața de cuplu a fost mereu aceeași: o obligație și o datorie. Atât se aștepta de la ea și atât trebuia să dea el.

În scurta ei legătură cu Danton , descoperise că nu știa nimic. Era plin de neprevăzut , fără inhibiții și expert în ceea ce făcea fără s-o facă să se simtă fără experiență. Cum ar fi putut să aplice sistemul mștodic când simțea că se topește în interior ? Se înfricoșa la gândul că totul se întâmplase datorită unui simplu sărut, dar era și fascinată.

Și totuși, nu era impresionată de -faptul că nu-l mai văzuse de atunci.

Hotărâse să petreacă restul zilei alături de Madeleine și intenționa să-i facă o surpriză.

Acestea fiind stabilite , o dezbracă pe Madeleine, o șterse bine și îi puse o rochiță curată. îi împleti părul într-o singură coadă pe mijlocul capului , pe care i-o legă cu o panglică.

Catherine își scoase hainele murdare , se spală și-și puse rochia cea mai frumoasă. Tocmai își peria părul când auzi o ciocănitură în ușă ; Madeleine se repezi să deschidă ușa. .

- Bonjour, domnule Pirat!

Catherine se bosumilă.

- Bonjour, MademoiseUe Le Clerc. Ce mai faci ?

Vocea sa puternică umplu spațiul , ajunse până
Ja Catherine slăbindu-i voinja. De ce vocea lui avea acel timbru catifelat,
în loc să fie nazală și stridentă?

- Am fost și am înotat iar mama...

Clipind , Catherine reacționează repede : Madeleine , de ce nu-1 poftești
pe domnul Cristobal înăuntru ? Nu voise să spună chiar acest lucru , dar
trebuia s-o împiedice să spună mai mult.

Madeleine se dădu la o parte. Danton rămase în ușă , acoperind
aproape ieșirea. Aplecându-se să se uite la Madeleine, părul îi căzu pe
frunte și pe umeri. Purta o cămașă albă , pantaloni bufanți care se mulau
pe coapse și pe șoldurile musculoase. Ochii femeii îl cercetau indecent,
apoi, tresări mutându-și privirea. Îi auzi refuzul:

- Nu pot, spuse el.

- De ce nu ? se bosumils Madeleine.

- Trebuie să merg undeva. Vreau să mergi cu mine. Se uită la
Catherine cercetându-i gura cu ochii așa cum o făcuseră buzele lui.
Expresia feței lui spunea mai mult decât ar fi spus cuvintele. El retrăia
sărutul lor. Catherine se înroși și îi fu ciudă pentru asta. Când Danton
vorbi , cuvintele lui nu mai exprimau aceeași autoritate rece.

- Poate să vină și mama ta.

Madeleine făcu o piruetă.

- Mergem și noi cu el, mama ?

Catherine era descumpănită. Prezența lui Danton o împiedica să
gândească. Căută cuvintele ca să-l refuze dar nu putu să pronunțe decât:

- Azi, nu.

Danton reuși să se adune. Era foarte înalt și foarte frumos.

- Măcar o dată spune da , Catherine. Fii rezonabilă , spuse el bătând
cu vârful degetelor în ușă.

Ordinul lui o supără. Era gata-gata să-i spună că ea era întotdeauna
rezonabilă , sau măcar încerca să fie , când văzu zâmbetul nerăbdător al
fetei și se hotărî să amâne confruntarea. O tenta ideea de a petrece
după-amiaza cu el. Când vorbi, hotărârea
ei și bunul simț dispăruseră :

- Bine. O să venim.

Madeleine se repezi afară înainte ca ea să o poată lua de mână.

Catherine trecu pe lângă Danton care rămăsese lângă ușă. Cu toate că se feri, Catherine se lovi de brațul lui. Toate simțurile ei se concentrară asupra lui, dar rezistă tentației de a se uita la el și continuă să meargă. Nu avusese ocazia să-și discrediteze răspunsul și să caute scuze pentru că nu se simțea bine în prezenta lui , pentru că , odată trecută de ușă , stătu în loc de uimire.

În fața ei se afla o lectică deschisă ținută de Antonio și Eduardo. Emailul aurit strălucea ca focul în lumina soarelui ; scaunul era îmbrăcat în piele roșie și avea spătar.

- Pentru cine e asta ?

Drept răspuns , Danton ordonă celor doi oameni să îngenuncheze.

- Pentru călătoria noastră. Tonul lui uniform o lăsă fără grai.

Revenindu-și Catherine spuse :

- Dar dumneata unde o să stai?

Cei doi spanioli erau voinici, dar și Danton era voinic. Trei ar fi fost pteea mult pentru ei.

-Eu îl am pe Santo..

Catherine văzu atunci calul arab alb. Până atunci nu-l văzuse pe insulă și crezuse că Danton nu are așa ceva. Ca și casa și toate bogățiile lui, calul era perfect.

Se îndreptă spre lectică.

Danton veni după ea și-i întinse mâna s-o ajute, dar Catherine nu îndrăzni să-l atingă. Politicos , se prefăcu că nu observă gestul lui și, prinzându-se de balustradă , sări înăuntru. Simți că o privește. O ajută pe Madeleine să se urce , apoi Eduardo și Antonio ridicară ușor lectica. Nu mai călătorise niciodată cu acest tip de mijloc de transport, deși în India erau destul de multe. Înălțimea o ameți plăcut. Se simțea ca o pasăre.

Calul lui Danton nu avea nici căpăstru , nici șă și , cu toate astea , el încăleacă plin de gratie tinându-se de coama animalului. Apoi, dând pinteni calului, comandă celor doi spanioli să pornească.

Catherine era bucuroasă că-și dăduse consimțământul ; mersul în lectică o legăna și se simțea bine. ~

Madeleine chicoti de plăcere.

- Ca și cum am fi pe un elefant, mama.

Intrară în pădurea deasă , umbrită de copaci de esență tare. Catherine

nu descoperise încă această parte a insulei. Peste tot se auzea ciripit de păsărele. Papagalii săreau din ramură în ramură; lemuri cu coada îmbârligată făceau salturi în aer , strigându-se unii pe alții cu sunete ascuțite.

Peste tot vedeai copaci uriași și pășuni grase ; dinspre coltul insulei de unde Catherine și

Madeleine se întorseseră , se auzi un strigăt îndepărtat.

Câte o rază de lumină străpungea întunericul verde dezvăluind iluturi și insecte pe care Catherine nu le putea descrie.

Danton călărea în apropierea ei și ea nu se putea abține să nu-i zâmbească. Zâmbea minunățiilor care o înconjurau. În India vegetația nu era așa luxuriantă și nu umplea aerul cu mirosul așa dulceag.

- Este foarte frumos , domnule.

- O să fie și mai frumos.

Și avea dreptate.

În aerul cald se simțea mirosul arborilor de cuișoare cu frunze de un verde-gălbui, roz în vârf și cu ilori albe , care-i amintea de biscuiții proaspeți luați din cuptor.

Cărarea era tot mai îngustă. Danton o luă înainte. A încerca să privească în altă parte era în zadar. Ochii îi erau atrași de forma bărbătească a feselor și pulpelor lui.

Se părea că indiferența ei era pusă la mare încercare și, de fiecare dată , pierdea.

- Uite ce de ilori , mama ! , spuse Madeleine aplecându-se spre marginea scaunului. Catherine o prinse repede de mânecă.

- Stai cuminte , Madeleine. O să cazi și o să te lovești.

Madeleine râse disprețuitor și privi locul roind de insecte.

Danton le conducea.

Străbaterea acestui loc plin de ilori sălbatice înalte de patru picioare crea impresia unui ilux roșu și roz; dintr-o dată Catherine simți că-i place nemaipomenit de mult insula lui Danton.

Dinspre munți curgeau o mulțime de râulețe scurte și năvalnice care se prăbușeau în cascade spectaculoase peste stânci. Perdele de cristal se rostogoleau în bazine formate din roci vulcanice.

Danton ridică mâna. Antonio și Eduardo se opriră. De sus ,de pe Santo , Danton întoarse capul întrebând fetita : ai văzut vreodată lilioci ?

-Nu știu. Se uită la Catherine. Am văzut , mama ?

-Nu.

-Să nu-ti fie frică. Privește și stai cuminte , rosti Danton , schițând un zâmbet. Înfrână calul și bătut din palme. Sute de lilioci se repeziră spre soare lovind aerul ca într-o explozie.

-Sunt lilioci de pomi fructiferi , strigă el acoperind hărmălaia.

Madeleine își lăsă capul pe umărul mamei ei și privi. Văzând liliocii , Catherine se gândi la niște vulpi zburătoare. Blana lor roșcată lucea , iar ochii negri , mari , străluceau, în lumina Soarelui , se vedeau oscioarele prinse în aripile transparente ca un pergament. Se cutremură și-și aduse aminte că Georges Claude îi vorbise despre ei. Liliocii se prindeau în păr. Repede , își împleti părul într-o coadă și se rugă să nu se desfacă până când liliocii nu dispăreau.

Spre ușurarea ei porniră.

Madeleine ridică iute capul uitându-se în dreapta și în stânga , admirând ceea ce era nou.

- îmi place pădurea asta , mama. E cea mai frumoasă.

- Și mie îmi place. Și rostea adevărul.

Peste zece minute ajunseră într-un sat.

Într-un luminiș de pe marginea lagunei, zăriră o casă , făcută din lemn , cu un acoperiș țuguiat peste care se aveau mănunchiuri de iarbă. Culoarea galbenă predomina - în jurul țarcului unde se afla o cireadă de vaci zebu , pe lângă casă , pe cărarea pe care o traversau.

Ușa rustică se deschise și , în prag , apăru Rainiaro , cu un trabuc din frunză de banană între dinți, îl salută pe Danton în malgașă. Catherine era surprinsă să-l găsească aici ; nu-și imaginase că Rainiaro ar putea trăi în mijlocul unei atari frumuseți. Credea că el locuiește ca ceilalți pirați, într-o colibă cu fața spre mare.

- Oh , la femme brave. Părăsi veranda și porni în întâmpinarea lor. Stinse țigara cu călcâiul gol. Nu avea decât o fâșie de mătase cusută cu fir de aur care

se înfășura în jurul taliei. Pe pieptul gol atârna un lant de ceramică pe care erau prinși doi delfini negri. Și și-a adus și copilul. Bine a(i venit ,

prieteni!

Antonio și Eduardo așezară scaunul pe mugetăi, iar Catherine și Madeleine săriră.

- Bună , Rainiaro , zise Madeleine prinzându-l de genunchi.

Rainiaro se aplecă și o ridică în brațe. Punându-i un deget pe vârful nasului, o întrebă :

- Mai ții minte cum ți-am spus să saluți ?

Ochii albaștri ai fetiței deveniră gânditori:

- Voia.

- Volo , o corectă el.

- Volo , repetă ea murgându-și buza și ridicând din sprâncene ca și cum n-ar fi fost sigură : Volo mihi.

- Bine , domnișoară ! Rainiaro o mângâie , iar Madeleine răsese veselă.

Se auzi un lătrat.

Catherine se simțea năpădită de emoții. Era uimită de performanțele fiicei ei , dar se simțea mâhnită că nu era tatăl ei cel care să o învețe. Georges Claude fusese un om dificil și împrăștiat , dar era tatăl fiicei ei. Poate , când vor ajunge la Paris , se va gândi să se recăsătorească.

Cu toate că Rainiaro era drăguț și atent, era , totuși , un pirat care se lupta pe mare. Madeleine avea nevoie de un tată respectabil. Un măcelar , un croitor , un ceasornicar , un meșteșugar. Un om care să-și câștige cinstit existența.

Dacă Danton Cristobal... Nu ! Ce-i trecea prin cap ? El ar râde de o astfel de căsătorie , iar ea nu-și putea permite să mai cadă încă o dată în cursă. Nu putea uita influența nefastă pe care ademenirea bogățiilor o avea asupra căsniciei.

Catherine scutură capul alungând aceste gânduri. Dar , depăși prejudecățile pe care le avea față de Rainiaro. N-o să calce pe urmele lui , criticându-l pentru ceva ce nu aproba. Madeleine era foarte atașată de el, așa că îl acceptă.

- Ce e cu salutul acela , Madeleine ? Ce-ai spus?

- Am spus că un salut valorează cât greutatea lui în aur. În malgașă.

- Ești grozavă.

- Știu multe lucruri, spuse ea mândră.

- Sunt convinsă.

Danton descălecă. Fără hanger și ochean , părea un om obișnuit și nicidecum un om care trăia din jaf. Și arată chiar mai viril decât îi plăcea ei să recunoască. Catherine făcu un efort să studieze orhideele , ferigile și celelalte plante.

- Am venit s-o vedem pe Reniala , spuse Danton îndreptându-se spre Rainiaro.

- O să fie încântată. Nu le-a văzut pe cele două vazaha , deși a auzit vorbindu-se despre ele.

Din nou același cuvânt , se gândi Catherine. Străine. Știa și ea ceva în malgașă.

- Pofțiți înăuntru. Rainiaro urcă pe verandă. Intrarea casei era umbrită și adăpostită de trandafiri.

- Ești aproape gol, Rainiaro !

- Madeleine !

Fetița dădu din umeri.

- Dar , așa e , mama. De ce ?

Din pieptul lui Rainiaro se rostogoli un răs baritonal:

- N-ai văzut nici un tătic fără cămașă , copilă ?

- Hadi avea întotdeauna o haină. Tata umbla câteodată fără haină , dar nu avea un lan! ca al tău.

Rainiaro ridică pandantivul și spuse :

- Acest lant îmi poartă noroc. îl port în anumite zile. La fel și fusta , căreia în malgașă îi zice Iambahoany.

- Bărbații nu poartă fuste.

- Nu ? Pe fața lui Rainiaro înilor un zâmbet șugubăț: Dumnezeu !
Am să mi-o scot.

Catherine își pierdu respirația.

- Nu-ti face probleme , mama. N-o s-o facă. Ar fi prea jenant. I s-ar vedea...

- Madeleine ! Catherine se înroși ca focul. Madeleine , repetă ea cu un calm prefăcut , nu trebuie să ne spui ceea ce știm deja.

Fetifa lăsă ochii în jos privind-și vârful pantofilor.

Apoi se auzi un răs puternic , răsunător.

Catherine ridică brusc capul, ti văzu pe Danton sprijinit de balustradă

într-o poziție indolentă. Nu-ji amintea să-l fi auzit râzând. Avea un râs plăcut și , fără să vrea , zâmbi, nu-i venea să creadă că putea să se amuze de... cuvântul acela.

- N-ar fi trebuit s-o faci să creadă că te-a amuzat, zise ea încet , abținându-se să râdă ji întorcându-se ca Madeleine să nu-i vadă zâmbetul.

Singur Rainiaro își păstră un aer serios.

- Domnișoară Madeleine ,bărbații din tribul meu poartă fuste. Asa e obiceiul nostru.

Catherine tusi ușor :

-Trebuie să recunosc că e foarte frumoasă fusta. Vă rog să mă scuzați că nu m-am controlat. Nu mă recunosc.

- Se pare că nici dumneata , nici căpitanul nu vă puteți controla. Rainiaro dădu la o parte perdeaua din fața ușii. Coincidență sau providență. ? Ar trebui să consultăm pe ombiasy. Apoi intră în casă , făcându-le semn să-l urmeze.

Madeleine se repezi după Rainiaro lăsându-i pe Danton si pe Catherine pe verandă.

Danton se îndepărtă de balustradă , iar fața lui era întunecată , hotărâtă și periculoasă. În ochi nu i se citea nici o bucurie , nici o rază de veselie ; erau adânci si impenetrabili.

- Rainiaro se înșeală , nu-i un expert în ceea ce mă privește. Zâmbi trist. Râd... când m-apucă.

Catherine nu voia să-l vadă așa. De ce , nu stia. Îi plăiaise râsul lui și nu putea accepta acest suilet distant și rece. Voi să-l facă din nou să zâmbească.

- Și, de fapt, ce este aia ombiasy ?

Danton dădu perdeaua la o parte lăsând-o să treacă. Trecu pe lângă el atât de aproape încât simți atingerea cămășii și simți mirosul săpunului pe care-l folosise. Danton o privi și ea nu se mai putu mișca. Rămase așa , incapabilă să gândească , așteptând ca el să spună ceva , să facă ceva.

Simțea prezența lui care o înconjura. Probabil că citise gândurile ei, pentru că răspunse :

- Un ombiasy este înțeleptul satului. El prezice viitorul.

Gata. Danton se închisese în el, iar ea trebuia să se mulțumească cu întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Dar râsul lui îi mersese la inimă și ar fi dorit să-l mai audă.

Pătrunse într-o cameră mică. Podeaua era acoperită cu rogojini și într-un capăt al camerei dreptunghiulare erau două scaune pentru străini. Catherine înțelese asta când o văzu pe Madeleine așezată pe unul din ele, iar pe Rainiaro pe rogojină cu brațele încrucișate.

- A sosit la femme bmve și le capitaine, se adresă Rainiaro unei femei înfășurate într-un sari, care presa ilori. Fără să-și întrerupă activitatea, aruncă tinerei femei o privire; iar Catherine observă că ochii îi erau umbriți, dar atenți și plini de inteligență. Avea pielea ciocolatie brăzdată de riduri. O privire îi fusese de ajuns și femeia căreia Catherine îi dădu optzeci de ani își reluă lucrul. Presa ilori galben-portocalii cu o piatri.

I se adresă lui Danton în malgașă, iar acesta îi răspunse calm; femeia încuviință din cap. Avea părul sârmos, împletit în codițe. îi făcu semn fetei să se apropie, să ia câteva ilori și să le așeze pe o tăbliță de lemn.

Fetița făcu ceea ce i se ceruse. Femeia presă ilorile.

- O cheamă Reniala, îi spuse Danton tinerei femei. În malgașă asta înseamnă Mama pădurii. E bătrână dar e foarte bună. Face tapet. M-am gândit că Madeleine ar fi interesată.

Descumpănită de gestul lui, Catherine dădea doar din cap. De ce făcea Danton asta pentru fiica ei? Era cuprinsă de sentimente contradictorii. îi arăta compasiune și Catherine fii fascinată.

Madeleine fu încurajată să ia mai multe ilori din coșuleț. Raniala lucra cu fibre vegetale și fixa ilorile, iarba și frunzele în materialul ca papyrusul. Când termina o fâșie, o atârna la lumină, de pervazul unei ferestre. Era mai fină decât tot ceea ce văzuse Catherine până acum.

Femeia zâmbi dezvelindu-și gingia de sus fără dinții din iată.

- Mom mini ina.
- Ce-a spus? voi Madeleine să știe.
- Viata e dulce, traduse Danton.

Stătură acolo mai mult de două ore. De pe scaun, Catherine ajunse pe jos lângă Madeleine pentru a o putea urmări mai bine pe femeia

malgașă. Mâncară împreună orez fiert, cu bucăți de cili, condimente și pește , cu boabe de piper și coriandru , portocale și papâya.

Când masa se termină , Danton și Rainiaro mulțumiră femeii malgașe , apoi le însoțiră pe Catherine și Madeleine afară. Se lăsa întinericul și cineva aprinse niște torte de-a lungul aleii pe care arborii de vanilie îmbrățișau celelalte tunchiuri.

-Unde mergem ,Rainiaro ? -întrebă Madeleine. Ce grozav a fost. îmi place doamna aia , și-mi plac și ilorile. Uite ! Mi-a dat una , spuse ea arătându-i o iloare galbenă veștejită.

- Surpriză !

Catherine se întreba ce vrea să spună. Se făcuse târziu , iar surpriza ei pentru Madeleine putea să aștepte până dimineața. își făcuse planuri să o sărbătorească pe Madeleine... Se opri brusc.

La o masă îngustă decorată cu felinare de hârtie era echipajul lui Danton : un amestec de pirați spanioli și malgași neînarmați. își scosese

pălăriile ; erau spălați și dichisiți. -

Văzând-o pe Madeleine se ridicară totuși ca la un semn :

- La mulți ani , Maddy , răsunară vocile la unison într-o engleză stâlcită.

Catherine se uită imediat la Danton care , pasiv și nonșalant spuse :

- Alții mai buni n-am găsit.

Capitolul 7

-Unde naiba mi-e oceanul ? urlă Danton în biroul său în care , în afară de el , nu se mai afla nimeni. Stătea în spatele altarului chinez căutând prin mulțimea de hăiți. Acum două zile, oceanul se afla pe masa lui , alături de micul scrin cu jinte din Tunisia , decantorul de coniac Ludovic al XIV-lea , din argint și cristal , figurina blanc de Chine din secolul al XVI-lea și oul necrăpat deloc , al păsării elefant.

În enervarea lui, împinse oul ca să caute sub un vraf de hârtii. Oul se clătină în suportul său de abanos încât Danton , ca să-l salveze de la dezastru , îl prinse bine cu amândouă mâinile.

-Mierda... înjură el. Agitația Sa sângele să curgă năvalnic prin vene. Oul aepyornis era un mister; iar Danton nici nu putea să-și imagineze

pasărea care-l făcuse. Nimeni , de altfel , nu putea si asta făcea ca oul să prețuiască mai mult în ohii lui Danton decât oricare dintre bogățiile sale.

Se ridică și puse oul pe un colt al biroului alături de cutiile de betel. Înconjurând biroul se aplecă , se uită și găsi pe jos o pană căreia i se rupsese vârful, o cutie de ceară de sigiliu Și o bucată dintr-un coral portocaliu. Nici urmă de ochean.

Se întoarse la scaunul său Și, așezând coralul pe o plăcută, își încrucișă mâinile. Nu trebuia să se întrebe cum ajunsese coralul în biroul lui, nici de ce pe spatele unor hârtii importante se aveau desene , nici de ce de inelul de la ușa camerei sale era legată o panglică albastră folosită pentru strânsul părului , nici de ce pe globul său erau urme lipicioase.

Nu , pentru că răspunsul la aceste întrebări prostesti era : Madeleine.

Copilul îi invadase viața , domeniul , existenta lui de zi cu zi. De la petrecerea dată de ziua ei, cu o săptămână în urmă , se lipise de el ca o meduză. Era incorigibilă si săcâitoare. Toca ore în șir și el n-avea habar despre ce era vorba. Prindea frânturi de versuri, vorbea de rochii de mireasă , de cineva pe nume Nanette ; si întreba dacă lui îi plăcea orezul, pentru că ei îi plăcea.

Răsfățata... îl durea inima când se uita la ea mai mult timp.

Intra în biroul lui dimineața si stătea toată ziua... Trecea de oamenii lui de pază , Eduardo si Antonio, pentru că descifrase misterul. Trădătorii o lăseau înăuntru. O adora pe nina pmciosa și se dădeau peste cap să-i facă pe plac. Unul o căra pe umeri , altul o arunca în sus și o prindea , iar râsul ei se rostogolea prin încăperile lui. Apărea în cadrul ușii, ciufulită , cu ciorapii căzuți sau desculță cu un bastonaș de candel în mână. Bănuia că zahărul îl obține de la James Every. Trebuia să ia atitudine față de băiatul ăsta care o ajuta.

Se auzi bătaia ceasului de aur. Înăuntru lui se afla o sirenă goală acoperită depietre prețioase care se răsuci să lovească clopoțelul de unsprezece ori.

Madeleine nu sosise încă. De ce oare ? în sfârșit poate că maică-sa se hotărâse s-o țină în frâu. Ajunsese la concluzia că Catherine i-o trimitea pe cap ca răsplată pentru faptul că nu le dusesese la Paris. Pusese la cale să-l exaspereze. Ce putrn știa Catherine Le Clerc despre el!

începu să se gândească. Catherine fusese foarte mirată de ziua fetei; exact așa cum dorise el. După ce-și revenise în urma șocului pe care-l avusese văzându-i echipajul spilcuit , îi zâmbise. Zâmbetul acela avusese un efect ciudat asupra lui. Își dori s-o sărute , să-i exploreze gura și s-o simtă lipită de el.

Toată noaptea aceea îi urmărise expresiile feței: fericire , încântare , timiditate , când îl văzuse privind-o.

În lumina torțelor părea un înger. Pletele blonde îi ajungeau până la brâu , iar fața îi era încadrată de zulufi. Se bronzase și culoarea îi venea bine punându-i în evidentă pistruii de pe nas.

Catherine stătuse vizavi, iar Madeleine la capătul mesei. Reniala îi făcuse o coroniță pe care fetița și-o pusese pe cap. Danton îi dăduse instrucțiuni bucătăresei Tanala să facă o prăjitură și s-o aducă , mai devreme , la casa lui Rainiaro. Bucătăreasa nu prea știa să facă prăjituri dar pusese la un loc biscuiți cu portocale , făină dulce de cartofi , bucăți prăjite de banane și nucă de cocos.

La întoarcere Catherine fusese foarte gânditoare, Madeleine îi adormise în poală. O surprinsese arun- cându-i niște priviri ca și cum n-ar fi știut ce să înțeleagă dintoată seara aceea. Ii plăcea să știe că o descumpănise. Ii plăcea să vadă în ochii ei nedumerire pentru că și el era la fel de nedumerit. Se îndrăgostea de ea și se gândise să mai prelungească un pic războiul dintre ei pentru a-și verifica sentimentele.

Văzu , totuși , că răbdarea ei era pe sfârșite , drept pentru care se gândise la un atac. Madeleine Le Clerc cea sporovăitoare îl agresa permanent.

Danton bătu cu degetele în birou. Ajunsese s-o aștepte pe Madeleine și din cauza asta nu putea lucra. Orice zgomot , orice scârțâitură care se auzea prin casă îi distrăgea atenția.

Dintr-o dată încetă să mai bată.

Poate că fetița era bolnavă. Se ridică , apoi se așeză din nou. Nu putea să fie bolnavă. Era sănătoasă tun. Avea bujori în obraji, camea-i era tare ca piatra și dinții puternici.

Dar așa fusese și Esteban.

Danton îgi trânti coatele pe masă și-și acoperi ochii cu podul palmelor

nemaivrând să se gândească la fiul său altfel decât ca la un copil viguros de trei ani. Nu fusese lângă el când murise ; numai mama lui fusese alături și cerșetorii din Madrid. De la medicul familiei, care-i rămăsese credincios, în ciuda faptului că n-avusese să-i dea nici un ban , ailase că Esteban murise în sărăcie. La o săptămână murise și Elena la fel. De ce nu putuse să-i salveze ?

Pentru că zăcuse în închisoare.

Iar acum , soarta îi dădea o nouă lovitură atât de puternică .Încât numai gândindu-se la Madeleine simți că se-nmoaie. Doamne , cum putea să scape de ea ? îl tulbura , îl bucura. Fata ei veselă topea masca lui rece , prefăcută. În fiecare zi îi aducea In suilet puțin soare. Simțea că se topește.

Mietda.

Nu mai fusese într-un raid de când cu povestea cu ilota spaniolă. Nu-i intra în obicei. De două săptămâni studia hărțile calculând , cercetând coasta africană ca să găsească un loc unde să le ducă fără sS-gi pună echipajul în pericol.

În disperare , găsisse azi dimineață un port, degi n-ar fi vrut să le ducă acolo. Acum se simțea răspunzător -de soarta lor și nu putea laa wșor hotărâri.

Se simțise ușurat când Rainiaro îl informase , în urmă cu câteva ceasuri, despre un vas turcesc care urma să pătrundă In apele lui. Danton nu îndrăznise să-l urmărească pe Sadi , mai ales cu Catherine și fetița pi insulă. Dar , dacă vasul aparținea turcului, trebuia să-l urmărească , nu putea să se ascundă , așteptând să vadă ce o să se întâmple și cercetând marea , lucru care , acum , fără ocean , îi era chiar imposibil.

Cu un geamăt, ridică ochii. -

Imaginea din cadrul ușii îl paraliză. Groaza puse stăpânire pe el. Madeleine sosise dar , degetele , corpul , obrazii , bărbia și buzele îi erau pline de sânge închegat.

- Madre De Dios !

Danton sări de pe scaun. O luă în brațe și o strânse la piept.

-Unde te-ai tăiat ?

Neprimind nici un răspuns se gândi că leșinase : Merde!

îneebunit , începu s-o scuture. Ochii albaștri ai fetei îl priveau. Scoase un sunet tremurat: nu măăă scuturaaa.

- Doamne , scumpo , iartă-mă ! Se simțea neîndemânatic. Cum te-ai tăiat ? Un miros dulceag- acrișor îl pătrunse : sânge , sângele ei. Groaza îl paraliză din nou : unde te-ai tăiat ?

- Dar n-am nimic , domnule pirat.

- Bineînțeles că ai , urlă el. Ești plină de sânge. Madeleine se uită la rochița ei:

- Dar ăsta nu-i sânge , e de la fructe.

- Fructe !? începu să fiarbă. Era gata să explodeze : fructe ?!

- Alea care cresc pe lângă copacul ăla mare. își țuguie buzele înroșite. Mâneam și-am căzut în tufiș. Mama o să se supere. Am plâns ; m-am pierdut de Rainiaro și m-am dus la colibă dar mama nu era acolo. N-am mai plâns și am venit la tine.

Danton se lovi cu palma peste frunte : Hijo de la pertu !

- Ce-ai spus , domnule pirat ?

- Ceva urât. Se duse la raftul cu lichioruri , scoase o sticlă de porto și-i desfăcu dopul. Nu se mai sinchisi de pahar și trase o dușcă.

Se uită la Madeleine. Auzi, fructe !

- Nu mă placi, nu-i așa ?

Nu putu să mintă : acum , nu.

- Dar când o să am cinci ani, o să mă placi ? zise ea ridicând toate degetele.

- Atunci n-o să mai fii aici.

- Știu , mama a luat ocheanul și acum caută o corabie care să ne ducă la Paris , în Franța.

- Ocheanul meu ? urlă el. Mi-a luat ocheanul!

- Da. Eu l-am luat.

- Tu ? Danton strânse sticla atât de tare că degetele i se albiră. Tu mi-ai furat ocheanul ?

- Mama mi-a zis , zise Madeleine îmbufnată buza.

- De ce ? întrebă Danton cu un calm forțat văzând că e gata s-o facă

să plângă.

- Ți-am spus. Ca să găsească un vapor să ne ducă în Franța, la Paris.

- Unde e mama ta , acum , scumpo ? scrâșni el.

- Probabil că e pe plaja părăsită. Da , acolo e. I-a spus lui Rainiaro să aibă grijă de mine dar ne-am pierdut când mâneam fructe , zise Madeleine ștergându-și urmele de pe încheietura mâinii. A luat și cremenea și amnarul. Am întrebat-o de ce dar mi-a spus să tac din gură. întotdeauna le ia cu ea. în fiecare zi. La grămada de lemne.

Danton își imagina deja. Cu cremenea și amnarul făcea focul. Cu ocheanul căuta un vas. Un foc de avertizare putea să aducă o corabie pe insula lui. O corabie care putea fi chiar și militară.

Catherine Le Clerc îl condamnase.

- Antonio ! Eduardo ! Furios , Danton trânti pe raft sticla , care se clătină și apoi căzu spîrgându-se și stropindu-i cizmele și marginea pantalonilor cu vin roșu.

Madeleine se uită la harababura de pe jos :

- Ești supărat ? Vrei să te înveselesc ? Pot să zbor ca un liliac. Ia uită-te , domnule pirat.

N-o băgă în seamă , dar ea continuă :

- Uită-te. Uită-te.

Se uită bombănind la ea cum sărea în cerc gi-gi arcuia brațele.

- Nu zbor , de fapt. Sar. Mă prefac că zboj. Nu-i așa că arăt ca un liliac ? spuse ea zâmbind și arătându-și gropitele. Pe dinți era roșie. Ochii albaștri străluciră ca marea în soarele de după-amiază.

Madeleine se opri la o palmă de el și-l întrebă :

-Nu-i așa că arăt ca un liliac , domnule ?

O făcuse. îl rănise cu ochii, cu zâmbetul ei. I se rupea suiletul. Simți durerea de a trăi.

Danton se eliberă. Trebuia să se stăpânească , să-și păstreze integritatea.

- Antonio ! Eduardo ! Străbătea nervos camera. Apărură și cei doi spanioli : Stați cu fetita și n-o pierdeți din ochi. Toată lumea să fie în alertă. S-ar putea să avem necazuri.

- Si , Capitan , răspunseră ei în același timp.

Danton ieși în fugă din biroul său și se duse în

dormitor unde își prinse teaca cu pumnalul cu lamă îngustă. își căută pistoalele și le puse la brâu. Fără să mai piardă timpul , ieși din casă , intră în țară și încălecă pe Santo.

Galopă prin culturile de manioc până când zări țărâmul. Lumina reilectată de nisip îl orbea. Capul începu să-i vâjâie.

Plaja părăsită.

Doar un singur loc corespundea descrierii: partea de nord-est.

Oceanul lui Danton era mai greu decât își imaginase Catherine. îi amortise brațul din cauza greutateii bucății de aramă. Se uită prin deschidere ca să vadă cerul și oceanul. De trei ore se tot uita la acest cer de albastru și verde și nu vedea nimic..

În prima zi fusese optimistă ; chiar și-n a doua zi. Dar , această a treia zi o făcea să-și piardă încrederea.

Insula Suiletelor Pierdute era prea departe ca cineva să-o poată localiza. Nu putea să plece decât cu ajutorul lui Danton.

În seara petrecerii date în sănătatea fetiței , Catherine se gândise să-l lase pe Danton să se ocupe de asta. îi câștigase respectul văzându-l așa de generos și plin de compasiune.

Dar , acum trei zile se întâmplase ceva și asta îi , schimbase planurile.

O găsisse pe Madeleine stând pe jos în colibă , cu o cutie lângă ea ; se apropiase ca să vadă jucăriile pe care le găsisse Madeleine: era o cutie pentru pistoale.

Din fericire , nu erau încărcate. Bineînțeles că Madeleine stia dar impulsul de a le atinge și de a se juca cu cele două arme fusese prea puternic. Dacă armele ar fi fost încărcate , ar fi putut să se rănească. Nici nu voia să se gândească.

Oricâte zile i-ar fi sărbătorit Danton , Catherine nu putea să uite acest incident. Toată ziua căutase prin colibă să vadă dacă găsește muniție. Nu mai găsisse nimic în afara cutiei cu cele două pistoale , pe care , de altfel, o pusese sus pe raft în dulap , pentru ca Madeleine să nu poată ajunge la ea.

Nu-i spusese lui Danton ce se întâmplase. Poate că ar fi trebuit. Era sigură că el n-ar fi vrut să-i facă nici un rău fetitei și că s-ar fi supărat foarte tare. Dar , nu-și putea permite riscul încă unei întâmplări de acest fel.

Data viitoare s-ar putea ca Madeleine să nu mai aibă același noroc.

Se convinsese , astfel, că trebuie să facă totul ca s-o pună pe Madeleine la adăpost.

Faptul că îl înșela pe Danton nu-i făcea nici o plăcere și avea inima grea. Dar , n-avea de ales.

În curând Danton o să-si dea seama de lipsa oceanului. Se simțise înfiorător când îi ceruse copilului să i-l aducă. Putea să se prefacă totuși că nu știe nimic , dar era posibil ca el să n-o creadă.

Se resemnă și se gândi că trebuia să se întoarcă la colibă pentru că Rainiario ar fi putut să se întrebe de ce lipsește așa de mult. Îl păcălise spunându-i că trebuie să se gândească la problemele ei și că simțea nevoia să se plimbe pe plajă.

Era prima zi în care n-o luase pe Madeleine cu ea. Copilul obosea și , pentru că nu avea nici măcar succes , nu mai voia s-o care degeaba după ea.

Când să-și ia oceanul de la ochi , ceva străluci la orizont și-o făcu să clipească. Făcu ochii mari ca să poată să vadă mai bine. Când privi din nou văzu că acel ceva avea contur.

Inima îi săltă de bucurie.

Silueta putea fi o pânză sau un catarg.

- Mai aproape , glăsui ea , mai aproape.

Începură s-o doară ochii din cauza efortului. Clipi și se uită din nou. Ochii îi lăcrimau. Speranță și teamă.

O corabie.

Văzuse o corabie !

Să alege mai întâi s-o ia pe Madeleine ? Ar fi durat prea mult ? Vasul putea să dispară până atunci. Ezită. Inima începu să-i bată cu putere.

Ce să facă ?

Ajunse la concluzia că nici măcar nu se gândise bine. Până ar fi adus-o pe Madeleine ar fi putut pierde ocazia.

Catherine puse oceanul pe nisip și se duse repede la grămada de vreascuri. Luă amnarul și cremenea și îl lovi de mai multe ori. Din ochi începură să-i curgă lacrimi. Dar , nu erau lacrimi de izbândă ci de nesiguranță. Era bine ceea ce făcea ? Scânteii mici săriră în grămadă și,

pe când suila , un gând îi veni în minte : Dacă corabia aceasta aparținea unui dușman al lui Danton 1 Bunăoară , turcului ? Sau , chiar mai rău : autorităților ? Oricum, n-ar fi vrut să-l vadă pe Danton în închisoare.

Un sentiment de vinovăție puse stăpânire pe ea.

Nu mai suilă ca să încingă focul. Se uită la orizont și nu văzu nimic fără ocean. Își muscă buza și »repede , începu să acopere bețele care ardeau cu nisip. Acum , că venise momentul, nu se simțea în stare.

Libertatea ei nu valora cât posibilitatea de a-l sacrifica pe Danton și pe ai săi. Trebuia să se gândească la altceva.

Se ridică și alergă spre tărâm. Lumina soarelui reilectată de apă o orbi. Punându-și o mână la ochi, încercă să vadă dacă corabia se apropia fără semnalul ei. Trecu un timp , când , deodată , auzi ceva trosnind în spatele ei. Focul cuprinsese uscăturile. Catherine se repezi să le stingă. Ilăcările se înmulțiseră. Aerul fierbinte o izbi. Se sperie. Căldura era așa de mare încât aproape se arse.

Se gândi să stingă focul.

Fumul începu să se ridice. Se duse la o oarecare distanță și se uită la ce făcuse. La câteva picioare de foc , strălucea ceva.

Oceanul lui Danton.

Își ridică fusta și înfăjurându-și mâinile în material, se repezi să-l ia de acolo.

Briza se schimbase. Ilăcările se ridicară , scăzură, apoi năvăliră iar , în sus , ca niște bete de orez într-un. câmp bătut de vânt. Catherine îngenunche și-și întinse mâinile până când simți că-i pocnesc încheieturile de efort. Fata îi ardea. Era aproape , dar nu suficient.

Se ridică și, învinsă , se dădu câțiva pași înapoi.

- Ce-am făcut ?

Privi din nou spre apă , încercând să vadă dacă apare vreo corabie. Sângele îi pulsa în tâmples. În spatele ei se auzeau vreascurile arzând. Nu mai putu gândi. Și apoi... văzu catarge , pânze și un steag negru.

Acum vedea bine : era o fregată. Venea direct spre ea. Căpitanul văzuse semnalul. Nu îndrăznea să vadă cui îi aparținea corabia. Trebuia să-l avertizeze pe Danton. Lacrimi începută să-i curgă pe obraji și le șterse cu dosul mâinilor ei murdare.

Trebuia să-l avertizeze pe Danton.

Catherine fugi spre cărare , dar genunchii i se înmuiară. Inima îi bătea puternic și ameți. Se clătină și o cuprinse frica.

Danton Cristobal venea spre ea pe calul său arab.

Capitolul 8

Cu părul în vânt, Danton galopa spre foc ridicând un nor de nisip. Cu vesta sa maronie bătută-n ținte de aur părea un demon. Ochii săi erau asemenea ilăcărilor care se ridicau spre cer. O țintui cu privirea-i acuzatoare , apoi zbieră : Catherine !

Catherine pomi, dar picioarele parcă i se muiau și intra în panică. Se răsuci și o pomi alergând în direcția opusă. Picioarele i se afundau în nisip încetinindu-i fuga. Se îndrepta spre partea unde nisipul era ud ; odată ajunsă acolo , pomi mai departe. Nu știa încotro să meargă. În Madagascar găsisse un loc să se ascundă ; aici, însă , nu. Plaja era deschisă și nu erau decât câțiva arbuști.

De abia respirând , îl auzi pe Danton urmărind-o. Nu-și putea permite să întoarcă spre el capul și să măsoare distanța care-i despărțea. Întreaga ei ilintă se concentra asupra respirației.

- Catherine !

Sunetul numelui o izbi și întorcând capul spre stânga , aproape că se izbi de calul lui Danton.

El descălecă și li bară drumul lăsându-i liber numai drumul către mare. Nu, avea încotro să se îndrepte decât spre mare. Plaja era goală și nimic nu ținea piept valurilor oceanului Indian care se izbeau de țărmul drept. Apa îi trecu peste pantofi ; poalele rochiei se udaseră trăgând-o spre apă.

Ceva o prinse cu putere de mijloc aruncând-o înapoi ; se lovi de coapsele lui. Danton ridică un genunchi și o opri lipind-o de el.

- Lasă-mă ! țipă ea. O dureau coastele. O ținea prea strâns, ca și cum ar fi vrut s-o pedepsească.

Veni un val mare care se prăvăli prefăcându-se într-o spumă albă. Curentul îi prinse picioarele și începu s-o tragă. Căzură amândoi , iar apa sărată , curată , le acoperi umerii.

Catherine scuipa , iar Danton înjura. El se ridică și o trase și pe ea până la mal, ținând-o ca într-un clește. O aruncă pe nisip și se prăbuși

peste ea. Mânerele pistoalelor îi loviră bazinul și Catherine scânci. Picioarele lui o țintuiră , iar pieptul său îi înăbușea orice urmă de protest.

- Catherine , îmi pui răbdarea la încercare. Catherine îi simțea în ureche respirația fierbinte. Picături sărate cădeau pe nasul ei din pletele lui Danton. Se uită în ochii ei și ea se cutremură. Dacă ai fi fost bărbat, te-aș fi omorât.

- N-am vrut să fac asta , spuse ea înăbușit. Trebuie să mă crezi.

- Dar nu ești bărbat, chirie. O apăsă pe bazin, în ciuda fustelor strânse pe lângă ea , simți căldura masculinității lui , forma periculoasă a acesteia. Simți un gol în stomac. Era un bărbat viril care făcea întotdeauna așa cum voia el. Îl- sfidase din nou. Acum , avea să suporte consecințele. ,

Danton se rostogoli și sări în picioare. Cu soarele în spate părea un păgân.

- Ridică-te.

Catherine se gândi din nou , foarte serios , să fugă. N-ar fi făcut , însă , altceva decât să prelungească goana și să-i sporească furia. Așa de mult își dorea să simtă iar vântul lovindu-i obraji!

Inspiră adânc. își dădu seama că n-avea nici un rost să încerce să scape. Alerga mai repede și era mai iute decât ea.

- Ridică-te , Catherine , zise Danton pe un ton egal care nu admitea replică și-i întinse mâna - gest pe care odată ezitase să-l accepte.

Se auzi o explozie în depărtare. În apropierea fregatei , apa se-nvăluri. Era o salvă de avertizare trasă de echipajul lui Danton.

- Dacă ții la viață , ridică-te , Catherine.

De data asta nu mai zăbovi. Întinse mâna și degetele lui puternice se strânsură ; nu-i ținea prizonieră numai mâna : întreaga ei ființă se concentra asupra lui. Cu o singură mișcare, o ridică.

- Nu putem rămâne aici. Vezi, mon petit maki sauvage , ai greșit corabia pe care ai chemat-o în ajutor.

- îmi pare rău ! Am vrut să sting focul.

- Un foc pe care tu l-ai aprins. O trase după el, iar ea nu rezistă. N-avea de ales.

Lemnele continuau să ardă umplând văzduhul de fum. Când fură în siguranță , Danton îi dădu drumul și se îndreptă spre foc. Catherine

urmări îngrozită cum își recuperează ochii fără să se sinchisească dacă se arde sau nu. Fără frică , întoarse spatele pârjolului. Nici direcția schimbătoare a vântului nu-l făcu să se teamă.

O apucă , apoi , iar de mână și porniră mai departe.

-N-am chef să fiu împușcat. .

Nisipul se lipea de fusta tinerei femei făcând-o să i se strângă între picioare Nu putea merge în condițiile astea ; și era și greu să tină pasul cu Danton care mergea cu agilitatea unei feline.

- - De ce nu mă crezi ? spuse ea spășită. Ți-am spus că a fost o greșală. îmi pare rău.

- Să spui așa oamenilor mei.

Se mai auzi încă o salvă de tun. De data asta venea dinspre fregată. Deși îi era greu , Catherine grăbi pasul.

- îți dai seama ce ai făcut ?

înfricoșată , strigă :

-Da si-mi pare rău !

- Nu ajunge să-ti pară rău , spuse Danton rece pentru că la prova acelei fregate este cel mai de temut corsar , Trevor Tate.

- Cine e Trevor Tate ? înghiți ea cu greu , dușmanul tău ?

Danton se opri, iar ea aproape că se izbi de el. îi arătă ochii.

- Al meu s al altora. Uită-te. Catherine duse obiectul la ochi si se uită la ambarcațiunea care plutea încet. Steagul. Descrie ce vezi.

Vântul o ajută să vadă mai bine. Pe un fundal negru nu se vedea decât o cupă de argint.

- Este un potir. Ce țară e asta ?

- Nici o țară , spuse Danton luându-i aparatul.

Nu-l vrea nici o țară. Este cel mai rău lup de mare. Potirul este , de fapt , o glumă grotescă a lui Tate. După ce își prinde dușmanii , îi omoară și le bea sângele dintr-o cupă de argint.

Catherine păli:

- Nu... știi ce să spun.

Dinspre tărâm se auzi o altă salvă. Bum ! una. Bum ! două. Bum ! trei. Era clar că oamenii lui Danton nu intenționau să-l lase pe Trevor Tate să se apropie de Insula Suiletelor Pierdute.

Dintr-o dată Catherine fțițelese de unde veneau salvele. Golful unde Danton ținea La Furia.

Madeleine. Intră în panică. își imaginează copilul prins între focuri:"
Trebuie să merg la Madeleine ! "

Făcu un pas , dar el o prinse de braț.

- Asta ar putea fi curată sinucidere. Nu-ți poti risca viața mergând pe o plajă goală , fără nici un copac.

- Dar ți-ai risca tu viața dacă eu n-aș fi aici. Se uită la mâna lui plină de cicatrice. Degetele fuseseră atât de tăiate încât erau acoperite cu cicatrice albe gi contrastau cu pielea bronzată.

Ochii lui fi urmărirea privirea :

- Viața mea nu-mi aparține.

- Nici a mea. O am pe Madeleine și am făcut ceva îngrozitor. De aceea trebuie să fiu cu ea.

Schimbul de salve de tun continuă pe fundalul refuzului lor de a se supune. Apoi , brusc , fregata începu să tragă în jurul lor.

- Mierda ! Tate și-a dat seama că eu sunt cel pe care îl are în vizor. Se ghemui și îi făcu semn să procedeze la fel: fugi, Catherine , și nu te opri până n-ajungem la cal.

Făcu întocmai. Se îndreptară în fugă spre calul arab care , nervos , se îndepărtase de foc. Cu coada ridicată și nările fremătânde , Santo se apropie când Danton îl strigă.

Danton o urcă pe Catherine pe cal ca și cum ar fi fost un fulg. Stătea în amazon , un picior spânzurându-i peste burta calului. Danton îl apucă pe Santo de coamă ;i se aruncă pe spatele lui tocmai când o nouă salvă de tun porni spre ei.

Groaza îi înmuie picioarele și-i paraliză simțurile. Dacă n-ar fi fost Danton, ar fi căzut de pe cal. El o prinse de mijloc și aplecându-se în față , își înfipse genunchii și călcâiele în burta armăsarului.

Pe când fugeau de-a curmezișul plajei se auzi răpăitul îndepărtat și ineficient al muschetelor si explozia ghiulelelor de tun.

-Trewr Tate n-a știut niciodată unde mi-e bârlogul! strigă Danton. Am pierdut ceva important.

Cuvintele lui Danton căzură ca niște cuțite asupra ei. Insula este protejată , dar sunt cei care s-ar crampona de ea numai pentru praful de

pușcă.

Cum putea să-l facă să înțeleagă că-i pare rău ? Era inutil să mai încerce acum... oricum ,n-o credea.

In față se întindea jungla protectoare. Odată intrați în ea printre palmieri mari si mici si vită , nu mai constituiau ținte.

Ca să ajungă la plajă îi trebuise cam o oră de mers pe jos; pe calul lui Danton nu făcură mai mult de cincisprezece minute.

Cerul plin de fura avea o culoare șocantă ; ceva între auriu și roșu. Cel puțin douăzeci și tind de tunuri fuseseră puse în poziție de tragere. în mod sistematic , pirații armau tunurile pe rând , dând posibilitatea retacărcării lor. Pentru a putea prinde reculul tunurile fuseseră așezate pe niște șasiuri ușoare si legate cu frânghii.

Cei trei lemuri ai lui Danton țipau din vârful palmierilor. Când apăru stăpânul lor , zburară prin aer ji se năpustiră după Santo.

Catherine tuși Și-Și acoperi nasul cu mâna ca să se ferească de mirosul îngrozitor de praf de pușcă și fum. Aerul era gri de fum si avea un miros înțepător. Nu mai văzuse niciodată aga o luptă. Sigur că echipajul lui Danton o ura pentru că-i băgase în această luptă infernală. îi era rușine.

Danton îl opri pe Santo gi descălecă iute. Fără să ezite o luă pe Catherine de pe cal și o lăsă jos.

- Du-te la mine acasă. Madeleine e acolo.

Apoi o părăsi. Văzu încordarea de pe fața lui.

Incapabilă să facă ceva să-l ajute , fugi pe cărare spre reședința roz și deschise ușa. Pașii ei răsunară pe țiglele de la intrare.

- Madeleine ! Căută în fiecare cameră până când auzi glasul fetei.

- Aici, mama ! Sunt aici!

Catherine jtia drumul spre biroul lui Danton. Ajunse la ușa placată cu fier care fusese închisă. O împinse. în cameră , Madeleine stătea la biroul lui Danton , iar Tanala pe un alt scaun.

Alergă spre ea.

- Mama , și Catherine văzu pe fața copilului încercările desperate pe care acesta le făcea ca să nu plângă. Eduardo mi-a arătat scaunul și apoi a pus mâna pe pumnal. Am știut cătrebuie să stau aici cu Tanala. Altfel mă omora.

Catherine ascult? cuvintele fetitei și o strânse în brațe. Știa că Eduardo n-ar fi omorât-o niciodată pe Madeleine. O sărută ștergând urmele lacrimilor dulci ale copilului.

- Am fost cuminte , mama , suspină ea. N-am mers nicăieri.

Bucătăreasa, Tanala .începu să vorbească repede în malgașă dând din mâini , dar Catherine nu putu înțelege.

Madeleine spuse :

- Vrea să stăm aici. Afară sunt jocuri de artificii și eu nici nu le-am văzut.

- Sunt aga de mândră de tine , spuse Catherine Stergându-i lacrimile cu mâna și zâmbind ca să n-o mai necăjească.

Tanala se așeză la loc și luă o pipă aprinsă de pe biroul lui Danton. Se auzi clănțănitul dinților prinzând muștiucul. Lefona ! scuipe ea și inspiră , apoi, tutunul aromat: Lefona ala !

- Ce s-a întâmplat cu tine , mama ?

Catherine se uită la rochia ei udă și murdară.

- Am căzut în ocean. încercă să râdă. Afară , se auzea vuietul împușcăturilor. Acum , că Madeleine era în siguranță . trebuia să meargă să vadă dacă poate să-l ajute pe Danton și pe oamenii lui. Să încerce să repare ceea ce stricase. Mi-e frig ,

Madeleine. Trebuie să-mi schimb rochia. Stai aici cu Tanala.

- Dar , vreau să vin cu tine.

Catherine o strânse la piept inspirând mirosul unic al copilului:

- Mă întorc imediat nici n-o să-și dai seama când mă-ntorc. îndepărtând puțin copilul de ea , zise: vreau să-mi desenezi jocuri de artificii. Ca cele pe care le-am văzut la Calcutta , mai îți minte ?

Fetița încuviință : Da.

- Folosește până la Danton și uitate și niște hârtie , zise Catherine luând prima foaie de hârtie pe care o găsi și negândindu-se dacă e un document sau nu.

- întotdeauna folosesc lucrurile domnului pirat. Dar nu prea cred că-i place.

- E-n ordine. L-am întrebat eu.

Madeleine dădu din umeri și-și țuguie buzele.

. -Repede ,mama.

Luă pana în mână și îi înmuie vârful cu grijă în cerneală.

Catherine se ridică și se îndreptă repede spre ușă. Părăsi casa și o luă pe aleea care ducea spre plajă. Odată ajunsă , îl căută pe Danton dar nu-l găsi.

Rainiaro - veni spre ea. Pălăria îi stătea pe cap într-un fel agresiv. Era obosit și plin de sudoare.

- Ești o femeie curajoasă , dar nu e cazul. Du-te înapoi bi casă.
- Nu pot. Trebuie să știu cLcă e în siguranța.

Rainiaro deveni curios , apoi se încruntă :

- Suntem bine cu toții. Puterea noastră de foc este mare gi-l convingem pe Tate să se întoarcă.

Desi Trevor Tate si oamenii săi erau barbari , gândul că purta vina morții lor o făcu să se cutremure.

- Crezi că Trevor Tate o să ia în seamă avertismentul lui Danton ?

- Nici un căpitan nu-gi pune în pericol corabia dacă poate să evite asta. Și, pe când vorbea Rainiaro, artileria de pe fregata lui Tate tăcu. Catargul se roti și o porni spre nord-est.

- Danton ar fi putut s-o scufunde , rosti Catherine răgușit. Dar n-a făcut-o , nu e ca... clătină din cap : nu-l înțeleg.

- Nu , femeie , nu-l înțelegi , spuse Rainiaro încet. Danton nu lasă oamenii fără corabie si fără altă șansă decât aceea de a înota până la țarm.

- De ce ?

- Acolo este o barieră de corali care sfâșie omul care trebuie să treacă peste ea. îȘi poate tăia mâinile Si rămâne fără cizme.

Catherine înțepeni. Revăzii în minte mâna cu degete lungi si subțiri de culoarea ierbii arse de soare. în ciuda cicatricelor , mâna era frumoasă și puternică. îl văzu pe Danton în bariera de corali luptându-se cu capcanele mării. Apoi sânge. Mâinile și picioarele erau tăiate și-l dureau. Inima i se umplu de milă.

- Ce s-a întâmplat cu el ? Rainiaro și vocea ei răsuna obosita.

Malgașul se încruntă :

- Numai el poate să-ți spună asta , femeie; nu eu. Dar , dacă ai să te uiți mai atent, ai să vezi că si Antonio și Eduardo și jumătate din oamenii

lui Danton au aceleași cicatrice !

În acel moment Danton se îndreptă spre locul unde se afla ea cu Rainiaro. Dokobe , Razana și Pousse-Pousse săreau și alergau după el , încă tensionați și zgomotoși.

Fața lui Danton era acoperită de praf , iar la colțurile ochilor se vedeau dungii. Urme de praf negru îi acopereau brațele și mâinile , iar scânteile îi găuriseră pantalonii. Nevoia de a-l mângâia , de a fi iângș el , de a-i spune ce rău îi pare , o seu să tremure. Dar trăsăturile lui erau parcă cioplite în piatră. Ochii-i erau întunecați, reci și distanți.

Îndreptă spre ea un deget acuzator :

-Ai pus ta pericol viața echipajului meu , insula itiM , lemuri mei și binele" Copilului tău. Continuă să meargă și trecu mai departe. Catherine se uita la el cum pleacă : Pregătiți-vă amândouă de plecare. Măine vă duc la Zanzibar.

Capitolul 9

-Ce-a spus proprietarul ? rosti Catherine ezitând.

Danton așezat vizavi de ea îi aruncă o căutătură cruntă. Nu părea entuziasmată să stea într-o cafenea în Zanzibar , așa cum ar fi trebuit să fie. În ochii ei se citea prudentă și, dacă gura , frumos conturată , ar fi fost ascunsă sub negrul buibui , n-ar fi văzut-o încruntându-se. Materialul trebuia să-i acopere fata, dar îi alunecase sub nas. Danton considerase întotdeauna obiceiul arabilor de a-și acoperi femeile din cap până-n picioare ca ceva primitiv , dar privirile poficioase pe care le atrăgea Catherine îl făcuseră să-si reconsidere părerea.

Nu voia s-o expună. -

Strângându-și picioarele sub bancă, Danton rosti:

-Mi-a spus că citesc Kadhi ya chakula ji că nu controlează luna care influențează iluxul în Zanzibar. Vocea lui exprima nemulțumirea față de îngâmfarea proprietarului și felul în care Catherine își arăta indiferența feminitatea.

- Kad... ce e aia ? se chină ea să repete.

Privirea lui alunecă pe buzele ei care încercau să repete cuvintele arabe. N-ar fi trebuit să se uite la ea așa cum o făceau ceilalți. Ar fi trebuit să fie încă furios , așa cum fusese când plecaseră de

pe insulă. Dar , cu cât se apropiau de coastă , cu atât se topea supărarea lui. Însă , nu-i spuse. Grija lui era acum alta - oare fusese bine grăbindu-se să le ia cu el pe Catherine și Madeleine ?

--Un document pentru alimente , explică el scurt, arătând spre hârtia prinsă pe perete.

Ochii tinerei femei se măriră de uimire privind simbolurile care parcă curgeau marcate de puncte și curbe. Pe față i se citea emoția. Nu-și ascunse rezerva față de acest oraș străin : nu înțeleg ce scrie.

- E scris în arabă.

- M-am gândit eu. Se uită neliniștită împrejur. Danton se gândea s-o scoată din clădire și să încheie cu această idee ridicolă a ei de a ajunge la Paris. Dacă nu l-ar fi înfuriat așa de tare n-ar fi fost aici.

De când Trevor Tate îi asediase țărnul, nu mai vorbise cu ea. După ce-i spusese să-și facă bagajele , se dusesse direct în biroul lui să studieze harta. Enervarea îi sporise când le găsisse pe Tanala și Madeleine înarmate cu hârtie și pene desenând pe spatele hărții Zanzibarului. Le gonise și-i spuse

băcătăresei să trimită " guraliva " la colibă. Își luase apoi busola și linia încercând să se concentreze. Dar, în orișicare moment , mintea îi era numai la Catherine.

Recunoscu de nevoie că nu o ascultase pe plajă perjtru că nu suporta să-i audă minciunile. Nu făcuse focul întâmplător. Nici un foc nu se aprinde din senin, îl durea că încercase să-l înșele așa ție ușor. Ar fi vrut ca ea... ce ? Să țină la el ? Să-l iubească ?

Nimeni nu-l putea iubi pentru ceea ce era. Și ea demonstrase acest lucru.

În dimineața următoare , la răsăritul soarelui ea urcase la bord cu un zâmbet tensionat dar fără pic de răutate. Din ochi parcă îi cerea iertare și nu vorbise aproape deloc. Ascultase supusă hotărârile luate de el.

Îi ordonase să nu-i stea în drum pe La Furia. ,

Se conformase.

Îi spusese să țină copilul deoparte.

Se conformase.

Îi ordonase să rămână jos și să nu urce decât după ce apunea soarele.

Făcilse întocmai.

Din locul lui de pe catarg, o urmărise când ieșea cu fetița de mână. Catherine lua fetița în brațe , o strângea la piept și stăteau amândouă lipite de balustradă privind oceanul în aceste momente de intimitate. Stropi de apă străluceau în părul desfăcut de pe cele două capete. Lui Danton i se punea un nod în gât: tabloul din fața lui era inocent și dezinvolt și se ruga lui Dumnezeu să mai poată și el face parte din el, să se simtă din nou întreg , să aibă o familie.

Dar nu mărturisise nimănui aceste gânduri; nici măcar lui Rainiaro. Nict lui însuși nu-i venea să-și mărturisească această dorință care-i slăbea puterea și îi umbrea scopul. Țipase la echipaj și mâncase singur. Misiunea de a scăpa de Catherine se întorcea acum împotriva lui. În ciuda necazurilor pe care i le făcea , nu era sigur că le-ar fi lăsat să plece și nici că ea era dispusă să plece în condițiile astea , dar mândria îl împiedica să-o asculte. În loc să-și irosească energia pentru ceva ce nu putea schimba , mai bine s-ar uita mereu prin ochean scrutând orizontul și căutând corabia Korufus a lui Sadi și Și-ar face planul cum să se răzbune definitiv pe turc. Numai Sadi era important , iar el nu trăia decât pentru a-l ucide.

Când văzu crestele de safir și jad ale coralilor și triunghiul de un alb orbitor al coastelor , Danton simți că i se ia o greutate de pe inimă. Încercase să se convingă că ar fi fost mai bine să scape de ea în Zanzibar , ca să se poată ocupa de treburile lui mai importante pe care le neglijase , cum ar fi jefuirea galioanelor majestății sale.

Catherine se ținuse de promisiune : îl ascultase întocmai. Trebuia să se țină și el : o va duce pe un vas corespunzător.

Când îl întrebase dacă ar putea să-l însoțească în oraș , la început refuzase categoric. Locuitorii Zanzibarului erau o populație suahili , din descendenții africani , apropiați și prietenoși ; sultanii mahomedani, însă , nu erau așa. Mai fusese pe insulă acum șase ani când venise sub pavilionul regelui Filip să ia fildeș și cuișoare. Îi cunoștea pe arabi.

Dar, felul calm în care Catherine acceptase hotărârea lui, îl făcuse să se răzgândească. De ce anume, nu voia să se gândească. Reevaluase situația și-i spusese că putea să-l însoțească cu două condiții: să-o lase pe Madeleine în grija lui Rainiaro și să-și pună un buibuipe care-l cumpără

Antonio din ordinul lui.

Catherine fusese de acord ; dar acum , pânza îi alunecase de pe față.

Danton se aplecă , luă capătul materialului , spunându-i:

- Acoperă-te , Catherine , și duse până-n partea cealaltă a feței, mângâindu-i pielea catifelată.

Ea tresări la atingerea lui , se înroși și , luând buibui-ul din mâna lui, îl prinse în spatele urechii. Nu se mai vedea decât conturul ochilor de smarald, ceea ce crea un tablou chiar mai senzual.

Nu fusese o idee bună să vină la cafenea. Nu voia să stea și să riște să se încaiere pentru ea. Dar , după privirea neliniștită pe care o avea , și ea pSrea dornică să plece.

Danton mătură cir mâna câteva fărâmituri de pâine pe care ocupanții dinainte ai mesei le lăsaseră.

-Am să-i spun proprietarului ce dorim și o să luăm mâncarea cu noi.

Catherine clipi ușurată.

Un sfert de oră mai târziu , Catherine și Danton ducând un padiet cu mâncare , pătrunseră pe străzile aglomerate ale Zanzibarului ; Antonio si Eduardo care stătuseră la intrare cu brațele Încrucișate o luară pe urmele lor.

Orașul nu avea un birou de Îmbarcare pentru că exportul era Scut de negustori independenți sau de țări care nu aveau reprezentanți în Zanzibar. Găsise harta portului în vasul său Sung și ,după ce studiase îndelung istoria și geografia locului , stabilise că Zanzibarul era potrivit si pentru el si pentru Catherine. Ca să nu mai vorbim de faptul că-1 si cunoștea.

Traficul portuar era în funcție de ilux ; locurile libere erau repede ocupate de nou-veniti. Ieșirile în larg nu erau controlate de oficialitățile arabe care guvernau insula. Din cauza acestei dezordini , La Furia era în siguranță si putea să ancoreze aici.

Pentru locuitorii Zanzîbarului acest sistem era bun dar el trebuia să aile unde mergeau corăbiile pentru ca s-o stie pe Catherine în siguranță.

De nevoie , pomi spre așezarea Bwawani , sperând ca Bedr să fie încă acolo. îl cunoscuse pe Bedr din Khalifa înurmă cu șase ani când venise să cumpere fildeș. Arabul știa exact de unde se poate cumpăra fildeșul cel mai bun la un preț mai mic , dar cu un comision pentru el. în cinstea

acestor tranzacții , Bedr deschisese ușa locuinței sale lui Danton și echipajului său , asigurându-le femei , băutură și tutun. Bedr folosea hașiș și se înconjurase de o șleahță dezgustătoare dar auto- proclamatul sultan știa totdeauna când cineva iluiera în biserică.

Chiar dacă lui Danton nu-i prea surâdea ideea de a o duce pe Catherine la Bedr , numai acesta putea ști dacă vreo corabie pleca spre Franța sau oricare alt port european.

Străzile pe care le alesese Danton erau întortocheate , unele chiar atât de înguste încât osiile căruțelor lăsaseră urme pe zidurile clădirilor cu trei sau patru etaje. Aleile erau scăldate din când în când de razele soarelui , ceea ce făcea să sporească frumusețea ușilor arabe frumos sculptate , a cadrelor grele și a decorațiilor cu motive de lotuși și lanțuri.

-Ne-am rătăcit ? întrebă Catherine cu voce tremurătoare.

Danton se uita la ea. Rămânea în urmă , apoi grăbea pasul. Părea nervoasă și ochii îi erau mereu în alertă : se temea și nu avea încredere în străzile acestui oraș.

-Chirie , nu te poți pierde în Zanzibar. întotdeauna vei ajunge în locul de unde ai plecat. Problema este să găsești locul unde vrei să ajungi. Dar țin minte unde locuiește Bedr.

-Știi unde mergeam ? - iar îi căzu vălul și-l aranjă din nou.

-Nu te-ndoi de mine , Catherine , spuse el înconjurând o rojoiță încărcată cu obiecte din aramă. Cunosc pe cineva destul de puternic care să te poată duce la Paris. Trecuseră pe lângă mese de lemn pe care se găseau tămâie , rechin uscat , curmale , mătăsuri și muselină , udate de apă.

Intrară într-o grămadă de oameni și mirosul degajat în aceste locuri deveni greu. Piața era plină de oameni bronzăți, cu favoriți, sandale și turbane, îmbrăcați cu fuste lungi , Kauzus. Femeile nu aveau voie să cumpere sau să vândă.

Din toate părțile se auzeau voci bărbătești care atingeau octave înalte pentru că arabii și băștinașii suahili se tocmeau și-și vindeau marfa. La brâu aveau iatagane cu mânere de argint.

Danton își aminti că trecuse prin acest loc cu Bedr când se iscăse o ceartă între doi vânzători rivali, care se încheiase cu un pumnal înfipt în burtă și o baltă de sânge.

FSrS să rostească un cuvânt, Danton o prinse pe Catherine de mână. La rândul ei, îi strânse mâna și îi aruncă o privire recunoscătoare care-J încântă.

Prezenta familiară a pistoalelor pe care le avea la brâu îi dădea un sentiment de foiță. Jură s-o apere.

Merseră pe această stradă până ajunseră în partea bogată a orașului. Pe străduțele de aici mai puțin populate, se zăreau moschei și minarete. Temele sfinte și decorațiunile din aur curat contrastau puternic cu piața.

În această aglomerație de care, un copac cu ilori roșii își întindea ramurile acoperind o suprafață imensă. Părea o ciupercă uriașă care se întindea spre reședința Bwawani cu balcoane albe.

- Am ajuns, zise Danton dându-i drumul și trimitându-l pe Antonio și Eduardo să cerceteze aleea îngustă din spatele casei. După scurt timp cei doi se întoarseră, iar Danton le spuse să stea în locuri strategice lângă pereții groși: unul în partea de sud, iar celălalt în partea de nord.

- Crezi că-o să avem neplăceri? întrebă Catherine și fruntea îi se brăzdă de cute.

- În ramura asta - spuse el apucând mânerul și lovind ușile din lemn sculptat - neplăcerile n-au nevoie de cauză. Este suficientă intervenția unui prost.

Soarele făcea să strălucească armătura de aramă a ușii. Catherine simți un nod în gât și abia se stăpâni să nu plângă. Ce se întâmplă cu ea? Atât așteptase acest moment; își dorise să fie liberă. Și acum... că libertatea era în spatele acestei uși, îi era

frică să se despartă de Danton. Fusese protectorul ei și se obișnuise ca el să-i spună ce să facă. Dar, n-avea importanță. Își dorise independența și trebuia s-o întâmpine cu brațele deschise, dar, de abia putu să-și păstreze zâmbetul conciliant adresat servitorului, apoi își dădu seama că el n-avea cum să-i vadă gura acoperită cu buibui.

. Imediat, ea și Danton fură conduși pe un hol lung și, după ce urcară trei scări cu balustrade de fier, ajunseră pe acoperiș. Spațiul fusese decorat cu palmieri în ghivece, coșuri cu ilori și măsuțe cu picioarele scurte.

Pe un divan roșu, stătea întins un bărbat cu turbati și barbă care fuma dintr-o pipă ciudată. Un furtun lung și subțire era atașat la o sticlă

și , când pufăia , apa bolborosea. Inspiră adânc din pipă , păstră fumul în el câteva secunde , apoi îi dădu drumul.

Văzându-l pe Danton , zâmbi cu gura până la urechi. Avea un veșmânt din mătase și bumbac care semăna cu o cămașă de noapte. Avea o mulțime de bijuterii de aur , inele , brățări și cercei. Catherine înțelese că asta era Bedr. Omul care putea s-o ajute să ajungă la Paris.

Parcă ceva îi umbla prin stomac. Nu părea deloc cu iniluentă.

Spre dezamăgirea ei, Danton și Bedr începură să vorbească în arabă și nu putu să înțeleagă nici un cuvânt.

Într-un târziu , Bedr i se adresă în engleză :

- Sunt sultanul Bedr bin Khalifa. Poti să-mi spui Seyyid , așa cum îmi spune căpitanul. Iar eu am să-ti spun Cat. Bedr o privi într-un fel care o înfioră. Mi-a spus că ești franțuzoaică , dar știi engleza. Vom vorbi în engleză. Vino , și îi arătă un morman de perne.

Danton încuviință , iar Catherine îl urmă. Într-un colț al terasei , se mișcau frunzele copacului pe care-l . văzuseră mai devreme ; mirosul era nemaipomenit.

- Vă este foame , spuse Bedr și ridică un clopoțel care se afla pe masă lângă narghilea. Am să vă dau de mâncare..

Danton oferi sultanului bucatele pe care le adusese.

- Am adus niște prăjituri...

- Mă jignești , căpitane , rosti Bedr înștfăcând pachetul din mâinile lui Danton și aruncându# peste acoperiș.

Catherine înmărmuri de surpriză.

- După miros , zise Bedr , -mi-am da seama di nu sunt bune pentru mine. O să m£,iicaj;i bucatele mele. Ședeji. Ședeți.

Sultanul se așeză cu pisioartle fciemcișatc și le făcu semn să se tșeze la fel.

Se auzi ciinchetul dopoțdul.ii prin care Bedi își chema servitorii. Apăru un aticviiret harem de femei îmbrăcate în vesminte diafane purtând tăvi cu bucate. Din jurul gleznelor se auzea o melodie , iar ochii lor dați cu cărbune , aruncau priviri furișe lui Danton.

Privirile ademenitoare o indispușeră pe Catherine. Era prea măreață de felul în care-i ținuse mâna când traversaseră piața. Dăduse prea multă

importantă gestului intim. Nu se simțea bine când era multă lume. Însemna oare că n-o să-i placă la Paris ? Trăise prea mult timp în sălbăticie. Mai întâi în Africa , apoi în India. Iar mai nou , se obișnuise cu liniștea de pe insula Suiletelor pierdute. O să fie nevoie să se acomodeze din nou cu o societate plină de neastâmpăr, înțelese că n-o să reușească așa ușor cum crezuse.

- Alegeți una sau , dacă dorești, pe toate cinci, spuse sultanul aruncându-i lui Danton o privire malefică.

Îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă ce voise să spună sultanul. Vorbea despre femei. Femei care să-i satisfacă poftele lui Danton , dacă el voia asta. După jena inițială , invitația nerușinată a lui Bedr o enervă.

-Nu ,Seyyid.

Zbuciumată de emoțiile ei teribile , Catherine nu putu să-l privească pe Danton. Era fericită de refuzul lui; fericită că nu-i plăcuseră servitoarele. Ideea că să fi putut să le sărute așa cum o sărutase pe ea , îi înfățișă un tablou dureros. Gândurile ciudate și neliniștitoare începură să-i umble prin minte. Încercă să se convingă că agitația se datora nervilor , dar știa că era mai mult decât atât.

Voia ca el s-o dorească.

-Asta a fost răspunsul tău și data trecută , căpitane. Bedr lovi o curmală dintr-un vas de porțelan de genunchiul său. Erai credincios unei soții. O mai ai ? Sau Cat i-a luat local ?

Catherine simți că se sufocă. Soție ? Își imaginase multe lucruri în trecutul lui Danton , dar la nevastă nu se gândise. E căsătorit. Căsătorit... căsătorit... căsătorit. Unde era soția lui ? Era vorba cumva despre vreo femeie malgașă de pe insulă , pe care o ținea ascunsă ? Căsătorit... și o sărutase pe ea. Căsătorit... și ea care crezuse că-o s-o mai sărute. Căsătorit... până la moarte. Căsătorit...

Catherine ameți.

-Nu Seyyid. Nu mai am soție.

Gura îi era uscată , iar răspunsul lui nu o consolă. Nu schimba cu nimic faptul că nu-i pomenise de soția lui. Nu că ar fi fost obligat... dar ea îi spusese că fusese căsătorită. Catherine se uită la Danton. Voia să pună totul cap la cap , dar nu voia să-i întâlnească privirea.

Bedr bătu din mâinile sale încărcate cu bijuterii trimițând femeile de

acolo ; acestea râdeau și încercau să-i atragă atenția lui Danton.

-De vreme ce nu mai ai soție , căpitane , poți să te înfrunți din aceste dulcetuuri fără să te mustre

conștiința. Nu-i dădu lui Danton ocazia să refuze din nou , sau să-și schimbe părerea și să accepte , și se și repezi la Catherine. Poti să-ti scoți purdah-ul , Cat. Nu sunt atât de înapoiat să mă simt jignit să văd fața unei femei. Mi-ar plăcea s-o văd pe a ta.

De data asta Danton o privi și Catherine citi dezaprobarea in ochii lui. încă șocată , își scoase vălul.

- încântătoare. Nemaipomenită. Ochii căprui ai lui Bedr o cercetau. Și ești din Paris ?

-Da.

-Și vrei să te întorci acolo.

- Foarte mult. Dar greșelile pe care le făcuse până acum nu puteau fi ignorate : mai întâi încrederea ei în De Gids ; apoi , felul în care se urcase pe La Furia ; trei, focurile pe care le făcuse și care nu fuseseră altceva decât o cutie cu praf de pușcă. Nu cumva dacă se încrede în acest sultan face a patra greșală ?

- Vom vorbi despre Paris după ce mâncăm.

Catherine nu era prea sigură că. o să poată mânca. Foamea îi dispăruse. Acest Berd , acest om mojiic care mirosea a iarbă arsă, cum putea ,oare , s-o ajute să ajungă acasă ? Părea un nerușinat, prea plin de el ca să se mai sinchisească de alții. Nu-i plăcea. Nu-i plăcea felul în care își lingea buzele când se uita la ea , ca și cum ar fi fost o bucățică în care dorea să-și înfigă dinții.

- Nu poți uniforma , căpitane. Nu mai ești în marina spaniolă ?

- Sunt propriul meu stăpân , Seyyid.

Bedr își lăsă capul pe spate și răsă din toată inima. Dinții lui urâți contrastau cu buzele galbene.

- Te-ai f3cut pirat, nu ?

Mușchii de pe gâtul lui Danton se încordară.

- Cunosc mulți corsari, căpitane. Deși prietenii mei suahili vă numesc panyas - adică șabolani - îmi plac oamenii care iau ceea ce vor. Pirateria este un meșteșug bun. înmuie o bucată de pâine-în sosul de pui și, iluturând mâna în care ținea bucata de pâine, zise : Mâncați. Mâncați.

Catherine se uită la farfuria din fata ei. Nu avea furculiță. Uitându-se la Danton , văzu că acesta mânca la fel ca și Bedr , cu mâna dreaptă.

Făcu și ea ca ei , străduindu-se să nu se cutremure de scârbă când sosul de carne începu să alunece pe braț-

- îți place mâncarea mea , Cat. Nu era o întrebare ci o afirmație , iar Catherine nu putu să-l contrazică politicos. încuviință din cap și mănă o felie de mango. Bun ,spuse Bedr. Mănâncă. Fructele mele sunt aduse din pădure și sunt dulci ca trestia de zahăr. Bedr le indică un aperitiv care , însă , nu prea părea că poate fi mâncat cu mâna. Asta este bokoboko. E foarte bun.

Sultanul își termină masa plescăind și ștergându-și degetele pe o bucată mare de pânză. Acum , despre povestea cu Parisul, căpitane. Cât de repede vrei să ajungi ?

- Ea vrea , clarifică Danton uitându-se la Catherine care simți că se topește sub privirile lui. Iar vinovăția ei parcă se dublase. Vrea să plece cât mai repede posibil. Mai este un copil. Corabia trebuie să fie în regulă.

- Azi , legalitatea esto problemă. Mâine s-ar putea să nu mai fie. Așa stau lucrurile în Zanzibar , căpitane. în trei zile am s-o urc la bordul unei corăbii persane care se îndreaptă spre Capul Bunei Speranțe. Dar , odată ajunsă acolo , va trebui să se descurce. După cum știi , corăbiile de aici nu merg- direct la Paris. Va trebui să schimbe multe vase , sau, dacă poate aștepta o săptămână , se aude că un mic vas englezesc va veni aici după cumpărături și se îndreaptă , apoi, spre Londra.

- O săptămână , repetă Catherine nefericită.

- E prea mult o săptămână , zise Danton îmf)ingându-și farfuria la o parte și tumându-și cafea în ceașcă. Mirosul de mirodenii pluti în aer.

Bedr se uită la Catherine.

- De ce vrei să scapi de iloarea asta ?

Căpitane. .

- Nu te-nțeleg. E tocmai bună să fie culeasă.

Degetele lui Danton strânsesă cu putere toarta ceștii, dar nu-i luă apărarea.

- O săptămână e prea mult repetă el , nu pot ajtepta atât.

Catherine de abia își ținea lacrimile. Dacă dorise să o tortureze cu

aceste cuvinte , reușise. Ar fi vrut să-l scuture , să-l facă s-o asculte si să înțeleagă.

Pe La Furia se comportase așa cum îi ceruse el ;i încercase să se scuze de nenumărate ori. Dar el nu voia s-o ierte. Aja că o să-l lase si-o să-și ducă nefericirea acasă. Un loc care nu înseamnă nimic. De vreme ce-l dezamăgise.

Venind spre Zanzibar , îl surprinsese privindu-le pe ea si pe Madeleine si uitându-se la ea ca și cum ar fi vrut s-o rănească. Și, totuși, au fost momente când crezuse că ar fi vrut s-o țină în brațe. Dar , pe măsură ce se apropiau , știa cât de inutil era gândul acela , iar cuvintele lui de acum îi confirmau dorința de a scăpa de ea.

- Dacă nu poti aștepta , n-am cum să te ajut , căpitane. Astea sunt singurele posibilități. Poate mâine lucrurile se vor schimba. Fhixul se schimbă mereu. Bedr își termină banana si puse coaja pe farfurie.

Omul care le deschisese mai devreme ușa intră pe terasă cu palmele lipite. Se închină în fata lui Bedr , apoi se aplecă și-i vorbi sultanului discret. Bedr dădu din cap si se încruntă , apoi servitorul se înclină si plecă.

Sultanul se ridică în picioare.

- Te rog să mă ierți , căpitane. Am o problemă urgentă. Se uită la Catherine apreciativ insistând asupra sânilor și liniei gâtului. Stai până mă întorc , Cat. Am să te ajut. Da , da.

Apoi ieși.

Danton se ridică brusc și zvârli restul cafelei peste acoperiș. își turnă un pahar cu lichid incolor care , însă , era prea siropos ca să fie apă.

Atmosfera era apăsătoare. Supărarea i se vedea însă pe fată și în mersul încordat. Catherine simți că îl supărase faptul că Bedr vorbise despre soția lui. Soția pe care n-o mai avea. Ar fi vrut să-l întrebe despre ea dar se opri. I-ar fi spus să-l lase în pace și să-și vadă de treburile ei. Dar ea voia să aile despre femeia care fusese cândva te inima lui.

în loc de astă , Catherine întrebă :

- Ce bei ?
- Vin de orez. Ți-aș ,da , dar o să ti se facă rău.
- Dar eu beau lichior.

- Nu e momentul să-mi demonstrezi.

Catherine se ridică , se îndreaptă spre balustrada albă cu coloane și se uită spre port.

. - Bineînțeles că nu răspunde eaînțepată.

Frunzele palmierilor începură să se miște sub adierea alizeului. În aer plutea parfumul florilor roșii. Pe apă se vedeau bărci de pescuit legănându-se dezordonat. Văzu corăbiile arabe pe care Danton le numi dhow și pânzele lor triumfiulare. Văzu La

Furia dar , de la distanta asta , oamenii de pe punte nu păreau mai mari decât niște degetare.

Îi era dor de Madeleine și dorea să fie alături de ea. Se întoarse și-l văzu pe Danton lângă ea și vru să spună ceva dar amuți. În ochii lui, de obicei atât de adânci, dar, acum , de limpezimea cristalului, citi tot ce voia să știe.

- N-am să te las aici cu el trei zile numai ca să ajungi la Cape Town. Suntem în Africa , chirie , nu la Paris.

În ciuda propriilor neliniști, încercă să aplaneze situația.

- Poti să stai cu mine și cu Madeleine până când apare altă» corabie. E prietenul tău...

- Pentru femei, prietenii se omoară între ei, iar tu tinda , ești un premiu pentru care un bărbat merită să-și riște viata. Danton se prinse de balustradă. Acum trebuie să mă gândesc dacă va încerca să mă omoare.

-Cum să te... omoare.

- Cine știe ce o să facă Bedr , zise Danton dând peste cap ce mai rămăsese în pahar. Briza făcu să-i iluture părul de culoarea abanosului ; o șuviță îi intră în ochi. Își dădu părul la o parte. N-ar fi trebuit să te aduc în Bwawani.

Afirmația lui îi întări îndoielile și o făcu să se întrebe ce-l determinase să-și schimbe părerea. Credea că vrea să scape de ea. Schimbarea lui îi alimentase nesiguranța în legătură cu Franța și frica față de propriaindependentă. Până acum făcuse numai prostii; îi venea să plângă.

Nimic nu mergea ca lumea. Nici Zanzibarul nu era un răspuns ușor. Dar sultanul îi promisese c-o ajută. Dar cum ? Ucigându-l pe Danton ca s-o poată avea ?

- Mai cunoști pe cineva ?

- Chiar de .aș cunoaște tot Zanzibarul , n-ar avea nici o importantă. Nu pot dicta când trebuie să plece un căpitan. Fata lui Danton se întunecă. Maudit! Și nu pot sta, în port o săptămână. Chiar și în Zanzibar vin autoritățile. Nu prea des , dar aș putea fi spânzurat aici.

Orice ar fi vrut Catherine nu dorea moartea lui.

- Atunci pleacă. Lasă-ne aici. Ia-ti corabia și du-ti oamenii la adăpost. Găsește-ne , te rog , un han unde să putem sta și...

-Nu.

Între ei se lăsă tăcerea. Încet și pe neașteptate, Catherine întrebă : Ce ar fi făcut soția ta dacă ar fi vrut să meargă acasă ?

Lui Danton începură să-i tremure nările :

- Soția mea m-ar fi ascultat.

Catherine simți lacrimile curgându-i pe obraz. Bineînțeles. Așa cum îl ascultase ea pe Georges Claude. Oare Danton nu putea înțelege cât de greșit era raționamentul ăsta : Că ascultarea distrugea , în timp , suietul ?

- Nu vreau să mă lupt cu tine , Danton. Se auziră zgomotele din port ; strigătele pescarilor și al navigatorilor. Catherine inspiră adânc : Ce facem ?

Danton ridică ușor capul:

- Am să aștept o zi sau două să văd ce găsesc. Scrutând golful spuse : Sunt multe corăbii. Trebuie să fie una pe care să te poți îmbarca.

- Și dacă nu găsești ?

- Atunci o să trebuiască să te întorci la mine , răspunse el continuând să privească pânzele catargelor , pungile , până când vom... Se opri brusc. Ochii i se făcură mici , iar pâinile se încreștară pe balustradă.

Catherine se uita la corăbii întrebându-se ce văzuse Danton. Nu observă nimic :

-Cee?

- Isuse , exclamă cu voce scăzută și furios. Degetele i se albiră. Este Sadi. Corabia lui este în port.

Capitolul 10

Danton îi trimisese înainte pe Antonio și Eduardo ca să avertizeze echipajul gi pe Rainiaro. Efortul pe care-l făcea era la limita puterilor și

simțea cum carnea de pe coapse ia foc. Cât privește Catherine , picioarele ei implorau , parcă , un răgaz. Și, totuși, el nu abandona ritmul.

Sadi ! strigă în mintea lui , străbătând străzile întortocheate ale Zanzibarului.

Cu respirația întretăiată , Catherine ținea pasul. Danton îi strângea mâna ca-ntr-o menghină. Nu se plânse și nici nu protestă. Picioarele ei încălțate în papuci alergau alături de cizmele lui lovindu-se de poalele rochiei , străbătând aleile pavate cu gresie, străzile pietruite și drumurile pline cu praf. Rezistența de care Catherine dădea dovadă îl surprinse pe Danton care crezuse că numai voința îi era puternică. Se înșelase.

La ieșirea din ora; se întindea târgul plin de lume , corturi și tarabe. Dacă voia să ajungă direct în port, Danton trebuia să o ia prin mulțime.

Ud din cauza lăturilor , pământul devenea alunecos și noroios. Catherine se împietri și scânci ușor. Danton o prinse de talie și se uită atent la ea ca să vadă dacă mai putea continua. La colțurile ochilor se adunase sudoare și praf, dar nu se lăsa.

- Sadi e turcul , nu-i așa ? spuse ea de-abia respirând.

Danton încuviință din cap.

- Fugi! strigă ea. Fugi înainte. Madeleine... Spuse ea suspinând.

Danton îi prinse din nou mâna , i-o mângâie și o luă din nou la fugă , ocolind lăzile cu orătării și carele încărcate cu saci de orez. Înțelese groaza ei pentru că același gând îi trecuse și lui prin minte și spera că echipajul văzuse deja corabia lui Sadi, pentru că , altfel, dacă bătălia începea înainte ca el să ajungă la chei , n-ar mai fi putut ajunge la corabie și la copilul ei.

Danton împrăștie o grămadă de coșuri care se rostogoliră în urma sa însoțite de valul de înjurături rostite de vânzătorul cu tichie urâtă. Pe marginea aleii se aveau colivii cu papagali verzui care țipau și dădeau din aripi , împrăștiind fulgi spre nemulțumirea negustorilor.

- Pe aici ! Danton vedea cele trei catarge ale corăbiei sale. În fața sa , se întindea plaja murdară împrăștiind o duhoare de gunoaie și mâncare stricată. Fuga lor stârnea roiuri de muște și alte insecte , mirosul fetid învăluia plaja ca într-un nor.

Femeii îi veni să vomite și-și duse cealaltă mână la gură.

- Aproape că am ajuns , strigă Danton streeu- rândUSe printre dunele de nisip și stivele de gunoaie. Nu te lăsa !

Când se repezi pe panta mică, scândurile cheiului șubred scârțâiră sub greutatea lui Danton. în urma lui venea Catherine; cei câțiva marinari și negustori care se ailau pe chei se dădură la o parte din calea lui Danton , când acesta scoase pistolul și-l îndreptă spre ei.

Cu tâmplele pulsând , Danton se prinse de balustrada de lemn și, o împinse pe Catherine spre puntea principală. îi întâmpină Rainiaro. Malgașul era pregătit de luptă. La brâu avea un stilet , iar pe umăr îi spânzura o muschetă.

Ceilalți membri ai echipajului curățau puntea de alte obstacole , ridicând baricadele și așezându-se în poziția de luptă.

Prin deschizătura vestei , strălucea pielea întunecată a lui Rainiaro :

- L-am văzut pe Sadi nu departe de aici, îqtr-un han turcesc , Hamasa. Nu era singur ; e însoțit de trei din oamenii lui. Cum îl prindem , căpitane ?

Danton își băgă pistolul în pantaloni și o împinse pe Catherine spre ofițerul său care o prinse de cot:

- Ridicați pânzele - comandă Danton.
- Căpitane ? spuse Rainiaro privindu-l critic.

Cu umerii prăbușii și bustul plecat , Catherine.

inspiră adânc. Se uita în ochii lui Rainiaro și se lupta să-și redobândească răsuilarea :

- Unde... unde este Madeleine ?
- Jos cu James , spuse îndată Rainiaro apoi se uită fix la căpitan ca și cum n-ar fi auzit bine ce rostise acesta.
- Căpitane ? Ordinele ?
- Ridicați pânzele , repetă Danton când Antonio și Eduardo apărură pe culoarul care ducea la depozit. Ieșiți din port , Rainiaro. Du La Furia de-a lungul coastei până la insulă.

- Să fug, căpitane ?

- Da , să fugi! părăsește Zanzibarul. Eduardo îl pândea pe Danton. În mână avea două muschete pe care le luă Danton. Eu rămân.

- Nu ! protestă imediat Catherine îndreptându-și spatele. Dacă noi

plecăm. , mergi cu noi. își lăsase buibui-ul la Bedr , așa că , din coada împletită , începu să alunece șuvițe de păr. Era înilăcărată și părea sălbatică , neîmblânzită , gata să se bată dacă ar fi avut în mână o pușcă. O admira și simți dorința să o ia în brațe și să-i spună că ar vrea să rămână , dar că trebuie să se întâlnească cu Destinul. îi era , însă , teamă că n-o să înțeleagă ce înseamnă dorința de răzbunare ; ucidea cu premeditare , știind că , pentru asta , va ajunge în iad. Catherine venea dintr-o lume civilizată , era prea sensibilă ca să găsească înțelegere pentru ceea ce voia el să facă.

Danton privi în ochii ei disperați , și, fără să se mai gândească la echipajul care-l privea cu ochi atenți , o trase spre el și o sărută , nu ușor , ci plin de pasiune. Catherine își apăsă gura întredeschisă pe gura lui și ultimele cuvinte fură înăbușite : Ai să fii în siguranță , chirie , ai grijă de fiica ta. Are nevoie de tine. ti dădu drumul și se întoarse spre tovarășul său.

Eduardo îi dădu mai multe pungi cu pulbere și un butoiaș pe care Danton îl prinse de butucul puștii. Controlă cu grijă dacă avea suficiente pungi și gloanțe și , concentrându-se asupra a ceea ce trebuia să facă , își scoase din minte orice altceva.

Catherine îl prinse de mânecă :

- Nu poți să rămâi singur.

El privi mai întâi pumnul în care strângea o bucată din mânecă , apoi ochii albaștri-gri. Nu se gândise niciodată că o să fie pradă slăbiciunii unei femei. în acest moment al traiului său zbuciumat putea să uite tot ceea ce jurase să răzbune. Să șteargă ultimii patru ani de căutări și să uite răzbunarea. Putea să plece din Zanzibar fără ca Sadi să știe măcar că fusese acolo. Viața lui s-ar scurge la fel ca până acum , dar, pirat sau bărbat, ar fi la fel de amărât, de zbuciumat, și desigur și și-ar pierde demnitatea.

Cu patru ani în urmă își pierduse onoarea în imperiul albastru ; azi , va redobândi onoarea și demnitatea.

Dacă voia să fie liber , trebuia să-l omoare pe omul acesta. Dar asta , numai dacă voia să ia viața de la început.

- Nu pot să stau , spuse Danton făcând să curgă alte lacrimi pe

obrajii tinerei femei. Dacă ar fi fost atât de indiferent pe cât pretindea , i-ar fi șters lacrimile nesimțind nimic. Dar nu putea pentru că simțea ceva. Țmea la ea.

Rainiaro tăcu un pas înainte.

- Dar asta o să iște ceartă , căpitane. De când așteaptă băieții ziua aceasta. Hotărât , îi desfăcu degetele și încercă să se rupă de privirile ei. Eduardo și Antonio vin cu mine.

- Am nevoie de ei ca să aibă grijă de gabier. ,

- Și cum ai să te întorci ?

- O să văd.

- Căpitane , mormăi Rainiaro , coborând vocea, ăsta nu e numai războiul tău. Ai oameni care te pot ajuta. Care pot sta lângă tine.

Danton se uită la Catherine. Era plină de pasiune și voia să-l facă să-și schimbe părerea. Goni demonii care-i dădeau târcoale și voi să se rupă de ea. Eduardo , Antonio. Vamonos.

În tăcere își salută ofițerul. Rainiaro era încă supărat dar Danton refuză să cunoască grijile lui. Cu nărilor tremurânde , malgașul își aruncă pălăria împodobită și bătu cu pumnul în parapet. Danton își zise că putea să-i permită asta. Isuse , s-ar putea ca să nu-l mai vadă niciodată pe Rainiaro...

De abia când erau pe puntea de coborâre , Danton auzi înjurătura lui Rainiaro și comanda :

- Pânzele sus ! Ridicați ancora !

- Nu... spuse Catherine încet, atât de încet încât Danton de abia o auzi. Nu. Danton , nu se poate. Vino cu mine. O să te omoare.

Danton înclină capul în direcția ei.

- Am să mă întorc , chirie. Am trăit destul. O să mai trăiesc.

La Furia era gata să navigheze și Danton mergea înainte. Ignoră zgomotele pânzelor lovite de alizeu. Nu era drum de întoarcere.

Ilancat de Antonio și Eduardo , Danton se îndepărta de corabie și de Catherine. Își simțea pistoalele de la brâu și butoiașele cu pulbere. Astea îi aminteau de ceea ce avea să facă.

Revăzu clar , ca și cum s-ar fi întâmplat ieri ,ziua când , în urmă cu patru ani , jumătate din echipajul său a fost omorât, iar cealaltă jumătate , dezarmată și ținută la respect cu sabia. Legat de catarg ,

Danton nu putuse apăra bogățiile de pe corabie. Luaseră tot. Cinci sute de mii de livre , diamantele și trei sute șaptezeci și cinci de mii de livre , mătăsuri, porțelanuri și alte bunuri pentru regele Filip. După ce a încărcat toate bogățiile , Sadi a dat ordin ca supraviețuitorii să sară în apă. Sadi a trecut înapoi pe corabia sa și a bombardat Cabo cu ghiulele de tun , scufundând-o.

Abandonat în apa plină pe rechini , Danton se simțise înnebunit de furie. Ura i-a dat puterea să înoate până la malul care era destul de aproape , dar care era păzit de o barieră de corali foarte ascuțită. Se tăiasse el, se tăiasse și ceilalți dar supraviețuiseră.

Danton supraviețuise pentru acest moment.

Se îndreptă spre tavernele marinărești. Vântul suila umilându-i cămașa. În nări simți mirosul sării, iar în gură gustul sângelui răzbunării.

Hanul Hamasa nu era departe de chei. Ușile duble de la intrare aveau arcade și erau împodobite cu motive de ilori de lotus și gravuri reprezentând curmali. Danton împinse una din uși și intră împreună cu cei doi însoțitori.

Înăuntru , ochii i se adaptară repede la lumina pală a felinarelor cu ulei; fumul cenușiu se ridica în spirală și mirosul de tutun se amesteca cu cel al vinului. Pe pereții smălțuiți se ailau tapiserii din mătase colorată reprezentând scene din Coran.

La mese acoperite cu piele , stăteau bărbați cu bărbi mari, îmbrăcați în haine lungi albe , care beau vin și jucau Shatrang. Privirile lor neîncrezătoare se întoarseră spre Danton și spaniolii săi ; acesta nu recunoscuse nici o persoană. Deși întâlnirea cu turcul fusese scurta și umiltoare , Danton era sigur că îl va recunoaște pe turcul blestemat.

Danton pășea încet și hotărât. Zăngănitul armelor purtate de el și de însoțitorii săi mărturisea intențiile cu care veniseră.

În fundul hanului , la o masă rotundă , se ailau patru oameni; în fata lor se ailau vase cu măslin , smochine și portocale și ulcioare metalice cu arabescuri. Purtau veșminte tradiționale și dolmane în culori vii : roșu turcesc , verde din India , albastru persan și interzisul auriu.

Danton îl privi pe omul înveșmântat în haine aurii și inima prinse să-i bată cu putere. Bărbuța ascuțită , neagră era brăzdată de fire argintii.

Avea un nas puternic , iar trăsăturile păreau din bronz. Ochii negri îi întoarseră privirea cu arogantă , iar Danton abia se stăpâni să nu se repeadă la el, într- atât de puternică era dorința de a-i tăia gâtul. Se controlă , însă , amintindu-și că , atunci când te hotărăști să-ti ucizi dușmanul , trebuie să-ji pregătești acțiunea. În sfârșit , îl găsisese. Yousuf Ahmed Sadi Abram. Aceeași privire răutăcioasă pe care o ; vusese când tăbărâse pe La Estrella del Cabo.

Sadi luă alene o smochină și mușcă din ea atrăgând atenția asupra a ceea ce purta ta gât : un șiret de piele cu o punguță din moleschin.

- Ne cunoșteam ? întrebă el în turcește, scotându-și o sămânță dintre dinți cu unghia.

Sosise momentul. Danton știa bine ce are de spus. ,

- îl cunoști pe Danton Luis Cristobal , marchiz de Sevilla , căpitan în marina regală a regelui Filip al Spaniei ?

- Nu , răspunse Sadi plictisit. Ceilalți trei companioni cu hangere încrustate cu pietre prețioase și pistoale nu păreau neliniștiți. Unul chiar trase de șiretul raba-ului ce se afla pe masă.

Danton își stăpâni vocea. Dezgustul și furia făcură ca sângele să-i alerge mai iute prin vene.

- îl cunoști pe omul numit Regele piraților ?

- Am auzit de el, răspunse Sadi sec. încă nu ne-am întâlnit dar , când o vom face , sigur ne vom încrucișa săbiile.

Turcul își admiră unghiile degetelor încărcate cu inele de aur :

- De ce oare mi-a trimis Allah un om care pune atâtea întrebări fără rost ? Cine ești ?

Furios și cu inima bătând năvalnic , Danton răspunse :

- Sunt doi oameni. Sunt un om pe care nu-l recunosc.

Sadi își bău vinul, apoi izbucni în râs.

- Vorbești în parabole. Azi , Allah se distrează cu mine.

- Am să mă distrez și eu , Sadi , spuse Danton întinzându-se peste masă și apucându-l pe turc de gulerul moale al caftanului. Antonio și Eduardo erau în spatele lui cu armele îndreptate împotriva turcului.

Ceilalți trei turci își scoaseră pistoalele , dar nu traseră pentru că Sadi ridică mâna și-i opri.

- Te distrezi , scui pă Sadi cuvintele , dar eu nu mă amuz de nebunia ta. De unde-mi știi numele ?

- Cum de m-ai uitat ? întrebă Danton uitându-se în ochii încețoșați de băutură ai lui Sadi , furios că Sadi nu-și amintea de el. Distrusese chiar atât de mulți oameni încât nu-și mai amintea nici fețele , nici numele lor- ?

- Am întrebat cine ești , spuse Sadi micșorându-și ochii și coborându-și privirea spre mâna care-l apucase de veșmânt. Ca să pot să te blestem atunci când te voi ucide.

Danton spumega de turie și , cu respirația sacadată , rosti printre dinți:

- Sunt fostul marchiz de Sevilia și actualul Rege al piraților. Poți să-mi spui oricum pentru că numele tău va fi blestemat atunci când te voi ucide.

Însoțitorii lui Sadi dădură scaunele la o parte și se rezemară de masă. Totuși , Sadi le opri atacul ridicând mâna și ordonând:

- Nu. Nu , până nu-mi spune cum de mă cunoaște.

Danton îi dădu drumul și se îndreptă încet :

- Mi-ai luat titlul, soția , fiul , viața. M-ai lăsat dezonorat și fără posibilitatea de a le recâștiga.

Sadi nu se mișca.

- La Estrella del Cobo .rosti Danton , dorind să-i trezească simțurile.

- Numele unui vas , mârâi Sadi cu nările tremurânde , și ce-i cu asta ?

- O sută cincizeci de oameni. Spanioli , navigau dinspre India spre Spania și au fost prinși de alizee dincolo de insula Jahanna din Oceanul Indian.

Sadi avea aceeași privire inexpresivă.

Danton bătu cu pumnul în masă și-și apropie fața de Sadi.

- Douăzeci și patru mai 1714. O zi fără nori ; vântul lovea pânzele corăbiei , tu m-ai atacat , ai năvălit pe punte și ai luat...

- Diamantele , completă Sadi și ochii îi sclipiră împrumutând strălucirea pietrelor.

Asta este dovada că începuse să-și amintească ziua în care Danton

Cristobal își pierduse onoarea.

Danton continuă.

- Pietrele valorau o jumătate de milion de lire englezești. Cele mai valoroase erau cele treisprezece reprezentative pentru toate. Una era incoloră , cinci erau roz , patru galben-canar și...

Trei .albastre. Mi-aduc aminte. Sadi se ridică îțicet. Cutele dolmanului său se desfăcură într-o mare de aur. Am atacat corabia ta , am scufundat-o și te-am lăsat să pieri. Zâmbi și zâmbetul său părea al unui nebun. Dar n-ai pierit , așa că acum trebuie să-mi mânjesc mâinile...

- încearcă , urlă Danton și se repezi la gâtul lui. Nu se mai gândea să folosească armele pe care le avea ; voia să-i înăbușe viața ciț mâinile goale ; să i-o ia încet , respirație cu respirație, astfel încât turcul să știe ce înseamnă să te sufoci. Iar atunci se va termina și Sadi nu va mai simți nimic în afară de ilăcările purgatoriului care se vor apropia și-i vor arde carnea.

Masa reprezenta un obstacol și Danton încercă să o îndepărteze lovind-o cu piciorul, când , deodată , simți o arsură sub coaste. Durerea îi paraliza mușchii și cămașa i se umezi. Fără să mai ezire , înțelese că fusese înjunghiat.

" Se împletici și căzu pe spate trăgând și șiretul de piele și punguța de la gâtul lui Sadi. Șiretul se rupse, iar degetele lui Danton se încleștară și închiseră în pumn punguța.

Danton le strigă lui Antonio și Eduardo : Este al meu ! de frică să nu-1 omoare și să-i ia șansa de a se răzbuna. Dar cei doi spanioli se luptară de zor cu ceilalți trei turci , doborâră unui cu o împușcătură , iar cu cei rămași se băteau cu săbiile.

Danton se lupta cu patul pistolului de argint de la brâu întrebându-se de ce Sadi nu-1 împușcase. Turcul, sadic , se uita la el și râdea. Danton simți că-și pierde cunoștința , fața lui Sadi era din ce în ce mai puțin clară. Cu brațul tremurând , Danton ridică pistolul, armă și trase. Explozia îl orbi, pe moment și îl asurzi, iar zgomotul ei se amesteca cu răcnetele lui Sadi. Apoi, totul se întunecă în jurul lui. Durerea era cumplită , iar sângele începu să se răspândească pe abdomen. Simțea mirosul dulceag arvieții care-1 părăsea. Antonio și

Eduardo îl prinseră , atunci, de brațe , îl scoaseră din han și se afundară într-una din străzile înguste ale Zanzibarului , ca să se apere de urmărirea lui Sadi.

Ultimul gând al lui Danton nu se îndreptă spre turc. Ultima imagine era Catherine.

Oare o s-o mai vadă vreodată ?

La apusul soarelui, Catherine privea norii mov , liliachii și negri ridicându-se deasupra ei. Venea noaptea. Brizantii loveau plaja și în spatele ei jungla devenea de un verde închis.

În depărtare , dinspre sat , se auzea tam-tam-ul tobelor , într-o cadență continuă al cărei ritm o înnebunise pe Catherine. Acestui zgomot i se adăugau strigătele de jale ale lemurilor lui Danton.

Și-fac ! Și-fac !

Deși nu se auzeau cuvinte , silabele erau clare. Lemurii parcă rosteau : O lună ! O lună !

O lună de când Rainiaro dusesese corabia din Zanzibar. Trecuse o lună și Danton Luis Cristobal nu se întorsese pe insula Suiletelor Pierdute.

Devenise și el un suilet pierdut...

În fiecare zi , Catherine aștepta , spera și se ruga ca el să se întoarcă. Și , în fiecare zi , soarele apunea și el nu se întorcea.

Deși nimeni de pe insulă nu îndrăznea să spună, Catherine simțea că ei credeau că el pierise ucis de pumnalul lui Sadi, turcul. Și , odată cu el, Antonio și Eduardo. Numai Rainiaro tăcea și se părea că se-ndoiește de moartea lui Danton , dar nu discuta despre asta cu nimeni. Nici măcar cu ea. Se baricadase în casa roz și se zvonea că trăgea zdravăn la măsea ; a retuzat să meargă chiar și la Reniala când aceasta îl chemase.

Catherine încercase să-l abordeze , - dar o îndepărtase. Nimeni nu-i spunea nimic , dar știa că echipajul și băștinașii o considerau vinovată de dispariția lui Danton.

Dacă ea și Madeleine n-ar fi fost pe La Furia , toți oamenii lui Danton ar fi luptat alături de el și n-ar mai fi trebuit salvată " încărcătura prețioasă Dacă nu l-ar fi forțat pe Danton s-o ducă de pe insulă , el n-ar fi ajuns în Zanzibar. Ea și Danton n-ar fi apelat la Bedr bin Khalifa să-i ajute și nici n-ar fi fugit de sultan.

Deci , când pirații de pe insulă începură s-o privească cu dispreț ,

Catherine se bucură de privirile lor acuzatoare pentru că ea însăși se acuzase deja de mii de ori. Dacă... dacă Danton era într-adevăr mort, ea îl omorâse.

Catherine luă o frunză din arbustul de vanilie și o strânse între degete. Se plimba pe plaja pustie.

Încerca din greu să se autoconvingă că Danton trăia. Respira, înjura și trăia ca să-i spună că n-o va mai duce la Paris decât atunci când va găsi o altă posibilitate. Dar , în nopți ca aceasta, în care tobele băteau , iar Dokebe , Razana și Pousse-Pousse își strigau durerea , Catherine era disperată.

În tristețea ei era singură. În regretul ei , în temerile ei era singură. Madeleine era singura care-i mai alina durerea. Nu îndrăznea să-i ceară nimic lui Rainiaro. Se resemnase și aștepta ploile dinspre sud- vest care indicau începutul lunii noiembrie și al musonilor. În acest anotimp era imposibil să navighezi în jurul Capului. Multe corăbii se sfărâmau de stânci. Mai bine aștepta până în martie când începea anotimpul musonilor uscați. Poate cu trecerea lunilor , Rainiaro și ceilalți o vor ierta.

Până atunci , însă , Catherine trebuia să-și suporte singurătatea pe care Madeleine , cu tot zâmbetul ei însoțit , nu putea s-o umple. Copilul îi umpluse întotdeauna zilele cu bucurie. Deși isprăvile zilnice ale fetitei erau o sursă de bucurie , ceva lipsea. Ceva ce nu știa că existase până când îl pierduse și îi simțea lipsa.

Putuse să îmbrățișeze pe altcineva.

Un alt bărbat în afara lui Georges Claude.

Acest bărbat fusese Danton.

Oftă și lăsă frunza să cadă. Zgomotul valurilor acoperea tam-tam-ul , iar soarele cobora sub linia . orizontului.

Nu cunoscuse adevărul despre ea însăși decât ; când fusese prea târziu. Întotdeauna se gândise la Danton ca la un hoț și un renegat. De la început fusese atrasă de el dar , știa că e ceva periculos. Faptul că semăna cu Georges Claude prin viața pe care o ducea în afara legii, îi întunecase judecata. Nu văzuse omul din el, personalitatea care o vrăjea.

Riscase totul ca să o apere pe ea și pe Madeleine. Înfruntase privirile echipajului când abandonase urmărirea acelei ilotas spaniole. În ciuda

exteriorului dur , Danton era gentil și înțelegător. îi organizase fetei o petrecere de ziua ei. Un gest pe care nici măcar Georges Claude nu-l făcuse pentru copilul său. Celelalte trei aniversări , Madeleine le sărbătorise fSără tatăl ei care era plecat în expediții.

Și , chiar dacă era gânditor și nemulțumit , știa să râdă. De obicei , de ea. Dar acum îl iertase. Se gândea la felul în care o tachinase când îi lusesse frică de lemuri. Și cum se distra când Madeleine spunea câte ceva sau făcea un gest cu o franchețe inocentă.

Îi lipsea și altceva. Bărbatul plin de pasiune și forță care o luase în brațe și o sărutase cum n-o mai sărutase nimeni. Și felul protector în care-i ținuse mâna.

Oare așa o sărutase și pe soția lui ? Soția pe care nu o mai avea.

Nu va ști niciodată.

Catherine inspiră încet și recunoscă că începuse să se îndrăgostească de Danton Cristobal.

Se simțea atrasă de masculinitatea lui brutală , vigoarea și îndrăzneala lui , zâmbetul lui deși rar. Toate le avea în minte. De câte ori își amintea aceste calități și faptul că le dăduse la o parte , îi venea rău. Nu putea să mănânce din ceea ce îi aducea Tanala decât atât cât să reziste.

Se îndrepta spre leagănul pe care-l făcuse de curând pentru Madeleine. Se așeza pe bucata îngustă de lemn. James Every , unul din pușinii care-i vorbeau ,îi tăiasse corzile. Catherine aprecia ajutorul, iar Madeleine își petrecea ore în șir în acest leagăn.

Scrutând marea , Catherine își făcu încet vânt. Apusul se reilecta în apă în culori schimbătoare. Apoi norii se îngroșară și întunecară cerul. Așa cum se întâmplase în ultimele săptămâni , ploaia venea noaptea. O răpăială care , câteodată , devenea atât de puternică , încât trebuia să tragă obloanele barăcii.

Catherine se bucură de ploaia neașteptată. își îndoi genunchii și împinse pământul. Leagănul prinse viteză. Avea nevoie de o eliberare. O eliberare de durerea vinovată care o mistuia. Copilăria ei trecută îi era la dispoziție ; se lăsă pe spate și întinse picioarele , apoi veni în față și strânse picioarele.

Zbura din ce în ce mai sus și , în noaptea înmiresmată , părea pendulul unui ceas.

Ploaia îi lovi fa[a și închise ochii.

Mai sus. Și mai sus.

Părul îi ilutura , apoi îi umbrea fata cu bucle. Inima îi bătea din ce în ce mai tare. Nu voia să plângă.

Și mai sus.

Ajunse la o înălțime când poziția ei era aproape paralelă cu pământul , dar continuă să-și facă vânt. Parcă naviga prin furtună. Se pregătea să zboare și rochia și părul îi erau pline de apă. Să zboare din leagăn așa cum mai făcuse în copilărie. In momentul în care va zbura și când numai mâinile Domnului o vor mai tine , va scăpa de griji. Va fi absolvită de orice vină.

Inspiră repede , deschise ochii și se gândi la aterizare. Dădu drumul corzii. Nu mai exista nimic. Nimic deasupra , nimic dedesubt decât spațiul infinit. Și iertarea.

Atinse pământul fără săcadă , uimită că-și mai amintise cum se sare din leagăn. Impactul îi tulbură vederea și picioarele-î tremurau dar reuși să rămână în picioare. Uitase amețeaua pe care o avea , copil fiind , când se dădea în leagăn. își stăpâni cu greu râsul isteric pe care-l simțea în gât.

Într-un fel supărarea îi dispăruse și se hotărî să se întoarcă la colibă. James era cu Madeleine , dar era timpul s-o culce.

Cu privirea încă înceteșată porni clătinându-se spre colibă. Se împiedică și deschise ochii larg să vadă pe unde merge. La un moment dat văzu un bărbat îndreptându-se spre ea. Ridică repede capul și-i văzu conturul luminat un moment de un fulger, înalt, îmbrăcat într-un costum demodat de catifea cu dantelă la gât și la mâneci, Danton Luis Cristobal se uita la ea.

Partea de jos a fetei era umbrită de o barbă. Picături de ploaie alunecau pe fruntea udă pe care era legată o eșartă pentru ca părul să nu-i intre în ochi. Pantalonii până sub genunchi care se mulau pe picioarele lungi erau din satin ; pantofii aveau samaralde la cusături.

Catherine nu se putu abține și dădu drumul râsului care o chinuia de câteva momente încoace. Fantoma lui Danton îi zâmbi.

Era și parcă nu era el. Danton pe care-l cunoștea ea n-ar fi purtat

niciodată așa un veșmânt sofisticat. În disperarea ei , crezuse că seamănă cu Danton.

- Dumnezeu... Simți că totul începe să se învântească cu ea. Danton... te-am chemat din mormânt.

Capitolul il

- Dacă aș fi fost mort , aș fi ars în iad. Danton își aruncă un pantof , apoi celălalt. Aterizaseră amândoi lângă trunchiul unui palmier din apropiere. Se gândea să-și scoată pantofii și ciorapii caraghioși care-i strângeau pulpele.

O surprinse pe Catherine uitându-se la el cu o expresie nedumerită. Se clătină ca și cum ar fi băut.

-Ești... viu.

- Ți-am spus , cherie , că mă-ntorc. Se îndreptă spre Catherine care stătea țeapănă ca și cum ar fi prins rădăcini.

Era udă learcă. Pânza subțire se lipise de sâni dezvelindu-i formele rotunde de mărimea palmei. Linia gâtului îl invita ; pielea de culoarea piersicei era palidă în întuneric. Părul , în mod obișnuit , de culoarea gâtului copt , era o masă udă care-i atârna până la șold.

Când el făcu un pas spre ea , Catherine făcu un pas înapoi, ca și cum n-ar fi crezut că este el. Putea să îi demonstreze că e foarte viu ; simțea încă durerea sâcâitoare a răni și căldura care-l invadase când o văzuse zburând din leagăn. Gestul ei cutezător îi oprise respirația. Plutise prin aer ca un înger fără aripi.

- Când mi-ai spus c-ai să te întorci... Nu te-am crezut.

- Poate că acum o să mă crezi.

Gura generoasă a tinerei femei se întredeschise. Era udă și linse apa de pe buze :

- Am vrut , dar când am văzut că nu mai vii, m-am gândit... totuși , am sperat , oh , doamne. Tremurând , întinse mâna și-i atinse brațul ca pentru a se convinge că este aieva.

- Sunt aici, Catherine , rosti el răgușit. În aceste ultime săptămâni nu se gândire decât la ea. La zâmbetul ei. La voința ei, la curajul și la inteligența ei.

- Ești. Închise ochii și ridică bărbia. Danton crezu c-o să leșine. Apoi

înțelese. Se ruga. Buzele ei se mișcau încet. Ușurată , își arcui spatele , iar gâtul ei grațios păru că se lungește.

În poziția aceasta era de-o senzualitate subtilă.

Întorcându-se spre el , Catherine își băgă degetele reci în vesta lui de mătase. Mângâie coastele prin țesătura subțire a cămășii. Marginile compacte ale oaselor erau calde. Mâinile ei îl mângâiau încet, rugător.

O lăsa să-l mângâie.

Apoi , îl trase spre ea și-și strânse brațele în jurul lui. Își lăsa fața pe dantela care cobora ca o cascadă pe piept.

Danton simți o senzație ascuțită și sălbatică. Știa că ea nu intenționase să-l seducă dar nu putu stăpâni căldura care-l invadea. Rochia era alunecoasă la atingere și-i puse mâinile peste rotunjimea feselor și-o împinse spre el.

Catherine ridică blând capul și îl privi în tăcere. Fruntea li era acoperită cu stropi de apă , la fel obrajii , nasul. În gene îi aninau stropi argintii. Îi prinse fața în mâini , îi mângâie obrajii și îi sărută gura dulce. Buzele erau calde și catifelate și aveau gustul coniacului ; un gust puternic și greu care-l amețea Și-l făcea să nu-i mai pese de nimic. Își strecură degetele în părul ei și o sărută.

Catherine își ridică mâinile pe umerii lui și-l trase aproape de ea până când inimile lor începură să bată împreună. Danton o săruta ca și cum ar fi vrut s-o devoreze. O mușcă de buza de jos înfigându-și dinții și o mângâie .cu limba. Catherine îi veni în întâmpinare și începu să-i exploreze gura , luptându- se cu ea și devenind tot mai nerăbdător.

Picături mari de ploaie cădeau peste ei învăluindu-i într-o căldură umedă.

Mâinile îi alunecară pe gât. Un fior îl străbătu - un fior cum nu mai simțise niciodată. Era dominat; nu se mai putea controla, nu se mai putea gândi că ceea ce făceau ei acum se va întoarce împotriva lor.

- Danton... Catherine îl mângâie cu buzele și vocea ei era plină de emoție. Am crezut că te-am omorât.

- Și , când colo , iată-mă , linda. fi sărută colturile gurii redescoperindu-i dulceața interioară; cum ai putut să crezi că m-ai omorât ?

Brațele ei i se încolăciră în jurul gâtului , iar degetele începură să-i rătăcească prin plete. Pe măsură ce-l mângâia , dorința lui creștea.

- Erai în Zanzibar din cauza mea spuse ea cu voce nesigură și îndurerată.

Danton începu să-i sărute fața , urechile. O simți înfiorându-se. Puteam să-l întâlnesc pe Sadi oriunde.

-Dar...

Danton îi puse un deget pe buze. Nu voia să vorbească despre turc. Se gândea numai la ea ; la cât de bine era s-o țină în brațe, la curba lină a sânilor ei lipiți de pieptul său , la coapsele lui și la bărbăția lui lipită de abdomenul ei.

Ea-l sărută pe gât și pe firele rebele de barb; care-i scăpaseră lui la bărbierit. îi luă bărbisr între palme și cu degetele începu să-i mângâie buzele.

Danton înțelese că , daci ni te conținut să-l atingă , să-l mângâie , să-! stâmească și să-și piardă controlul, va face, dragoste cu ea pe patul de nisip a) plajei .învăluși de ploaie. Ea n-o să-! oprească , dar va regreta. Intimitatea dintre ei nu va schimba nimic ci va apropia despărțirea lor.

Ea tot îi va părăsi. Iar el, în ipocrizia iui, o va lăsa să plece.

Mâinile ei prinseseră marginile hainei și-l trase aproape lipindu-și buzele de ale iui. El gemu , o dorea așa de mult. O vedea goală în brațele lui abandonându-i-se în întregime.

Catherine îl sărută intensificând dansul dragostei început de el. În ciuda dorinței care creștea în el , nu mai putea s-o sărute și s-o lase să-i sărute. își aminti din nou cine erau și care va fi viața lor , odată ce ea se va întoarce la Paris. Deși fusese măritată și avea un copil , era în ea o nevinovăție care-l făcu să creadă că , în afara soțului ei, nu mai cunoscuse alt bărbat. Nu putea risca să o lase însărcinată. Avusese relații cu femeile de pe insulă , care , însă , știau să se ferească luând tot felul de ierburi. Deși avea încredere în remediile vechi, riscul de a face un copil cu ea îl opri..îi luă mâinile și i le prinse la spate încleștându-și degetele în ale ei și mângâindu-i palmele. Savură sărutul , îi eliberă mâinile și se îndepărtă de ea. Văzu regretul pe buzele ei rănite de săruturi.

- Să fugim din ploaie , spuse el fără entuziasm. Inima-i bjea atât de puternic că și auzi bătăile în urechi.

- Ce s-a întâmplat cu tine , unde ai fost ? Stropi de ploaie îi loviră fata si Danton nu putu să spună dacă plângea sau nu. I-ar fi plăcut să stie că plângea pentru el, că-i simțea lipsa , că avea nevoie de el.

- în Zanzibar.

- Tot timpul ăsta ?

- Am zăcut de pe urma unei lovituri de pumnal. Amintirea lamei care-i străpunsese mușchiul sub coaste îi reîmprospăta durerea din locul unde Antonio îi lipise pielea.

Înfiorată de groază , se uită la eșarfa de pe frunte.

- Te mai doare capul ?

- Nu capul mă doare , răsese Danton. Așa ar fi trebuit. Pentru că mintea lui, atât de dură , acum nu se mai putea concentra decât asupra ei. Asta nu se putea controla.

- Dar , eșarfa ?

- Mi-a crescut părul prea mult si n-am avut altceva la dispoziție ca să-l împiedic să-mi mai intre în ochi. își ridică apoi cămașa : uite , aici m-a lovit, arată el cicatricea roz.

-Oh , suspină ea îndurerată.

Nu era pregătită ca să-l atingă , așa că se dădu brusc la o parte. De abia începuse să se liniștească așa că nu-și putea permite să se încingă din nou.

-Cine te-a înjunghiar ? Sadi ?

Nevrând să comenteze evenimentele , dar știind că n-o să-i dea pace , Danton se resemnă și-i spuse adevărul. Nu-i plăcea că trebuie să-i spună că ucisese un om , dar ea trebuia să Știe de ce era el în stare.

- Hai să plecăm din ploaie. O luă de braț și porniră repede spre colibă. Unde-i fetița ?

- înăuntru , cu James.

Danton își aminti de vorbăreață. în zilele care treceau asa de greu , îi simțise lipsa , ceea ce nu crezuse că se va întâmpla.

Norii începură să se împrăștie , iar luna lumina cărarea care ducea

spre colibă. Ploaia se transformă în burniță. Danton înțelesese de mult că musonii sunt plini de neprevăzut , stârneau vânturi si apoi torente.

- L-ai omorât pe turc ?

- Nu stiu. Și chiar nu știa. își aminti din nou de întâmplările de la han. L-am împușcat , dar nu stiu dacă l-am omorât.

- Oh , Danton. Câtă durere îți provoacă nesiguranța. .

Simți mila din vocea ei. Nu-i părea rău. Dacă Sadi trăia , ceea ce era foarte probabil, îi lipsea ceva foarte important din garderobă : punguța de moleschin ji ceea ce era înăuntru. Nimeni nu știa ce găsisese el. Nici Antonio si nici Eduardo. La început pusese mâna pe ea fără să se gândească si știa că Sadi nici nu observase. Dar , acum trebuie că știa. îi lipsea ceea ce era în punguță.

- Să nu-ți pară rău pentru mine , chirie. Nu-mi pasă că m-a înjunghiat. M-am răzbunat si eu. Mintea. Nu putea să fie liber acum că știa posibilitățile pe care i le oferise punguța. L-am înfruntat și i-am adus aminte cine eram și ce-mi făcuse.

Catherine încetini pasul. Ceata o înconjură. Chiar așa udă , nu mai văzuse pe cineva atât de încântător.

- Ce ti-a făcut , Danton ? Ce poate să-p facă cineva încât să dorești să-l ucizi ?.

- N-am timp să-ți spun acum. Ne-ar prinde dimineța. O mângâie pe obraz. Dar am să-ti spun , Catherine , povestea vieții mele. N-am crezut c-o să vreau să vorbesc despre ce mi s-a întâmplat acum mai bine de patru ani. Am să-ti povestesc. Dar nu acum.

Ea acceptă și nu se opuse.

- Dar Antonio și Eduardo sunt bine ? întrebă ea reluând plimbarea. Sunt cu tine ?

- Da. I-au omorât pe însoțitorii lui Sadi, apoi au salvat viața lui Danton cărându-l afară , pentru că nu mai știa ce se întâmplă în han și că începuse bătaia și aruncatul scaunelor.

- V-au urmărit ?

- Neînsotit , Sadi n-a plecat după noi. Am părăsit hanul și ne-am dus la Bedr.

Ea scoase un sunet de surpriză făcându-l să zâmbească.

- Spuneai că sultanul te-ar fi putut omorî pentru

mine.

- Da , dar nu când i-am oferit serviciile lui Antonio si Eduardo pe durata convalescentei mele. Danton se considera norocos că fusese lovit atunci. Privind înapoi, Danton zâmbi ironic de felul în care fusese impresionat de averea redusă a lui Bedr. Când eram pe terasă , Bedr a primit plângerea unui negustor local.

- îmi amintesc.

- Bedr s-a găsit implicat într-o afacere neclară. Danton nu spuse că negustorul în cauză era furnizorul de hașiș al lui Bedr. Unul din vânzătorii lui Bedr a amenințat c-o să-i scoată ficatul și-o să i-l prăjească dacă Bedr nu-i plătește ce îi datorează. Sultanul l-a plătit, dar numai când negustorul i-a blestemat casa. Temându-se pentru casa lui, Bedr a fost bucuros să primească întăriri.

- Vrei să spui că Bedr ti-a aranjat să te întorci acasă.

Danton bombăni.

- Nu. Am navigat cu Henry Greenspot, un...

- ... pirat, încheie ea fără resentiment.

Lui Danton nu-i conveni că trebuia să recunoască.

- Henry este un tip jovial atunci când vrea. A avut grijă de noi.

- Văd. Hainele , zise Catherine zâmbind ușor.

- Ale mele erau într-un hal fără de hal. Acestea, rosti el uitându-se la ele , au fost luate de la vreun nobil care și le-a pregătit pentru înmormântare acum un secol.

- Nu ti se potrivesc deloc.

Danton închise ochii. Nu era vanitos , dar faptul că ea îl văzuse îmbrăcat așa îl necăjea.

- Prietenul tău - Henry - poti să ai încredere în el?

- Henry, știe cât valorează un avertisment din partea mea. Danton lovi o creangă de pe cărare și îi făcu loc. N-o să dea sfoară-n tară.

Ajunseră la colibă. în spatele perdelelor se vedea lumină.

Catherine își împreună mâinile.

- Vrei s-o vezi pe Madeleine ?

- Nu. Nu voia să se întâlnească cu ea. Era nedumerit de descoperirile pe care le făcuse. Crezuse că. n-o să-l mai atragă nici un copil , dar , în timpul convalescentei , descoperise contrariul. Insula era mică și o va

vedea pe Madeleine curând. Se scuză grăbit.

- încă n-am ajuns acasă. N-am vorbit decât cu Rainiaro și cu câțiva dintre băieți. Vreau să dorm, chirie.

- Desigur.

O tăcere jenantă se lăsa între ei. Văzu reținerea Catherinei.

- Ce e , Catherine ?

Ea trase aer în piept și răspunse :

- în legătură cu plecarea mea la Paris...

Danton știa că asta va urma , mai devreme sau mai târziu. Își dorea prea mult libertatea ca să renunțe. .

- Cred c-ar fi mai bine ca Madeleine și cu mine să așteptăm până în martie. Mi-ajunge ce s-a întâmplat și n-aș vrea să ne mai pască și o furtună, își strânse degetele. N-o să te deranjăm. Am să am grijă și de Madeleine.

Amânarea îl surprinse foarte tare.

- Când ai ajuns la concluzia asta ?

- Din ziua în care am...

- ... ilcut focul.

Ea dădu din cap , își privi degetele apoi se uită la el.

- Voiam să-l las să ardă dar mi-am dat seama că nu puteam să-ți fee rău ție și alor tăi și am încercat să-l sting. A fost un accident dar a fost cauzat de ceva în legătură cu Madeleine.

- Ce ? ridică el neliniștit sprâncenele.

- Am descoperit-o pe Madeleine jucându-se cu un pistol. Nu era încărcat. Ridicase o scândură din dușumea și găsisse o cutie cu arme.

- Maudit, Catherine , ar fi trebuit să-mi spui.

- Știu.

- Ce-ai făcut cu armele ?

- Le-am pus bine ca să nu mai poată ajunge la ele.

Era furios pe el:

- O să vă mutați în casa mea.

- Nu e nevoie , spuse ea repede. Nu cred că mâi e vreun pericol. Am controlat.

Danton inspiră adânc :

- Cred că trebuie să-mi cer scuze pentru felul în care locuiești.

- Dar n-aveai cum să mă pregătești pentru sosirea mea. Și nici nu-ți trebuia aici o femeie și un copil. Am înțeles acum că mă țineai pe insulă nu ca să mă pedepsești ci pentru că te gândeai la binele meu și al ei. Trase aer în piept și oftă : nu știi ce greu mi-a fost să recunosc asta.

- Cred că știu.

- Mi-ar plăcea , totuși, s-o duc pe Madeleine la Paris. Dar n-am să mai aduc vorba până la primăvară.

Danton era mulțumit de perspective. Fără aceste discuții dintre ei , viața putea fi foarte dulce. Gândindu-se la zilele care aveau să vină , zâmbi și zise :

- Poți să stai, Catherine , cât vrei.

Ilorile de jacaranda căzură peste Catherine ca o ploaie violentă. Stătea pe o bancă veche și tăia lămâie să facă punch. Mirosul amarilor se amesteca cu mirosul citricelor.

- Dau o petrecere , mama. Madeleine se juca cu păpușa lângă arbuștii sălbatici de cafea. Drept farfurii , folosea frunze. Pe fiecare așeză câte o bobită ca de cireașă. Zic că sunt biscuiți. Toată lumea are câte unul , iar Nanette poartă rochia pe care i-ai făcut-o tu de ziua mea.

Zâmbind , Catherine Igi șterse zeama de pe mâini. Imaginația fiicei ei devenise singura ei resursă; din fericire , Madeleine putea inventa și crea orice.

Madeleine Igi plimbă păpușa. Catherine dorise să fi avut destul material să-i facă și fetiței o rochiță nouă. Dar nu mai avea. Rochița păpușii o tăcuse dintr-o rochie veche de-a ei , care nu mai putuse fi reparată. Țesătura se subțiasse atât de mult în unele locuri, încât ar fi putut să se rupă oricând.

- Pot să-l invit pe domnul pirat la ceaiul meu ?

- Nu , răspunse Catherine imediat.

- De ce nu ? Nu Uam văzut de o groază de ani.

Catherine își reținu un zâmbet. Madeleine încă nu stia diferența între săptămână , o lună și un an. Pentru ea erau încă o eternitate.

- Pentru un domn Pirat s-a întors de abia de o zi și este foarte ocupat.

- N-am cu cine să mă joc , se plânse Madeleine.

- O ai pe Nanette.

Medeleine își țuguie buzele.

- E urâtă și nici nu vorbește.

. - Madeleine , o certă Catherine. Credeam că-o iubești pe Nanette.

- O iubesc dar n-are păr. Uite-te. Vezi, mama , îi cade părul.

Catherine inspectă păpușa. Când fusese nouă , părul negru avusese o coafură stil cu zuluși de fiecare parte a fetei. Cu timpul , zulușii se lungiseră și se pierduseră în traversarea a două continente. Mai rămăseseră câteva fire , dar copilului îi era greu să accepte.

- Da. Are nevoie de alt păr. Să mă gândesc ce putem face.

- Cât ți trebuie să te gândești ?

Intorcându-se de la lămâi, Catherine spuse.

- După ce termin punch-ul am să mă ocup de tine.

Madeleine tăcu apoi se încumetă :

- Dar nu pot aștepta toată ziua.

Catherine râse.

Deodată , fata dezamăgită a fetitei se luminează :

- Am o idee , mama !

Înainte să apuce să întrebe , Madeleine intră în colibă și se întoarse cu foarfecele de la trusa de cusut.

- Am să tai din părul nucilor de cocos și o să-l lipim pe capul păpușii, spuse ea mândră.

Arcuindu-și sprâncenele , Catherine o privi pe Madeleine cu neîncredere și încercă să-o descurajeze:

- Nu cred că se poate.

- Ba da , se poate , insistă Madeleine încăpățânată. Trebuia să-o lase să se descurce singură. Nu putea să nu observe firele caraghioase de pe capul păpușii.

- Bine , Madeleine , dar fii atentă cu foarfecele, spuse ea îngrijorată deși începuse să-o învețe elementele de bază ale cusutului și Madeleine știa să folosească foarfecele care oricum nu erau ascuțite. Chiar dacă știi să le folosești , ai grijă de vârful. Să faci așa cum te-a învățat mama.

Madeleine lăsă vârfurile în jos. Așa.

- Sigur. Stai pe-aproape ca să mă auzi când te chem.

- Da , mama. Pășea atentă cu foarfecele în jos în prelungirea mâinii. Făcu vreo zece pași și se opri lângă niște tufe de piper.

Catherine își reluă activitatea. Ceea ce începuse ca o aventură era acum noutatea folosirii foarfecelor.

Albinele zumzăiau în aerul după-amiezii. Ploaia căzută în timpul nopții înviorase totul. Pământul se uscaser sub căldura toridă a soarelui , iar parfumul ilorilor jacaranda era și mai puternic.

Catherine se sculase devreme și se dusese la livada de lămâi de unde culesese câteva fructe. Se hotărâse să facă punch pentru tot echipajul și spera că ei vor accepta împăcarea pentru că Danton se întorsese. Lui Antonio și lui Eduardo trebuia să le ducă personal un ulcior. Nu mai trebuia să se ferească de cei doi spanioli. Erau ei înalți ca niște girafe și musculoși ca niște lei, dar avuseseră grijă de Danton în Zanzibar. Loialitatea lor o făcea să-i respecte.

Tăie un nou fruct și zeama țâșni pe mâinile ei. Ar fi trebuit să-i ceară bucătăresei un fund , dar acum începuse și n-avea rost să-si întrerupă treaba.

Se întreba dacă Danton o va vizita azi. N-ar fi trebuit să se aștepte la vizita lui pentru că avea alte probleme , dar sărutul lui fusese mai mult decât mulțumirea reîntoarcerii acasă. Se simțiseră fizic unul pe altul și îi păruse rău când Danton trebuise să plece.

Își amintise cât de mult îi lipsise. Cât de mult îi lipsise sărutarea , tovărășia și prietenia lui.

Singurul ei prieten fusese Hadi dar și el fusese respectuos și rezervat. Nu putuse vorbi cu el despre subiecte mai vaste. Și nu-l sărutase niciodată. Era surprinsă că relația ei cu Danton Cristobal era acum o prietenie liniștită. Nu crezuse că va dori tovărășia unui pirat. Nu crezuse că nu va tine seama de aparențe.

După ce tăie și ultima lămâie , își clăti mâinile cu apă dintr-o sticlă :

- Madeleine ? strigă ea. Așteptând răspunsul nu ridică ochii. Își luă șervetul din poală și-l puse deoparte : Madeleine?

Nevenind nici un răspuns , Catherine ridică ochii și văzu că lângă

tufele de piper nu era nimeni :

- Madeleine ?

Nimic.

Se ridică și o caută din ochi. Se uită spre colibă, spre grădina de ilori , dar zadarnic. Nicăieri nu se zărea vreo pată de roz.

- Madeleine : strigă ea cu nerăbdare. Viem aici!

Dar Madeleine nu veni.

Catherine încercă să-și păstreze calmul să nu intre încă în panică. Madeleine se rătăcise și probabil că acum tăia tot ce găsea pe insulă . Cine știe pe unde era acum. Dar , când o va găsi, îi va arăta ea.

Danton nu era nici adormit , dar nici treaz. Venise în locul acela ca să poată auzi cântecul cucului din vârful copacilor și să se încălzească la soare. Veranda deschisă de la dormitorul lui era prea tentantă. Întins în hamac , ținea un braț îndoit peste frunte și un picior atârnat ; se legăna ușor. Sforile legate de portic scârțiau ; parcă era un cântec de leagăn. De câte ori zăcuse el așa în miezul zilei ? Rana îl făcuse leneș. Dar ce rană ? Era sănătos tun, iar lenea sa venea dintr-un sentiment de pace.

Se hotărâse să renunțe la piraterie. Nu ca să se întoarcă la viața de dinainte. Asta murise odată cu soția și fiul său. În Spania nu putea să mai calce decât dacă își răscumpăra greșeala. Și asta nu putea s-o facă decât cu ajutorul hărții și a diamantului de șaisprezece carate din punguța lui Sadi.

Deși Danton nu căutase niciodată diamantele furate de Sadi, știa că nu apăruseră pe nici o piață.

Pentru că diamantele formau o colecție aparte , Danton presupusese că turcul le va vinde treptat și se va îmbogăți. Dar, se părea că Sadi le îngropase. Asta reieșea din harta pe care o găsisese în punguță alături de un diamant care amintea de comoara regală.

Dacă găsea diamantele , se putea întoarce să i le ducă regelui Filip și să-i ceară iertare. Acum trebuia să găsească insula pe care , conform însemnelor de pe hartă , Sadi îngropase diamantele. Dracu știe , dar soluția părea prea simplă. Va trebui să caute bine locul, dar nici când îl va găsi, nu avea certitudinea că presupunerea lui era corectă.

Dar , dacă găsea diamantele , înapoierea lor însemna pentru el

sfârșitul unei călătorii care-l transformase într-un om dezamăgit. Nu putea reînvia trecutul. Fiul lui nu va mai putea niciodată sta în brațele sale și nici nu va mai putea face dragoste cu soția lui. Trebuia să meargă înainte. Trebuia să reînceapă să trăiască. Danton suspină și mușchii i se relaxară. Căldura soarelui îl învăluia. Gândurile lui pluteau în întuneric.

Nu știu cât dormise dar se trezi tras de păr și îi simți prezența. Deschizând pleoapele văzu niște ochi albaștri înfricoșați. Pupilele dilatate păreau niște pietre semiprețioase rotunde și șlefuite. Pe fața copilului se citea un sentiment de vinovăție.

Danton mormăi.

- Nu mă omorî , monsieur Pimte , șopti ea. Am greșit. Bărbia ei trecu peste marginea hamacului și se retrase repede înapoi.

- Ce ? întrebă el încercând să se trezească.

- Să nu mă spui mamei. Te rog.

Din tonul ei, Danton înțelese că necazul ei era serios.

-Madeleine , ce-ai făcut ?

închise brațe gurița ca și cum Danton i-ar fi dat un elixir. îi întinse foarfecele. Danton se încruntă :

- Mama nu te lasă să umbli cu foarfecele , nu-i așa ?

Copilul încuviință din cap :

- Mi le-a dat. Dar nu trebuie să mă tai sau să tai ceva.

- Te-ai tăiat ?

Dădu din cap în semn că nu. Atunci Danton înțelese. .

- înseamnă c-ai tăiat ceva ce nu trebuia.

- Îhî.

Se ridică și se încruntă nefiind prea sigur că vrea să știe. Chiar îi lipsise vorbăreața asta mică ?

- Ce ai tăiat, Madeleine ?

îi întinse o șuviță de păr. Neagră , lungă.

începură să-l mănânce palmele și nu s-a putut abține să nu-și frece bărbia. Trebuia să se controleze. Nu era decât un copil, iar copiii nu știu ce e bine și ce e rău. Oare ?

- Foarte urât din partea ta , scumpo , mârâi el adunându-și părul pe umărul stâng.

- N-ai să mă spui , nu-i așa ? zise Madeleine

uitându-se la el cu o privire în care se citea speranță și îngrijorare.

- De ce mi-ai tăiat părul ?

Calinul cu care pusese întrebarea o făcu să se liniștească.

- Pentru păpușă. Nanette. Uite-o acolo. Madeleine se răsuci șiluă de jos ceva zdrențuit. N-are păr și e urâtă. Voiam să tai niște păr de la nucile de cocos , dar n-am putut. Foarfecele alunecau Si am încercat din nou. Dar nuca aia era tare și verde și n-avea păr și nu puteam să mă urc în copac. L-am scuturat dar n-au căzut nuci. Și așa m-am trezit aici pentru că mama mi-a spus că te-ai întors și voiam să te invit la ceai , dar mama mi-a zis că nu. Trase aer în piept și adăugă serioasă: mă bucur că te-ai întors și că nu te-au omorât oamenii răi, Noi am crezut c-ai murit și mama a plâns foarte mult.

Catherine plânse pentru el ? Danton căzu pe gânduri.

- Când te-am văzut aici legănându-te și tot părul ăsta... Se potrivea cu al păpușii. Madaleine îi întinse păpușa ca să-i arate că are dreptate. Chiar se potrivește. Pot să mai tai ?

- Ai tăiat deja , răspuse el sec. Buza de jos a copilului începu să tremure și el continuă. Păstrează ce ai tăiat.

- O să mă spui ?

Danton se gândi la ce ar fi urmat dacă i-ar fi spus.

O cunoștea bine pe Catherine. Pedepsa ar fi fost pe măsura greșelii dar , oare , pedepsele erau bune ? Așa era Madeleine. De ce să-i înăbușe energia creatoare ? Chiar dacă nu-i plăcea să recunoască , îl atrăgea felul ei de a fi.

- Nu cred că trebuie să-i împuiem capul mamei. Copilul zâmbi larg deschizând gura ce păru canalul Mozambicului. Și așa trebuia să mă tund.

Madeleine întinse mâinile încercând să-l îmbrățișeze : îmi place de tine.

Danton deveni rigid. Afețiunea fetiței îi topea reținerile. Fără să se mai gândească începu s-o mângâie pe spate. Era stângaci pentru că nu era obișnuit cu asta. Trecuse prea mult timp.

- Chiar îmi place de tine. Nu ești urâcios. Ești bun.

- Hm , mormăi el. Mai bine ai lăsa păpușa aici. Am să găsesc pe cineva care să-i coasă părul.

- Mulțumesc ! Se îndepărtă. Acum o să fim prieteni , iar eu o să stau aici cu tine pentru totdeauna și tu o să fii tatăl meu.

Danton se înecă și începu să tușească cu putere.

- Nu-i așa c-ar fi frumos , monsieur Pimte ?

Danton nu putu răspunde.

- Nu-i așa ?

Insistența ei cerea un răspuns pe care nu putea să i-l dea. Mormăi, iar Madeleine luă asta ca pe un răspuns afirmativ..

Mierda , avea acum un aliat periculos de care era legat prin nimicurile unui copil de patru ani.

Noaptea , Danton se așeză în cămașă de noapte la biroul lui în colturile căruia ardeau două lumânări lungi; la lumina lor Danton studia harta lui Sadi. Se chinuia cu hârtia asta prea mică, cu cerneala ștersă de apă sau grăsime. Porcul își pusese mâncare pe piept. Imaginea reprezenta o insulă ,una dintr-o mie. Erau marcate punctele cardinale care nu prea-l ajutau pentru că ele nu indicau decât poziția insulei. În conturul insulei fusese trasat un cerc ca și cum ar fi fost vorba de o crăpătură... poate un vulcan. Prin cerc trecea un râu trasat cu cerneală roșie. Iar în partea de nord-vest a sferei era un X. Nu era foarte original dar mergea.

Obosit de atâtea gânduri , Danton își întinse picioarele și scoase acul din trusa lui marinărească pe care și-o adusese mai înainte. Își umezi degetele cu salivă și trecu câteva fire de păr prin urechile acului , bău un pahar de Madeira și se apucă de cusut. Cu o mână sigură , obișnuită cu repararea pânzelor , Danton începu să prindă părul de capul păpușii. Nu stia ce-i venise și de ce făcea el asta. Își zise că nu apucase să i-o dea bucătăresei și pentru că găsisse blestemata asta de jucărie într-un coș de lângă biroul lui , se gândi să se amuze. În timp ce cosea, putea să se gândească la hartă. În plus , trebuia să-și întindă mână. Nu mai cusese nimic de când venise din Spania în Madagascar , după ce fusese închis. Se angajase ca marinar și muncise mult.

Numai că ceea ce făcea acum era treabă migăloasă. Danton mai bău o înghițitură și-și reluă lucrul. ,

Așa cum muncea , o să stea aici toată noaptea.

Se gândi la Estebar. Fiind plecat pe mare , îl văzuse destul de puțin ,

dar , oricum , era imaginea ideală a unui fiu. Acum începea sa și pună întrebări. Nu prea avusese grijă de fiul său. Nu-i reparase niciodată o jucărie. De aspectele astea se ocupa mama sau servitorii. Nu-i sărbătorise nici o aniversare. Venea doar , îl lua în brațe în timp ce servitorii se ocupau de detalii.

Acum , că era pirat și văzuse și cealaltă față a vieții , înțelese cât de egoist fusese stilul său aristocratic. Ar fi trebuit să se implice mai mult în existența copilului său.

Pe la ora unu , când ceasul de aur marcă ora , ceva îi luminează mintea. Bătaia îl aduse la realitate : Era mai importantă creșterea unui copil decât o prezență devotată.

Capitolul 12

-Oare vomită ? - întrebă Danton nerăbdător ca și când faptul că era vorba despre boală l-ar fi făcut

" și pe el să vomite.

-Simt că am să vomit, mama.

Și Catherine se simțea rău dar îi era jenă să recunoască în fața lui Danton că-i vine să vomite. Le luase cu el pe dealuri ca să le arate cum extrag băștinașii uleiul folosit pentru obținerea parfumurilor din ilorile de ylang-ylang. La început , mirosul fusese plăcut, mai apoi, însă , devenise așa de puternic c-o apucase durerea de cap.

-O să vomite ? repetă Danton.

-Nu cred. N-a vomitat decât o dată , îl liniști Catherine. Pe când avea doi ani. Călătoria pe cămile pe muntele Jammu. O țineam în poală dar soarele și drumul au dat-o gata. Amintindu-și , Catherine zâmbi. N-am știut că aceste animale sunt așa supărăcioase. Supărată că în coama ei se întâmpla ceva, creatura a întors capul, a clipit și a încercat s-o ciupească pe Madeleine de genunchi

- Muntele Jammu ? întrebă Danton privind-o pe Madeleine. Catherine îi urmări privirea. Madeleine își ridicase poalele rochiței acoperindu-și nasul.

- Din India , răspunse ea neinsistând. Madeleine, lasă-ți rochița.

Fetița se supuse zâmbind.

- Mi se face rău de mirosul ăsta.

Catherine se întrebă dacă n-ar fi bine să-i sugereze lui Danton să plece de acolo , dar nu vru să-l jignească. Excursia era ideea lui.

Suspină , lăsându-l pe el să hotărască plecarea , dar el nu spunea nimic. Părea interesat de munca localnicilor.

Danton își trecu mâna prin păr pentru a împiedica șuvițele mai scurte să-i intre-n ochi. Tăiase vreo trei încă de când venise, în urmă cu două săptămâni. Stilul anterior fusese sălbatic și dezordonat și se potrivea unui pirat. Pe cât fusese de intrigată de vechea lui nesupunere ; pe atât era , acum , de încântată de noul stil mai îngrijit, dar tot cu cercei.

La prima lor întâlnire păruse un nobil necizelat. Văzându-i acum trăsăturile frumoase , cămașa albă, pantalonii verzi și cizmele negre , fu convinsă că era un aristocrat.

Danton nu adusese vorba despre trecutul său de atunci de când îi mărturisise că ar vrea să discute despre viața lui anterioară. Nici ea nu-l întrebase ; nu avea nici un drept, deși ardea de nerăbdare să afle despre soția lui. Cine fusese ? Ce se întâmplase cu ea ? Curiozitatea ei creștea cu fiecare zi.

Catherine își aminti de după amiaza când Madeleine dispăruse cu foarfecele. O găsisse la Danton acasă , în jurul lui jucându-se cu colecția de cutii din lemn de nuc ,pe când Danton își făcea curat pe birou. Când intrase ea , se uitaseră unul la altul conspirativ. Dar când îi întrebase ce puneau la cale , nici unul nu-i răspunsese. Uluiitor pentru Madeleine care nu putea să tină un secret.

Danton le invitase la masă. Era prima invitație de când sosise pe insulă. Nu putea să refuze.

În seara aceea , când o culcă pe Madeleine , Nanette fu de negăsit. Madeleine nu se culca niciodată fără ea și Catherine crezu că-o să facă un tărăboi nemaipomenit. În loc de așa ceva, Madeleine ridicase din umeri și spusese că poate a uitat-o pe afară.

A doua zi , Danton o aduse pe Nanette cu păr negru și cusut în șuvițe. Catherine îl întreabă de la obraz de ce și-a cusut părul pe capul păpușii. Drept răspuns , îi zâmbi și-i spuse că asta era treaba lui și a fetei.

Deși aproba prietenia dintre Danton și Madeleine , era îngrijorată de atașamentul acesteia, în martie , când voi părăsi insula , copilul va suferi, își dorea așa de mult un tată. Georges Claude nu

fusese atât de atent cu ea. Pentru Madeleine , existența unui bărbat care să-i acorde toată atenția era o experiență nouă. Nici Hadi nu făcuse așa ceva.

- N-am să vomit, mama , dacă plecăm de aici.

Sugestia fetiței o -scoase pe Catherine din gândurile ei și o făcu să-și îndrepte atenția asupra propriului stomac care dădea semne de neliniște.

- Cred că-i o idee bună. Fără să mai aștepte părerea lui , se îndreptă spre un copac, Danton le urmă.

Toți trei se așezară la umbra copacului și , de aici, își continuă observațiile.

O duzină de femei îmbrăcate în veșminte viu colorate , unele având copii legați în spate , munceau în jurul arborilor ylang-ylang. Ramurile erau tăiate ca să poată fi la îndemâna culegătoarelor. Crengile cădeau ușor , pline de ilori. Era impresionată de discurile pe care le purtau pe cap. Culegeau ilorile repede și le îndesau în coșurile lor.

Un vas de cupru care fierbea emana un miros puternic. Bărbați înfășurați în sari puneau cutiile cu ilori în distilerie. Ilorile cădeau într-o cascadă galbenă , strălucitoare. Uleiul începu să curgă și umplu un vas mic. Dulceața esenței o făcu să-i dea lacriminile , diiar fiind la distanță.

Văzând-o gata să plângă , Danton chicoti:

- Hai să mergem înăuntru.

Catherine încuviință bucuroasă.

Fără să ezite , Madeleine îl luă pe Danton de mână. Catherine observă că nici el nu se feri. Rezerva ei o opri să-i zâmbească încurajator fetitei.

La o oarecare distanță de locul unde se lucra , era o casă acoperită cu iarbă. Pereții erau din lut care păstrau răcoarea în interior. Unii membri ai tribului lui Rainiaro coborâseră din munte ca să ajungă la strânsul ilorilor ylang-ylang. Înăuntru , Reniala gătea orez pe o sobă care se aerisea printr-o gaură din tavan.

Bătrâna malgașă ridică ochii și zâmbi. îi ură bun venit lui Danton în limba ei și le făcu semn să se așeze pe rogojinile bozaka.

Catherine își revenise și mirosul de pui cu mirodenii și usturoi îi treziră foamea. Luă loc lângă Madeleine care stătea cu picioarele încrucișate pe dușumea.

- Nu mai mi-e rău , mama , pentru că nu mai miroase de la ilorile alea.

Danton se așeză în fata ei și-și îndoi picioarele cam cum făcuse Madeleine. Cizmele frumoase îi scoteau în evidentă picioarele musculoase. Datorită poziției , pantalonii se mulară nemailăsând-o să-și imagineze nimic.

- Ți-e foame , mon petit maki sauvage ? Și , senzualitatea cuvintelor o făcu să roșească. O prinsese uitându-se la el ca si cum ar fi vrut să-l devoreze.

-Da , murmură ea. Răspunse uimită si neîndrăznind să-i întâlnească privirea.

Reniala puse castroanele în fața lor apoi se așeză alături pe o rogojină țesută. Pe când femeia mânca , i se adresă lui Danton.

-Aloalo , gesticulă ea cu degetele ei boante.

- Ce spune ? întrebă Catherine bând o gură de apă.

Danton îi traduse.

- A spus că a ținut un post al morților și a avut o viziune.

Catherine începuse să înțeleagă unele din credințele băștinașilor din grupul Merina. Oamenii spiritualizați - căroră le aparțineau Reniala si Raniaro. Erau foarte religioși, credeau în toteme si în ritualuri de înmormântare sacre , în deshumarea morților , ceea ce Catherine nu prea considera a fi o practică prea ortodoxă , dar nici nu-i putea condamna pentru că erau diferiți.

Reniala își continuă povestea , mâinile ei arătau spre cer , spre nori și păsări.

Danton zise :

- A văzut un do-sarpe - si din capul lui a ieșit un roi de insecte : unele zburau , altele se târau. S-au răspândit în pădure devorând copacii și animalele.

Fața bătrânei se întristă : Tsy misy ala.

- Dacă nu există nici o pădure , traduse Danton.

- Tsy misy mna.

- Nu există apă.

- Tsy misy vary.

- Și nici orez.

Catherine știa cât de important e orezul pentru malgași. Era hrana lor obișnuită. Măsurau chiar timpul în pregătirea orezului.

- Domnule pirat, spunea că pe insula ta nu sunt șerpi răi , spuse Madeleine băgându-și lingura în castron ca să scoată o bucată de pui. Spune-i așa și ei ca să nu-i mai fie frică.

Danton se adresă femeii, traducându-i cuvintele fetitei. Catherine fu încântată de acest gest.

Profilul lui Danton îi acapară atenția ; îi studie linia nasului și grosimea buzelor. O să se sature" vreodată să-l privească ? Raniale se întoarse apoi spre ea : Raniale a mai avut o viziune. Despre tine.

- Despre mine ? strigă Catherine.

- Zanahary , spuse Raniale uitându-se direct la Catherine.

- Creatorul, spuse Danton.

- Zanahary ampongalahy Kabary.

- Creatorul și-a bătut toba și a început să vorbească.

Catherine înghiți în timp ce Raniale își continuă monologul. Cuvintele pe care le rostea aveau o muzicalitate deosebită. Începu să se agite și , în final , zâmbi. întinse mâinile spre Catherine și dădu din cap.

Degetele bătrânei erau ca an pergament cald înfășurat prea strâns în jurul unor brațe : La borne femme , spuse ea într-o franceză perfectă. Se ridică apoi să curețe castroanele și să pregătească orezul pentru următoarea masă.

- Ce-a vrut să spună ? întrebă Catherine.

- A spus că a venit la ea Creatorul și i-a spus că ești o femeie bună. O femeie bună , se opri și se uită la ea contemplativ , pentru mine.

Catherine se îndreptă , făcându-și de lucru cu firele de iarbă de la capătul rogojinei ei. Oh...

- A spus că El nu greșește niciodată. Că ai venit pe insulă pentru a mă salva pe mine. ,

Ea râse nervos :

- De cine ?

- De mine. Intensitatea vocii lui o înfășură și rămase nemișcată.

- Aș vrea niște ciocolată , spuse Madeleine spulberând vraja dintre ei. Mai ții minte , mama , când mi-a dat omul acela ?

- Da , mai țin. Dar gândurile ei nu erau nici la ciocolată și nici la ducele englez care-i dăduse ciocolată fetei în India. Danton îi susținea privirea, iar ea abia putea să respire. Privirea lui îi pătrundea în suiet. Dacă ea trebuia să-l salveze , pe ea cine o va salva ca să nu se îndrăgostească complet de el ?

Madeleine își puse mâinile în mâinile lui Danton:

- Vreau să mă-ntorc acasă. Pot să iau un biscuit cu portocale făcut de Tanala, mama ?

Întrebarea copilului străpunse tăcerea fragilă dintre Catherine și Danton. Fără să-i dea femeii ocazia să răspundă , Danton o luă pe Madeleine în brațe apoi o puse pe umeri.

- Știai că am ciocolată ? întrebă el.

- Ai! strigă ea. Vreau și eu.

- Madeleine , o atenționează Catherine ridicându-se , cere frumos.

- îmi dați și mie , domnule pirat ?

- Da , Maddie , sigur că da. Danton se ridică , se îndreptă spre ieșire și se aplecă pentru ca Madeleine să nu se lovească la cap.

Afară , un vânt din ce în ce mai puternic împrăștiă norii care se rostogoleau peste dealurile de un verde intens care în lumina soarelui de amiază păreau albastre.

- Se apropie musonul, observă Danton. Mai bine ne-am întoarce, altfel o să ne prindă ploaia , continuă el și ea înțelese ce voia să spună.

Catherine se gândi la noaptea când el se întorsese , la picăturile reci care cădeau peste ei, la gura lui acoperindu-i gura, la dorința de a fi în brațele lui, la siguranța pe care o simțise alături de el. Ce bine ar fi dacă viața ar fi așa de simplă ! Dar , nu-și putea permite să uite ceea ce dorea , speranțele ei, visele ei de viitor. Locul ei și al fetei nu era aici, ci în Franța. -

Trebuia să-și amintească mereu asta , altfel nu se va mai întoarce la civilizație.

Mai târziu , când Madeleine dormea dusă , Catherine nu se putu opri să nu se imagineze în brațele lui Danton. Se gândea la profețiile bătrânei. Fusese trimisă aici să-l salveze pe Danton. Acum , însă , trebuia să se salveze ea de el, pentru că nu se gândea decât la el , nu-l dorea decât pe

el. Nu mai simțise o astfel de atracție față de un bărbat de când îl cunoscuse pe Georges Claude Le Clerc.

Danton Cristobal o făcea să dorească să redescopere plăcerile dintre bărbat și nevestă - pentru că asta îl lipsise în căsătorie. Faptul că Danton nu era soțul ei era un argument slab. Îl dorea și nu-i păsa că nu erau căsătoriți. Gândul asta o înfricoșa așa că respinse invitația la masa din seara aceea. Trebuia să stea de-o parte, trebuia să rămână neutră. Altfel avea de suferit. Nu știa cât va mai putea continua cu dialoguri politicoase și aluzii. Era o tortură nemaipomenită, care o făcea să sufere. Catherine se răsuci pe-o parte și-și ridică așternutul până sub bărbie. Musonul făcea ravagii în noapte. Tremură auzind urletul vântului. Acoperișul foșnea de câte ori vântul năvălea asupra colibe. Câteva picături de ploaie pătrunseră printre mănunchiurile de iarbă. Tencuiala începu să se înmoaie degajând un miros de băligar și clei. Catherine suporta ploaia. Îi plăcea ropotul ei; vântul, însă, o îngrozea. La un moment dat batea atât de tare încât se părea că un stup întreg era în fierbere. Picăturile de ploaie loveau sistematic în fereastră, iar trunchiurile palmierilor se îndoiau. Ramurile de jacaranda scârțâiau și zgâriau geamul ca niște gheare. Simțea curentul învăluind-o din toate părțile. Și-ar fi luat înapoi declarația de independență, dacă asta ar fi însemnat să nu fie singură în aceste momente. Nu știa ce să facă: s-o scoale pe Madeleine și să se ducă la Danton sau să stea liniștită. Se gândea că-o să râdă de frica ei.

Apoi musonul se potoli.

Catherine se ridică strângând plapuma la piept. Ascultă atentă dar nu mai auzi urletul vântului. Doar răpăitul ploii și zgomotul stropilor din tavan.

În depărtare se auzi un muget care devenea tot mai puternic și care, la un moment dat, izbi coliba. Acoperișul de paie fu spulberat ca și cum ar fi fost luat de o mână invizibilă. O rafală de vânt pătrunse în interior răscolind hainele și pantofii de pe rafturi: răsturnând vasul cu ilori portocalii pe care Madeleine îl pusese pe masă.

- Mamă, sări Madeleine.

Catherine alergă de la locul ei spre fetiță.

- Să nu te temi. Hai, mon chou! Tiebuie să ne adăpostim!

Luă copilul în brațe. Rafalele de ploaie căzură peste ele udându-le leoaică. Catherine căută dulapul care era suficient de mare pentru amândouă.

Catherine intră prima și o trase și pe Madeleine după ea. întinse mâna și trase ușile. Înăuntru era întuneric beznă. Madeleine începu să țipe și mai tare:

- Vreau afară , vreau afară ! N-am loc și e întuneric la fel ca în covorul domnului pirat!

Catherine o luă în brațe : Știu , mon chou , dar nu se poate. Afară e vânt.

Musonii din India erau mai uscați și mai blânzi. Ploaia era relativ puțină. Chiar dacă ar mai fi trecut printr-o astfel de furtună , știa că dacă vântul putea să ia un acoperiș , putea să ia și un copil. Nu voia să pună în pericol viața copilului și spera să poată ajunge la casa lui Danton unde ar fi fost în siguranță. Se întrebă dacă el auzise grozăvia de afară.

Timpul trecea încet. începuse să toarne , iar Madeleine nu se lăsă deloc liniștită. Iar ochii ei începură să se umple de lacrimi pe care și le înghiți. N-avea vicia să fie slabă.

- Danton o să vină să ne ia , încercă Catherine să se liniștească și s-o liniștească și pe Madeleine.

- Nu vreau să mai stau într-un loc ca ăsta , mama.

Catherine îi strânse capul la piept : nici eu.

Furtuna urlă și , la un moment dat , Catherine avu impresia că-și aude numele. Apoi , chemarea fu mai clară.

- Catherine ! striga vocea baritonală a lui Danton
Si Catherine se simți ușurată.

- Aici ! O strânse pe Madeleine. Ai văzut ? Știam că o să vină. Usa se deschise si apa năvăli peste ea. Danton îngenunche în fața intrării. Părul îi era plin de apă , iar îmbrăcămintea i se lipise de piept. Catherine , ești bine ?

-Da.

- Maddie , scumpo , vino aici. Danton întinse brațele si Madeleine se repezi spre el.

- Mi-e frică ! Și mamei i-e frică !

- Chirie , ia-mă de mână.

Catherine îl prinse de mână și se târî afară. Se bucura de puterea și siguranța pe care o oferea Danton și-și îngropă obrajii în gulerul lui. Nu-i păsa dacă pare neajutorată și îngrozită.

- Mergem în casă ? Ține-mă de mijloc, Catherine o sfătui el. Vântul îi ilutura- cămașa de noapte. Era desculț ca și cum zgomotul l-ar fi luat chiar din pat.

Danton o prinse pe Madeleine de subțiori. Catherine făcu așa cum îi spusese el ; îl prinse de talie și se sprijini de el.

Antonio și Eduardo apărură în pragul ușii cu felinare. Eduardo încercă s-o ia pe Madeleine dar aceasta își înfundase fata în umărul lui Danton , iar Danton nu-i dădu drumul. Se adresă repede spaniolilor și aceștia începură să scoată praful de pușcă și armele din încăperea demolată.

Danton folosi felinarul lui Antonio ca să lumineze drumul. În curând , în fata ochilor le apărură clădirea roz cu lumânări pâlپând la ferestre. Danton împinse ușa care , lovită de vânt , izbi peretele , stingând lumina din hol. Înjurând , închise ușa și se îndreptă spre camera de primire.

Aici , ardeau lumânări groase în suporturi metalice prinse în perete. Tanala , cu părul împletit într-o coadă , stătea pe un scaun; când îl văzu , se repezi în întâmpinarea lor.

- Doamnă ! Doamnă ! își frânse ea mâinile.

Danton i se adresă , iar ea părăsi încăperea în grabă.

- I-am spus să încâlzească puțină apă pentru ceai și pentru baie. Danton aruncă un maldăr de perne de pe divan și o așeză pe Madeleine care tremura și nu voia să-i dea drumul. O să fie bine , scumpo , rosti el cald. Inima mamei se umplu de tandrețe. O să am grijă de tine. Dădu la o parte șuvița de păr de pe fruntea copilului. Jur pe viața mea și de data asta nimic n-o să mă-mpiedice. Se uită , apoi , la Catherine : Nu mai puteți sta în coliba aia.

Catherine se simțea sfâșiată de emoție. Danton spusese clar că , de acum , vor sta cu el. Cum mai putea ea să-l țină la distanță ?

Alternativele erau puține și nici una nu era de bun simț.

Cu o voce calmă , Catherine răspunse : O să stăm cu tine.

Capitolul 13

- Bea asta , zise Danton punându-i în mână un pahar de cristal. E rom Și lămâie. Nu prea era convins că ea o să accepte acest punch. Când degetele ei tremurătoare apucară paharul Danton se așteptă ca ea să-l bea.

- Credeam că ni se pregătește ceai.

- Ai prefera ?

- Nu. Duse paharul la buze si sorbi. Nu se scutură si nici nu rămase fără respirație. Sorbi din nou.

Afară musonul urla năpustindu-se în rafale de ploaie si vânt dar înăuntru nu se simțea nimic. Când Si-a construit casa , cu ajutorul oamenilor din echipaj Si al localnicilor , Danton a avut grijă ca structura ei să reziste tuturor intemperiilor.

- Tu nu bei ? întrebă observând că el nu-si turnase.

- Nu. Se servise deja când ea o dusesse pe Madeleine într-una din camerele pentru oaspeți. Se dusesse apoi, în dormitor , își schimbase hainele ude cu o cămașă uscată , pantalonii și mocasinii înalți pe care-i cumpăraseră în timpul unei excursii făcute în coloniile engleze. Reîntorcându-se în biroul său , se pregăti pentru întâlnirea cu Catherine , sperând că se va întoarce așa cum o rugase. Se gândea mereu dacă nu cumva o să fie prea obosită și prea extenuată pentru o discuție. Avea nervii foarte încordați. Ținea la Catherine mai mult decât era înțelept pentru el și pentru amândoi.

Când auzise zgomotul, sărise din patul în care cu numai câteva minute mai înainte se zvârcolise într-un somn agitat. Primul lui gând fusese salvarea ei și a copilului. începuse să alerge prin casă ca un posedat și ieșise pe ușă desculț și doar cu ce era pe el. Nu le va părăsi așa cum îi părăsise pe Elena și Esteban.

După ce intrase în biroul său , îmbrăcat cu haine uscate , băuse niște rom ca să-și poată aduna gândurile și să revadă ceea ce avea să-i spună și modul în care avea să-i spună. Imaginile din trecut năvăliseră datorită grijii pentru Catherine și Madeleine. Nu avea nevoie să bea ca să-i povestească de soția și fiul său.

O văzu apoi , în pragul ușii , în halatul lui albastru , Și-și pierdu girul gândurilor. Se simți deodată foarte mândru și toți mușchii i se încordară. își simțea inima la care în ultimul timp nu se mai gândise decât ca la un

instrument care-i

menținea viata si îi susținea ura. Acum ,se simțea agitat si avea un sentiment de mândrie că ea îi onora casa.

Catherine se îndreptă spre el.

Își legase halatul la mijloc. Materialul ușor se rotunjea pe forma sânilor si-i scotea în evidentă Soldurile. Avea picioarele goale , iar părul auriu , mai închis la vârfuri din cauză că era încă ud , părea ciufulit. Și-o imagina cuibărită lângă fetită , Soptindu-i cuvinte pline de încredere până când Madeleine adormise. De multe ori se gândise la cum ar fi arătat alături de el, cu capul pe perna lui.

Răpăitul ploii pe acoperiș îl trezi pe Danton la realitate. într-un efort de a-si ascunde dorința , își împreună mâinile și le puse pe abdomen. O greșeală pentru că gestul atrase privirea ei și-o concentrează asupra locului pe care-l dorise în afara atenției. Se auzi întrebând-o cu un glas tensionat :

- Te-a încălzit romul , Catherine ? înconjură biroul și se așază în spatele scaunului cu spătar înalt.

Ea încuviință din cap și mai luă o înghițitură. Lingându-și buzele , gest ce făcu să-i sporească lui Danton jena , spuse :

- Ți-am spus la sultan că beau alcool. Nu m-ai crezut.
- Acum te cred.

Catherine mai luă o unică înghițitură , ca și cum s-ar fi temut că o să-l termine prea repede.

- Totuși , nu beau foarte des. Mă face ... nu-și continuă propoziția , dar din roșeața care-i acoperea obrazii , el își dădu seama că voise să spună : Alcoolul îi aprindea sângele stârnindu-i pasiuni. Și el pățea la fel.

Danton abia își putea stăpâni dorința. Trebuia să-i spună ce avea de spus și să nu se mai gândească la gâtul ei, la lungimea picioarelor ascunse dehalat.

- Stai jos , Catherine /comandă el răgușit.

Ea-l privi printre gene cu un amestec de curiozitate si grijă , ca și cum ar fi dedus din tonul lui că avea s-o dezbrace. în final se înmuie și se așază pe unul din cele două scaune ailate în fata biroului, iar el se așază pe scaunul lui.

- Ce e , Danton ? spuse ea luptându-se să pară calmă. Te roade gândul că stăm aici și, poate , n-ar trebui.

El se încruntă , un pic șocat că ea se poate gândi la propria ei persoană ca la o povară :

- Nu e vorba de asta. Vreau să-ți povestesc despre mine.

Ochii ei străluciră :

- Despre soția ta.

- Da. Danton începu să așeze în cutie penele de scris împrăștiate pe birou.

Catherine se uită la el și aștepta.

" Fir-ar să fie " , își zisese el neputând să rostească nici un cuvânt. De ce se temea oare că , odată știind adevărul, ea-l va respinge ? Ca să nu se răzgândească , își începu povestea :

-Acum unsprezece ani am intrat în Marina Regală a Spaniei. în primii trei ani am navigat în Indiile de Vest , Caraibe, Capul Horn , coloniile engleze si Coasta de Fildeș. în timpul unei călătorii de întoarcere , la petrecerea dată în cinstea unui amiral care se retrăgea din activitate am cunoscut-o pe Elena Cervantes. Nu avea decât niște rude îndepărate , un unchi bătrân, Juan , de care avea grijă și care servise sub amiral. Era nespus de frumoasă , dulce și rușiaoasă. Am început să-i fac curte și , după o lună , am cerut-o în căsătorie.

Se simțea ușurat că ea nu încercase să-l oprească. Nu putea să treacă sub tăcere sentimentele față de Elena , numai ca s-o cruțe pe ea. N-ar fi fost cinstit față de Elena.

Danton puse capacul peste călimară și continuă:

-Unchiul ei a murit la scurt timp după nuntă. După moartea unchiului ei , Danton a trebuit să se îngrijească de ea. Cărid a fost închis , a suferit foarte mult din cauza asta pentru că n-avusese la cine să apeleze : S-au fcut multe speculații în privința căsătoriei noastre. în familia ei nu era nici un nobil, iar eu eram marchiz.

Catherine îl studia , dar pe fata ei nu se putea vedea decât zâmbetul aprobator.

-Știam că ești nobil. Se vede pe fața ta.

Danton râse dar fără veselie.

- Sunt multe lucruri care vorbesc despre un nobil, chirie. Acum sunt renegat pentru faptele mele, nu pentru titlul meu.

- Dar te-ai născut marchiz. Nu poti să-ți renegi titlul.

- Nu. Totuși , mi s-a interzis să-l folosesc. Danton se stăpâni să bea ceva care să-i dea putere. Nu știuse cât îi va fi de greu. Numai foarte puțini oameni cunoșteau trecutul lui. Se simțea legat de ei printr-o recunos.tint,ă bărbătească". Fată de Catherine Le Clerc nu simțe același lucru. Nu voia să cerceteze amănunțit motivele pentru care dorea ca ea să știe despre exilul lui , despre fiul lui, deși motivul era din ce în ce mai clar.

Începuse să se îndrăgostească de ea. Nu știa când se întâmplase asta. Nu era imun la farmecele ei , la dragostea ei pentru copil , care-l ademenise la început. Celelalte calități îl făceau să se simtă viu.

- Continuă , Danton. Vocea ei caldă îl scoase din gânduri.

- M-am căsătorit cu Elena pentru că am iubit-o. Danton o văzu pe Catherine îndreptându-și umerii și privind în jos ca să încerce să ascundă ceva ce strălucise în ochii ei. O deranja faptul că iubise pe altcineva ? De ce... oare se îndrăgostise de el ? Nu voia s-o jignească dar voia să fie sincer : nu mi-a păsat că n-am avut avantaje materiale de pe urma căsătoriei

mele cu Elena , pentru că eram unicul fiu. După japte luni , Elena a rămas însărcinată. Am solicitat călătorii care mă țineau mai aproape de casă. Am fost în Anglia și în Franța.

- De asta îmi cunoști țara ! Vocea ei era puțin tăioasă. De ce crezi că este o mahala pentru săraci și un paradis pentru bogați ?

- Asta e părerea mea , Catherine.

- Cred că , dacă aş merge în Spania , aş simți și eu la fel, se apăra ea.

- Sunt convins. Nu o contrazise pentru că , la drept vorbind, era adevărat. Și în Spania erau divergențe politice. Nimic nu părea corect. De asta se adaptase foarte bine pe insula aceasta. Aici , toată lumea era egală ; împărțeau tot ce aveau , navigau împreună și trăiau împreună ca frații. Dar , Catherine nu putea să înțeleagă asta dacă nu știa mai multe despre el. Elena a dat naștere fiului meu Esteban. Îl durea gâtul și vocea îi era răgușită.

Catherine îi puse un deget pe buze ca și cum și-ar fi adus , brusc ,

aminte de un detaliu ascuns. Tăcerea fu umplută de zgomotul ploii. Privirea i se umbri de remușcări și, într-un târziu rosti:

- Ți-am spus odată , că nu știi ce înseamnă să ai copii. Cât trebuie să te fi chinuit ! îmi pare rău. Iartă-mă.

Își cerea iertare și asta însemna , pentru el, mai mult decât scuzele unui rege nebun.

- Nu aveai cum să Știi. Ar fi vrut s-o ia în brațe, s-o mângâie ..Dar , nu putea pentru că voia ca mintea să-i fie limpede. Împinse un teanc de cărți spre marginea biroului, reorganizându-și gândurile. După trei ani , am fost trimis la Calcutta. Trebuia să transport diamante și bunuri care aparțineau regelui Filip și care-i fuseseră oferite de viceregele Spaniei care se retrăsese - în valoare de un milion de lire englezești. Cunoscând valoarea încărcăturii mele , am cerut o goeletă care era mai rapidă decât brigantina mea și care se numea La Estrella del Cabo.

- Ce înseamnă asta ?

- Steaua capului. Danton privi absent spre fereastra închisă. La mai multe mile de țărm , Cabo își doarme somnul în mormântul ei de ape. Era un vas bun , dar când era încărcat nu putea naviga repede. Auzisem despre pirații din aceste ape și mi-am pus oamenii în alertă. Trase aer în piept și reluă. Am încărcat fără probleme la Calcutta și , după o săptămână , am pornit spre casă. Ne-a prins alizeul și ne-a împins spre vest mai mult decât as fi vrut. În fața insulei Joanna am reperat o corabie comercială din Indiile de est , care avea pavilion englez.

Catherine sorbi din rom. Paharul îi era aproape gol. Puse paharul pe birou nemaicerând altul:

Când eram în Surat am văzut multe corăbii comerciale indiene. Erau mari, impunătoare.

- Da , sunt mai mari decât un bric și pot duce mai multe tunuri.

Ea se juca cu cordonul halatului înfășurându-i capitul pe deget.

- Corabia lui Sadi , cea din Zanzibar , era o corabie comercială indiană , nu-i așa ?

-Da.

Din expresia ei , Danton deduse că începea să înțeleagă , chiar dacă nu în întregime , cel puțin în parte.

- Corabia ne-a prins în Comore. Am ridicat pavilionul, iar ei și-au

coborât pavilionul englez și au ridicat steagul lui Sadi. Negru , cu tigră și oase. Mi-am dat seama că am făcut o mare greșală.

- Dar n-aveai de unde să știi!

Nu avea nevoie de apărarea ei. În inima lui, știa că greșise, așteptându-se ca respectiva corabie să-și înalte pavilionul fără să fie pregătit s-o ia la fugă. Greșala asta 9 costase vieți deși el nu-și vărsase sângele. Ar fi trebuit să am mai multă minte.

- Ce s-a întâmplat ?

- Am fost abordați. Nu aveam decât douăzeci și unu de tunuri și treizeci și patru de muschete pentru o sută teizeci de oameni. Cred că pe puntea turcului erau vreo două sute de turci, furioși , înarmați cu săbii și pistoale. Am fost înjumătățiți în primele cinci minute. Nu știu de ce Sadi nu m-a omorât. Continuă pe un ton ridicat: Probabil, pentru că mă credea nebun. M-am bătut deși aveam sabia retezată. Am refuzat să-mi părăsesc corabia.

- Cred că ai luptat până la capăt, Danton.

- Nu mi-a ajutat la nimic. Am fost legat de catarg , iar tovarășii mei au fost duși în cală. Am văzut cum ne-a furat comoara. Amintirile erau amare pentru Danton : După ce mi s-a furat comoara , am fost aruncați peste bord. Cabo a fost scufundată.

- Antonio si Eduardo au fost cu tine , nu-i aga?

- Da. După ce Sadi a plecat , a trebuit să iau o hotărâre. Ori pluteam pe apă și așteptam să fim mâncați de rechini , ori înotam până la țărnul pe care-l vedeam în depărtare.

- Și ați înotat.

- Peste bariera de corali.

- Cicatricele. !i mângâie cu privirea mâinile apoi pieptul. În ochi îi străluciră lacrimi. Danton voi s-o liniștescă. Nu regreta că avea cicatrice pentru că ele simbolizau o parte din viața sa pe care nu o putea schimba. Îi aminteau cine era și de ce devenise pirat, în ziua când va crede că se amăgește singur , că nu este pirat aga cum nu era nici Rainiaro , își va privi mâinile și-și va reaminti de ce era ceea ce era.

- Am ajuns pe nisip. Aici.

- Insula Suiletelor Pierdute ? Se uită la el mirată.

Danton zâmbi cu ironie.

- Locuiesc pe insula în apropierea căreia am fost condamnat să mor.
- Nu mă mai miră că îi spui așa. Întotdeauna am considerat numele morbid. Acum mi se pare trist. Își termină romul. Obrajii îi ardeau : Cum ai plecat de pe insulă ?

- Am stat aici șase luni , până când a intrat o corabie prăpădită. Era condusă de pirații malgasi.

Catherine își ridică sprâncenele întrebătoare.

- Pirați buni , zâmbi Danton , dacă se poate spune așa ceva. Pe corabie se afla Rainiaro care , după ce pierduse recolta de orez , încerca să se facă pirat. Este un secund bun , dar băștinașii se pricep mai bine la pescuit și la muncit pământul.

- Nici nu mi-am imaginat că Rainiaro este pirat de mult, spuse ea.

Danton își întinse picioarele.

- Tocmai își pierduseră căpitanul ucis într-o încăierare. Echipajul căuta un loc unde să acosteze ca să-si repare vasul avariat, înainte de a intra în Madagascar.

- Chiar de atunci era un refugiu al piraților ?

- Asta s-a întâmplat acum patru ani , chirie. Madagascarul a fost întotdeauna un loc bun pentru contrabandă , fiind evitat de autorități.

- Rainiaro și pirații ăia te-au ajutat ?

- Da. Noi le-am reparat corabia cu materiale de aici. Insula era o adevărată minune. Nu ne lipsea nimic. Iar vremea era plăcută. Când am terminat , am plecat cu toții spre Madagascar. În timpul călătoriei am fost uns căpitan.

-Uns?

- Pirații , spuse el , sunt foarte corecți. Căpitanul e ales prin vot. N-am avut concurență.

- Dar tu nu voiai să fii pirat, nu-i așa ?

- Nu. Voiam să mă întorc în Spania. Să-i văd pe Elena și Esteban. Să-i spun regelui ce s-a întâmplat.

-Si?

- Am refuzat și ne-am luat rămas bun îmbarcându-ne pe un crucișător portughez care se îndrepta spre un port din apropierea Spaniei. Câțiva membri ai echipajului au rămas în Madagascar temându-se de consecințele pierderii diamantelor. Nu puteam să-i oblig: Trecuseră cu

toții prin niște momente înfiorătoare.

- Antonio gi Eduardo ?

- Ei au rămas. Lui Danton îi păruse , de fapt , bine. Înainte să plece spre India , auzise zvonuri privind tulburarea mentală de care suferea regele Filip de la moartea primei soții. Cunosând valoarea bogățiilor pierdute , regele Filip s-ar fi răzbunat pe tot echipajul, în loc să se mulțumească cu căpitanul. Danton , însă, nu știa că va pierde tot, chiar propria identitate. Dar , chiar dacă ar fi trebuit s-o ia de la capăt, tot s-ar fi întors în Spania. N-ar fi putut să-ji părăsească soția și copilul.

- Când te-ai dus înapoi, nu i-ai explicat regelui ce se întâmplase ?

- Ba da. Dar el vedea lucrurile numai așa cum voia el. Nemaiputând sta pe scaun , se ridică și continuă : Am fost Închis imediat pentru infidelitate și nu mi s-a permis să-mi văd soția și copilul.

- Dar ceruseși un alt vas ! strigă Catherine. Ai făcut cum ai crezut mai bine.

- Dar n-a fost suficient. Danton se îndreptă spre fereastră și privi , în bezna de afară. Esteban își sărbătorise deja o aniversare în absența mea. Urma a doua. Ar fi împlinit...

- ... patru ani, termină ea tacet.

- Mi-am petrecut o lună în închisoare , în niște condiții pe care nu îndrăznesc să le descriu. Am cerut să-i văd pe Elena și Esteban. Cererea mi-a fost refuzată. Într-un târziu , regina Elisabeth mi-a aprobat să-i văd. Începuse să preia unele din responsabilitățile tronului, pentru că regele nu mai putea conduce.

- Sigur că nu mai putea conduce. De ce te aruncase în închisoare ?

Danton se prinse de pervazul ferestrei:

- Ca să mă pedepsească. Ca să mă facă să sufăr pentru că am pierdut diamante care nu pot fi înlocuite . Nimic , însă , nu m-a Scut să sufăr mai mult decât vederea fiului și soției mele care au venit să mă viziteze în zdrențe și tușind. Fuseseră aruncați în stradă. Fusesem deposedat de titlu și de avere. Aveam tot atâta onoare cât are un șobolan în gunoi.

- Danton , rosti ea cu vocea înecată în lacrimi ; îmi pare așa de rău.

Continuă , știind că dacă se oprea acum , nu va mai spune niciodată restul:

- Am vrut s-o îmbrățișez pe Elena dar n-am putut. Între, noi erau

gratii. Am vrut să-mi iau în brațe fiul , fiul meu pe care abia de-1 mai puteam recunoaște. Blestematul ! Danton înjurase atât de brusc încât Catherine scoase un sunet de surpriză. Blestemat să fie Sadi pentru că mi-a luat tot ceea ce îmi era mai scump. Ochii lui Danton se umplură de lacrimi dar și le reținu. Paznicul a venit și i-a dus. Isuse ! murmură el. Și acum îl aud pe Esteban strigând: Tată , nu mă lăsa ! Tată” , nu mă lăsa!

Catherine se ridică de pe scaun , se îndreptă spre el și-l îmbrățișă din spate. Pe spate , Danton simți căldura obrazilor ei. Nu-și putu stăpâni hohotele care-i zguduiau pieptul. Începu să plângă. Plângea pentru fiul pe care-1 pierduse și pe care nu-1 va mai ține în brațe niciodată. Plângea pentru soția pe care o iubise cu toată ființa lui.

- O , Danton , îl mângâie ea ușor pe piept.

Danton se luptă să se stăpânească , să-și rețină lacrimile pentru care îi era rușine. Nu mai plânsese niciodată. Poate c-ar fi trebuit. Poate că , astfel, n-ar mai fi fost așa de greu ca acum. Trase adânc aer în piept și-și înăbuși durerea.

- O lună mai târziu au murit de mizerie. Regina mi-a dat drumul la înmormântarea lor. Ultima oară când i-am văzut. A fost sfârșitul vieții mele. Moartea marchizului de Sevilla , încheie el și un fior îl străbătu din cap până-n picioare.

Danton se întoarse și pe când îi cădea în brațe, văzu fața ei neliniștită :

-Mă simt groaznic , rosti ea. Lacrimi îi curgeau pe obraz udând gulerul cămășii lui Danton. De ce nu mi-ai spus mai înainte ? De ce ai sărbătorit aniversarea copilului meu , știind că și al tău avea tot patru ani ?

- Nu mă pot gândi la viața mea și să întristez și existența altora. Madeleine merita o petrecere. I-am oferit-o.

- I-ai oferit atâtea !

Danton n-avea nevoie de recunoștința ei , nu Stia ce să facă cu complimentele. Mai ales cu cele care aveau menirea să-i aline suferința.

Se întoarse din nou cu fața spre fereastră. În loc să vadă ravagiile furtunii pe terasă și pe plajă , văzu doar imaginea lui și a ei.

Erau ca un cuplu. Ea-i împărtășea durerea.

El își linse sarea de pe buze și inspiră adânc. Nu intenționa să-gi deschidă inima în fața ei ca să poată plânge împreună. Nu era slab de înger. Iar ea avea problemele ei - una dintre ele fiind cum să ajungă la

Paris. Și o va ajuta. în ciuda viziunii bătrânei. Catherine nu putea să-l salveze de ceea ce devenise.

Trebuia să se salveze singur.

Cheia era harta pe care o găsisese în punguța de moleschin a lui Sadi - comoara ascunsă bine. Cercetase de atâtea ori harta încât marginile începuseră să se îndoie și să se subțieze. Trebuia să dezlege enigma și, așa, se va elibera.

- Danton ... ti-e bine ? întrebă Catherine.

El se smulse din gânduri și-gi privi imaginea din fereastră. Nările îi fremătau, iar respirația aburea sticla. încă nu se hotărâse dacă să-i spună sau nu de punguța lui Sadi, dar erau încă multe lucruri nerostite :

-¹ Nu am fost trimis la moarte datorită reginei Elisabeta. A preluat domnia și ne-a exilat. Am deja patru ani de exil. După încă șase am voie să mă întorc. Dar n-am nici un chef să mă întorc. Țara mea este aici. Pe insula mea. Mai fericit de atât nu pot fi.

- Dar ai merita să fii mai fericit. Nu se îndepărtă de el, iar căldura trupului ei începu să se facă simțită pe brațul lui. Când Catherine îi atinse umărul îi simți pulsul. De ce te-ai întors pe insula asta ?

- Pentru că era singurul lucru logic, răspunse Danton fără să ezite. Eram fără nici un ban. Mi-au trebuit luni să ajung în Madagascar și am călătorit ca marinar. Odată ajuns, i-am stâns pe Antonio, Eduardo și ceilalți câțiva membri ai echipajului meu și banda de pirați malgaji care nu-gi găsiseră, încă, un căpitan.

- Ai redevenit căpitan și te-ai întors pe Insula Suiletelor Pierdute.

- Nu chiar pierdute. Rainiaro era aici.

- El nu fusese în Madagascar ?

- În absența mea, el și membrii tribului său se stabiliseră aici. Pentru grupul Merina, clima și pământul sunt mai bune. Ne-a întâmpinat cu bucurie, știind că poporul lui va fi protejat de invazia feudală atât timp cât apele erau păzite de pirați. în final, ni s-a alăturat.

- L-ai corupt. Tonul ei glumeț încerca să însenineze atmosfera.

- Nu l-am obligat, Catherine.

Danton se desprinse din îmbrățișarea ei și se îndepărtă de fereastră. Nu avea nevoie de forța ei. Stătea pe propriile picioare și căuta cu mintea lui soluția care sfârșise în Zanzibar și începuse în locuința lui

Bedr , unde își petrecuse convalescența.

- Acum înțeleg de ce ataci vase spaniole. Nu te condamn.

- E singurul fel în care mă pot răzbuna pe rege. Bastardul de Filip mi-a luat tot ce-am avut. Iau și eu ce pot.

Ea tăcu un timp :

- L-ai găsit pe Sadi. Te-ai răzbunat ?

- M-ai crede dacă ți-as spune că da ?

-Nu.

- Nu vreau să-l mai văd. Onoarea pe care mi-am pierdut-o o voi recâștiga prin propriile mele mâini, dar nu prin moartea turcului. O să descifreze harta , o să-și redobândească diamantele și o să spele rușinea de pe numele său ducând diamantele înapoi regelui Spaniei. S-ar putea să nu le găsească. Dar , trecuseră deja patru ani. Ce mai însemnau încă șase ?

- Nu , chârie. N-o să-l mai caut , dar acum știu în ce direcție să merg.

Ploaia se transformase într-o burniță , iar ceasul de pe biroul lui Danton bătu ora două. Catherine nici nu-și putea imagina că se făcuse atât de târziu. Ar trebui să se uite la Madeleine și să se odihnească și ea. Dar , după tot ce-i povestise Danton , simțea nevoia să stea cu el. Se gândea cum va reacționa dacă-i va povesti trecutul ei. În comparație cu al lui, părea atât de comun. Cunoscuse un bărbat, se îndrăgostise , se căsătorise , făcuse un copil , iar apoi încetase să-l mai iubească. Danton trecuse prin lucruri mult mai rele.

Dacă o s-o întrebe , o să-i povestească despre Georges Claude. Dar nu acum. Își simțea pleoapele grele. Romul o dăduse gata. Dacă n-ar fi fost ora târzie i-ar fi cerut un alt pahar ca s-o ajute să adoarmă. Minteia îi era răvășită. Nu cunoscuse până acum un bărbat atât de curajos și de drept. Putea să-l părăsească ? Chiar voia asta ?

- Ar trebui să te duci la culcare , Catherine.

Danton își turnă -puțin rom și-l bău dintr-o înghițitură.

Ea nu prea voia să plece :

- Dacă mai bei unul, beau și eu.

Danton se uită la ea pe deasupra ușii dulapului cu băuturi:

- Mă uimești , chirie. Și sunt putini oameni care mă uimesc.

Ea se îndreptă spre el și luă paharul pe care i-l întinse. Romul era dulce și acru în același timp. Băutura aluneca pe gât și înmuia totul înăuntru.

- Nu trebuie să mă mândresc cu faptul că m-am îmbătat de mai multe ori, recunosc eu.

- Hai , povestește-mi , spuse el ridicând din sprânceană și zâmbind ușor.

Imediat îi veni în minte noaptea din India când ea și Georges făcuseră dragoste ultima dată. Era atât de aprinsă încât făcuse lucruri pe care nici nu visase că o să le facă. Amintirea o făcu să roșească :

- Nu-mi pot aminti detaliile , spuse ea încet.

- Mincinoaso , răspuse el și-și mai turnă puțin rom. Cred că ai făcut ceva foarte indecent. Mă șochezi, Catherine.

Ea întinse brațul în care ținea paharul simțindu- se parcă vinovată că mai dorea.

El o servi.

- Dacă ai să te ții după mine , o se devii indecentă înainte să răsară soarele.

Catherine căută un răspuns spiritual , dar nu se mai putea gândi decât că avea perfectă dreptate. Nu mai fusese în intimitate decât cu soțul ei. Nu mai întâlnise pe cineva la care să țină suficient ca să se apropie fizic.

Își sorbi romul în tăcere , privindu-l pe Danton pe furiș. Se întorsese spre dulapul cu băuturi și era cu spatele la ea. Prin țesătura cămășii îi vedea mușchii și aprecia forța brațelor și suplețea picioarelor lui. Se gândea la el ca la cineva care să umple golul din viața ei.

În felul lui, era un om de onoare. Nu scufundase ilotaș spaniolă când le descoperise pe ea și Madeleine la bord. Cât despre decență , era manierat fără să facă eforturi. Bun ... avea răbdare cu Madeleine. Iubitor ... oare iubitor în sens romantic , sau în sens de amant ? Ajunse la concluzia că răspundea ambelor așteptări. Sărutările lui îi confirmau faptul că știa ce îi făcea plăcere. Cât despre poziția socială , în această comunitate era cel mai mare în grad : rege. O atrăgea din toate punctele de vedere dar îi scăpase ceva care nu avea nimic de-a face cu caracterul lui Danton Cristobal. Și asta era : ceea ce simțea ea pentru el. Simplu : neliniște în prezența lui. Neliniște față de spiritul lui și față de izbucnirile

lui temperamentale. Neliniște , când o săruta ... chiar mai mult.

De curând începuse să se întrebe cum s-ar simți dacă ar face dragoste cu un alt bărbat decât soțul ei. Simțea că totul între ea și Danton era plin de pasiune. O senzație nouă pe care n-o mai încercase și care părea încununarea tuturor experiențelor.

Sălbatic. Rău. Minunat.

Și , apoi , deodată , ceva o lovi cu forța musonului : era îndrăgostită de Danton Luis- Cristobal.

Mort Dku ... ce-o să se facă ?

Băutura, o relaxase și o eliberase de tensiune , dar mintea îi era limpede. Deodată , un gând ridicol și total nepotrivit cu atitudinea unei doamne puse stăpânire pe ea. Ce-ar face el dacă l-ar săruta ea ?

- E ceva amuzant ? întrebă Danton. Ai rânjetul unei lăptărese proaste.

Catherine deveni serioasă , dar nu putea să nu simtă durerea din piept și dorința de a fi în brațele lui.

- Nu e nimic amuzant.

El își îngustă ochii suspicios :

- La ce te gândești?

- Nu cred că ai vreasă știi.

Un colț al gurii se ridică :

- Te-ai îmbătat ?

- Deloc.

- Zi , după tragica mea poveste , amândoi am simțit nevoia să bem.

- Povestea ta nu mă face deloc să vreau să-mi

înec necazul în băutura. Vreau să... Puse paharul jos și se îndreptă spre el : Vreau să te țin în brațe pentru că sunt tristă pentru tine.

- N-am nevoie de milă , Catherine. Tonul incisiv o descumpăni.

- Dar , nici nu m-am gândit la asta. Eu... își muscă buza. Era îndrăgostită. Și nu încerca să-și schimbe sentimentele. Era nemaipomenit si voia să simtă asta cu toată ființa ei.

Își puse amândouă mâinile pe umerii lui , se ridică în vârfuri și-i sărută colțul gurii. Apoi buzele. Aveau gustul luminii calde. Continuă să-l sărute , iar brațele lui se stânsură în jurul taliei ei si alunecară pe țesătura moale a halatului.

- Catherine , stii ce faci ?
- Da. Te sărut.

La aceste vorbe , el preluă conducerea si începu s-o sărute cu pasiune. Catherine ameți. își arcui- spatele , își apăsă sânii de pieptul lui voind să-i simtă goliciunea. Pe sub halat nu avea nimic. Nu se gândise la asta. Voise doar să-l asculte si să se retragă.

Dar , era mult mai plăcut asa.

Numai de-ar putea scăpa de capodul ăsta ...

Și, deodată , materialul alunecă de pe umăr , iar degetele lui îi atinseră brațul. Ea tresări de plăcere. Danton începu să maseze curba unde umărul se întâlnea cu gâtul, sărutând-o si stâmind-o cu gura.

Se rostogoliră pe spate , soldurile lui lovind marginea biroului. Ea se încolăci pe el.

- Catherine , ești frumoasă cum n-am mai văzut altă femeie. Danton își înfipse dinții în urechea ei în timp ce cu mâna mângâia sânul. Prin mătasea halatului îi freca sfârcul, iar Catherine simți până în străfundul pieptului senzația unei explozii erotice.

- Tu ești frumos , șopti ea în părul lui mirosind a ploaie și vanilie. De când te-am văzut prima oară, am știut... Ea gemu când el îi desfăcu cordonul halatului. Simțea pe pielea ei goală răcoarea camerei ... că ești un bărbat cum n-am mai întâlnit. Oh!!

El îi prinse sfârcul cu gura. Căldura limbii lui o excită ; picioarele i se-nmuiară. Dacă el n-ar fi sustinut-o , s-ar fi prăbușit. Degetele ei se înfipseră în părul lui negru , tinându-i capul aproape de sânul ei. Voia să savureze ceea ce făcea el ; voia să se bucure de clipa asta și să-ncerce s-o prelungească. Nu cunoscuse astfel de senzații și voia să le cerceteze-până la răsăritul soarelui.

Danton își desfăcu picioarele și ea se strecură între ele , simtindu-i bărbăția prin pantaloni. Degetele lui alunecară pe soldurile ei și între coapse, ajunse în locul Cald al intimității ei. Arătătorul începu o mișcare circulară , înainte și înapoi ; masajul acesta trezi în ea plăceri nebănuite.

Catherine tremura când degetul alunecă înăuntrul ei mângâind-o. La început fu șocată_ , apoi , prin fiecare nerv trăi ceea ce îi fScea el ; gura îi sugea

sânul , iar degetul lui se mișca în intimitatea ei. Tensiunea din ea începu să crească până când ajunse la o intensitate nemaitrăită pe care o dorea , voia s-o cunoască , pentru a-gi aminti mereu acest moment pe care el i-l dăruise. Se eliberă ca și cum ar fi fost prizoniera propriilor dorinți , iar Danton îi dăruise libertatea. Voia să împartă această plăcere cu el, dar nu-l putea opri. Mușchii ei deveniră , dintr-odată , foarte activi, se cutremura , iar picioarele ei rămaseră fără vlagă. Inspiră și se agăță de el, bucurându-se de senzațiile pe care le trăia.

Gând el își înălță capul, Catherine îl sărută.

- N-am știut , șopti ea , n-am știu ...

O sărută tandru.

- îmi pare bine că ti-am arătat.

își apăsă obrazul de pieptul lui , ascultându-i inima. îi inspiră mirosul bărbătesc amestecat cu gustul apei sărate de mare și al brizei. Voia mai mult decât propria mulțumire ; voia să se împartă pe sine cu el.

Catherine își luă inima în dinți și începu să-i desfacă dantelele de la cămașă. Pielea lui frigea.

- Și eu vreau să te ating, rosti ea și trase un șiret.

- Isuse... gemu el , oprind-o. Invocația lui o luă pe nepregătite și intră în panică. Greșise oare cu ceva ? Se opri. Ce s-a întâmplat ?

- Mierda , rosti el și îi prinse încheieturile ridicându-i brațele și îndepărtându-le de el. Respira precipitat și broboane de transpirație îi apărură pe frunte. Părea că suferă foarte mult.

-Mierda , repetă el luptându-se să-i țină brațele la distanță.

Catherine începu să nu se sperie de privirea din ochii săi neliniștiți.

-Nu , rosti el.

Catherine începu să tremure. I se făcuse brusc frig Si se jenă de goliciunea ei. Dar nu încercă să se acopere.

-Nu ți-e bine ? întrebă ea cu o voce mai puternică decât crezuse.

-Nu , răspunse el răgușit. Nu mi-e bine. Dar măcar tu te-ai simțit bine.

Catherine nu înțelegea ce se întâmplă ; se simțea jenată :

-Nu înțeleg.

-Mărturisesc că n-as vrea să înțelegi. Dumnezeu să mă păzească de încă o astfel de experiență. Slăbi strânsoarea încheieturilor si îi lăsă încet

brațele în jos , pe lângă corp. Nu vreau să rămâi însărcinată. Si strânse ușor mâna. Există metode de prevenire a sarcinii dar nici una nu mi se pare prea sigură. Nu vreau să risc. Nu mai vreau un alt copil. Fiul pe care l-am iubit, l-am pierdut. N-as suporta să mai pierd unul.

Catherine se simți umilită si nu putu rosti cuvintele care i-ar fi îndepărtat grijile.

Ea nu mai putea avea copii.

Se smulse din strânsoarea lui si își strânse halatul în jurul ei cu mâinile tremurânde. Nu voia să-i arate cât de rănită era :

- Nu știu ce să spun.

- Nici eu. Te doresc , Catherine. Mai mult decât ți poti închipui.

Tic-tacul ceasului se amesteca cu bătăile frenetice ale inimii ei:

- Nu stiu dacă ar trebui să-ti mulțumesc sau să te lovesc.

El nu răspunse , iar ea nu mai putea rămâne, înainte să-și piardă respectul față de ea , părăsi biroul fără a se uita înapoi.

Capitolul 14

- Mama , noi cu ce ne îmbrăcăm azi, dacă toate rochiile noastre sunt ude ?

Catherine stătea întinsă pe un pat cu patru stâlpi, iar Madeleine avea capul vârat sub bărbia ei. Atmos- .Jera era vaporosă, datorită draperiilor baldachinului. Pereții erau acoperiți cu hârtie de culoarea jadului cu motive de vită ceea ce crea un fundal vital pentru mobilierul de mahțm reprezentat printr-un birou cilindric și fotolii îmbrăcate în catifea , care contrastau cu patul cu baldachin.

- Nu știu. Catherine se întreba dacă se mai putea recupera ceva din lucrurile lor. Ultima oară când le văzuse , erau toate , haine si pantofi , măturate afară din colibă. Dacă putea găsi ceva, le putea repara. Până atunci, însă , ce vor îmbrăca ?

- Mama , am nevoie să fac ceva.

Catherine o lăsă pe Madeleine să se dea jos din brațele ei. își puse mâinile sub cap și privi baldachinul din lemn negru. Nu voia să dea ochii cu

Danton. Faptul că n-avea haine însemna că putea încă amâna întâlnirea. Era foarte_ jenată. Fusese prea îndrăzneată. Cum putuse fi așa proastă ?

Îl credea că nu mai voia copii. Cu toate astea , se simțise îngrozitor pentru că ea nu mai putea avea copii.

Prin obloane , lumina se furișă în încăpere desenând un triunghi pe podea.

Trebuia să se ridice , să se pieptene și se va simți mai bine. Se gândi , iar , la dilema ei. Nu avea nimic de îmbrăcat în afară de cămașa de noapte , care și ea avusese de suferit din cauza musonului. Mai era halatul lui Danton , dar ăsta nu prea era toaletă de dimineață. N-avea nimic curat , nici un schimb ,nici măcar ciorapi.

Cât despre Madeleine , se culcase într-o cămașă de-a lui Danton.

Catherine avusese un somn agitat. I se păruse că-1 aude pe Danton umblând prin cameră. Se trezise , se ridicase , se uitase dar nu văzuse nimic. Se întinsese la toc în pat , ridicase plapuma până sub bărbie și încercase să adoarmă din nou. Dar cearșafurile , cămașa pe care o purta Madeleine și mătasea halatului ei miroseau ușor a ylang-ylang și vanilie. Era mirosul distinctiv al lui Danton.

- Ia uite , mama , ce-am găsit!

Catherine se ridică și se uită spre picioarele patului. Madeleine stătea în pragul unei camere alăturate.

- Madeleine , spuse Catherine dându-se jos din pat, nu trebuie să intri acolo. Nu e camera noastră.

- Dar , înăuntru sunt lucruri pentru noi! Știu eu! Alergă spre Catherine și o prinse de mână ; hai , mama ! Hai să-ti arăt! nici nu-ti vine să crezi!

Catherine se lăsă trasă de Madeleine. Era desculță și podeaua era rece , dar nu-i era frig. Din curentul care se simțea prin cameră , își dădu seama că va fi o zi caldă.

Când Madeleine se apropie de ușă , Catherine fu rugată să închidă ochii:

- E mai bine dacă e surpriză. Gata ?

Catherine se amuză și închise ochii:

- Gata , mon petit chou chou. Se prijini de perete și intră în cea de-a doua cameră. Pot să deschid ochii ?

- Nu. încă nu. Când deschizi ochii vreau să fii aici , zise Madeleine trăgând-o de mână ca s-o îndepărteze de pereți. Gata! Deschide ochii!

Catherine era în mijlocul camerei. Deschise ochii și rămase cu gura căscată. Începu să se uite în jur. Peste tot erau articole de îmbrăcăminte. Jupoaane pe covorașele din fata unui cămin fantezi; rochii în cele mai diferite culori , de la pastel la nuanțe tari , aruncate de-a curmezișul patului ; pantofi cu tocuri înalte sau joase și pantofiori pentru copii , înșirați pe măsută. Îmbrăcăminte pentru copii - fetite și băieți - așezate cu grijă pe un divan. Hăinuțe cu manșete mari , pantaloni și veste, rochițe , șorțulețe , cămăși si berete. Pe un scăunel se afla o cutie metalică plină cu bijuterii.

- îți vine să crezi, mama ?

Nu-i venea.

Era ceva neobișnuit. Scumpe. Costisitoare.

În afara vesmintelor , mai erau și tot felul de accesorii , mățăsuri , brocarturi , satinuri , catifele , dantele , volane , podoabe de aur , panglici argintii.

- Pentru tine mi-ar plăcea asta , spuse Madeleine Si ridică o rochie de bal din satin galben , brodată cu ilori din fir de mătase. Vezi ? Uite și pantofiori. Se aplecă și luă o pereche de pantofi din satin cu trandafiri galbeni cu diamante. Îi mirosi : miros a biscuiți sau a sertar de haine.

Catherine luă pantofii Și-i mirosi la rândul ei. Cuișoare și cedru. Îi dădu înapoi fetiței. Probabil că fuseseră ținute în comode și de aceea miroseau așa.

- Cred că ar trebui să te îmbraci cu cea galbenă, spuse Madeleine și se repezi la divan. Își alese cu grijă din maldărul de lucruri o rochiță violet și o bonetică la fel. Eu mă îmbrac cu astea. Crezi că îmi vin ? Își puse rochița în față și se învârti.

Catherine nu răspunse. Încetase să se mai întrebe de unde veneau toate rochiile frumoase. Pentru că Danton nu avea pe insulă nici soție--, nici copii , nici un magazin cu lucruri moderne, răspunsul era unul singur : Erau furate. Toate. De la mari seniori, poate chiar regi și regine , care cheltuiseră averi pentru garderoba lor care fusese furată pe mare. Cum putea ea să se îmbrace și să-gi îmbrace și copilul cu lucruri furate ?

Uitându-se la halatul pe care-l purta , Catherine înțelese că nu avea de ales. Dar numai în dimineața asta și numai într-o rochie simplă.

După ce o va duce pe Madeleine la micul dejun, prima ei grijă va fi să meargă la colibă și să caute. Trebuia să mai fie ceva. Orice.

- Mă ajuti , mama ? zise Madeleine îndreptându-se spre ea cu brațele încărcate cu lucrurile pe care și le alesese : rochiță , cămașă , ciorapi , pantofi , două coliere de perle și o broșă. Pantofii sunt prea mari; poti să mi-i aranjezi ?

Catherine oftă și încuviință :

- Am să pun hârtie în vârfuri. Azi, poti să te îmbraci cu rochia , dar mâine îi vom înapoia domnului Danton hainele. Nu putem să le păstrăm. Nu sunt ale noastre.

Madeleine păru dezamăgită. Nu prea voia să înapoieze comoara pe care o avea.

O oră mai târziu , Catherine și Madeleine intrară în sufrageria goală. Ca și restul casei , camera era mobilată în stil spaniol cu scaune cu spătare înalte , tapitate , o masă lungă din lemn de trandafir , pedestale cu icoane aurite și picturi cu rame aurite, reprezentând scene istorice. Pe bufet se aflau prăjituri și gem , ceai , orez și fierturi ținute calde în vase acoperite.

Tanala veni să le servească, dar Catherine n-avea poftă de mâncare. La fiecare zgomot ridica privirea să vadă dacă Danton apare. Știa că , mai devreme sau mai târziu , avea să dea ochii cu el. Spera , numai, că o să fie mai târziu.

Catherine bău ceaiul și încercă să mănânce o prăjitură din făină de manioc; Madeleine mănă mult orez cu pește , două prăjituri unse cu dulceață de portocale și bău o cearcă de ceai îndulcit cu miere.

Tocmai își terminau masa , când apăru Danton. Avea ochii încercănați , iar înjurul gurii avea linii tăiate adânc. Părea extenuat. Era îmbrăcat cu o cămașă alb-gălbuie cu mâneci prinse în manșete și pantaloni maro. .

Prezenta lui o însuileți pe Madeleine care se repezi de la masă și-l prinse de picior :

- Oh , domnule pirat , ți mulțumim pentru rochii.

Catherine își feri privirea și se uită la șervetul din poala ei. Nu-și putuse găsi o rochie mai modestă Si purta o rochie superbă din brocart albastru cu motive de frunze și anemone. Era mult mai decoltată decât

orice rochie din garderoba ei. încercase să ascundă asta , acoperindu-și umerii cu un sal de dantelă pe care-l prinsese în talie. Pentru casă nu târască rochia, își pusese o crinolină ceea ce făcea ca poalele rochiei să fie acum prea scurte. Nu mai purtase crinoline de când era în Franța și , deși înainte fusese obișnuită să le poarte , acum se simțea un pic stânjenită.

- N-o să le păstrăm , spuse Catherine ridicându-și capul. Nu va fi nevoie.

- Dar , mamă ...

- Taci , Madeleine , o certă Catherine. Știu că sunteți bine intenționat , domnule , dar nu avem nevoie de ele.

- Fă-o să se răzgândească , Monsieur Pirate ! strigă Madeleine. Nu-ti place asta pe care am ales-o? spuse ea și se învârti. Cum de mi-ai știut măsura ?

Catherine îl privea , întrebându-se ce o să răspundă. Bineînțeles că n-o să spună adevărul.

Danton se lăsă pe un picior :

- Le-am găsit.

- Unde ? Madeleine se uită la el așteptând.

- Pe o corabie.

- Rochiile nu erau ale nimănui ?

Danton se uită la Catherine care aștepta răspunsul care să fie înțeles de Madeleine.

- Nu. Nu mai aparțineau nimănui, scumpo.

- Gândește-te , mama. Ce noroc avem. că Monsieur Pirate le-a găsit pentru noi.

- Da , aprobă încet Catherine. Madeleine , de ce nu te duci în bucătărie la Talana să-i ceri un biscuit ?

- Un biscuit ? se încruntă Madeleine punându-și mâinile în sold. Parcă spuneai că n-am voie să mănânc biscuiți după micul dejun. Numai după prânz și cină.

- Azi am să fac o excepție.

Micuța zâmbi.

- Pot să iau de care vreau ? Nu achica. Nu-mi plac. Vreau unul cu zahăr. .

- Bine. Vezi ce are Tanala.

- La revedere , Domnule Pirat. Madeleine fi luă mâna si i-o mângâie : îmi place de tine. Apoi fugi.

Catherine se uită după ea.

În liniștea care se lăsase , Catherine rămase pe scaun. Era perfect conștientă că era stângace, în ținuta asta. Împletindu-si degetele , ridică ochii și-l privi.

- Cam subțire povestea pe care i-ai spus-o. Dar prefer să nu cunoasc detaliile aventurilor dumitale.

Danton își puse mâinile pe spătarul scaunului de la capătul mesei:

- Nici tu nu le știi. E adevărat că sunt în afara legii, spuse el strângând spătarul atât de tare încât i se albiră încheieturile degetelor , dar , de data asta greșești.

Catherine încercă să pară interesată de ceea ce mânca , dar, degeaba. Gura îi era uscată.

- Rochiile si îmbrăcămintea pentru copii au aparținut unui baron , soției si copiilor săi. Erau gemeni - o fată si un băiat cam de vârsta ei.

Catherine nu spuse nimic ,nefiind sigură că dorea să aile mai mult despre rochia pe care o purta.

Danton se îndepărtă de scaun și de îndreptă spre bufet. Privi mâncarea dar nu luă nimic. Acum un an Rainiaro și cu mine am văzut o fregată , Iris , lângă insulele Maldive. Naviga în derivă. Am dat ordin și am tras lângă Iris. Am abordat-o și ne-am urcat pe ea. Toată corabia fusese cuprinsă de friguri și malarie. Nimeni nu era în stare să păstreze cursul fregatei.

Catherine își mușcă buza.

- Familia se întorcea dint-un voiaj la Bombay și se îndrepta spre casă , adică Anglia. Nu știu cum s-au îmbolnăvit. Când am ajuns la ei, era prea târziu. N-am putut să-i salvăm.

Deodată , Catherine înțelese. Îl judecase pripit și aspru , neîndoindu-se de loc.

- Toti au murit în ziua aceea. Baronul , Pembroke , m-a rugat să scriu la Londra unde se afla familia lui și să le spun ce s-a întâmplat. Danton se îndreptă spre fereastră. Își prinse mâinile-la spate și se uită afară. Cuferele lui Pembroke au fost lăsate , la cerarea lui, în custodia

mea. Amîngropat familia în mare și am dat foc corăbiei.

Soarele îi strălucea în păr. Când întoarse capul spre ea , crucea din ureche se mișcă ușor :

- Deci , asta e. Ai fi vrut să-i spun copilului că rochia ei a fost a unei fetite care a murit de friguri ?

- Nu. Catherine își dădu la o parte scaunul și se ridică. Juporul de mătase foșni. Îmi cer scuze. Am fost urăcioasă. Iartă-mă dar nu prea m-am odihnit astă noapte.

- Nici eu , spuse el încercând să pătrundă cu privirea răceala pe care ea o afișa. Cred c-ar trebui să-mi cer ...

- Nu e nevoie , i-o tăie ea. Nu mai voia să discute despre ce fusese noaptea trecută. Făcuse o greșală dar nu voia să-si mai amintească : Rochiile sunt foarte frumoase , domnule si am apreciat gestul dar n-o să mai avem nevoie de ele. Mă duc la colibă să-mi iau lucrurile. Se îndreptă spre usă.

- Am fost deja acolo. Nu mai e nimic. Afirmația lui o blocă: nu se poate repara nimic.

Catherine se răsuci.

- Dar trebuie să mai fie ceva.

- Cufărul tău. Gol.

Catherine încercă să-și amintească ce avea în el. Actele ei de căsătorie , verigheta , câteva bijuterii fără valoare , mai multe scrisori de la tatăl ei , înștiințarea oficială privind decesul tatălui si fratelui ei , mărunțișuri din Africa și India. Altceva ? Nu-șkmai putea aminti.

Rămase fără grai si începu săjelească :

- Te rog să mă scuzi... trebuie să merg să văd si eu.

- Catherine , rosti el și vocea-i caldă o învălui, lasă-mă să vin cu tine.

- Nu. Vreau să fiu singură. Te rog , spune-i bucătăresei să aibă grijă de Madeleine. Nu lipsesc mult.

Danton veni lângă ea și o prinse de braț. Era conștientă de furnicăturile pe care le simți când el o atinse :

- Nu ești singură.

Nu , dar se simțea singură. Din trecutul ei nu mai rămăsese nimic. Cum putea să aibă un viitor ?

- Poate , dar nici nu mă simt bine. Port hainele unei femei care a murit și pe care e posibil s-o fi chemat Iris. N-am să știu niciodată , șopti ea și ieși din cameră.

Danton stătea la biroul său , cercetând atent harta lui Sadi și încercând să înțeleagă semnele. Pe lângă dezordinea de pe biroul său , mai erau și hărțile desfăcute ale insulelor și descrierea lor geografică. Ținea cilindrele deschise punând tot felul de greutate
-roci, nuci, scoici culese de Madeleine și dăruite lui.

- Isuse , spuse el descurajat. Ar putea să existe mii de insule ale căror hărți nici n-au fost făcute și care nici n-au nume. Ar trebui să cumpere sute de alte hărți din Tamatave , iar alte câteva mii să le facă el când întâlnește insule în drumurile sale. --

Danton își trecu mâna prin păr și se lăsă pe spate masându-și tâmplele. Apăsă arcul de deasupra sprâncenelor și medită la harababura din jurul lui. Oare-și irosea timpul încercând să descifreze harta turcului, pe cafe-1 considera nebun ? Nu cumva ura îl împinsese dincolo de limite ? își pierduse , deja , patru ani, căutându-1 pe Sadi. Acum , că-1 găsisse , își va mai petrece al(i patru încercând să-i descifreze harta ?

Exista posibilitatea ca el să-și irosească viața în timp ce lumea mergea înainte. Așa cum se întâmplase de când muriseră Elena și Esteban și de când o salvase pe Catherine în Madagascar.

În ziua aceea i se schimbase viața. Nu mai gândea și nu mai acționa după propria voință. Se simțea obligat să protejeze mama și copilul. Devenind protectorul ei , ieșise din vizuină. Dar nu total , pentru că-1 întâlnise pe Sadi. Cu trecerea timpului, Danton se gândea tot mai puțin la hartă și la scopul lui. Da. Ajunsese iar în punctul din care plecase cu mulți ani în urmă.

Era obsedat și asta îl consuma.

Din respect pentru Catherine , o lăsase să conducă casa și se ținea deoparte. Stăteau sub același acoperiș dar nu aveau nimic în comun. Mâncau separat la intervale diferite , ea în sufragerie, el în birou , cu un pahar de vin.

Danton simți că-i crescuse barba. Nu se răsesse azi și asta se întâmpla foarte rar. Dormise îmbrăcat cu capul pe birou. Se trezise dimineața în

cântecele

vesele ale fetitei care venise la el cu un buchet de ilori galbene și roz și pe care nu le pusese încă în vază , așa cum promisese.

Luă sticla de vin și turnă ce mai rămăsese într-un pahar. Puse ilorile în alcool și speră să fie bine. Măcar , făcuse efortul.

Odată treaba făcută , se gândi că trebuie să se ocupe de celelalte probleme : îndatoririle față de oamenii lui. Trebuia să le aducă la cunoștință faptul că se retrage.

Se încruntă. Păreau că se descurcă și fără el. Rainiaro îl informase că în absenta călătoriilor în căutarea corăbiilor spaniole pe care să le jefuiască , jumătate din oameni își luaseră neveste băștinașe și începuseră să se gospodărească pe lângă satul lui Rainiaro. Nu erau supărați și o iertaseră pe Catherine pentru întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Oamenii aveau cu ce să-gi construiască. Capturasera destule și erau bogați. Aveau stofe , rom , argint și aur , arme și munții și multe altele, cum ar fi statuete religioase , încrustate cu pietre prețioase și argintărie de o valoare inestimabilă.

Oamenii lui puteau să trăiască fără probleme tot restul vieții lor , dacă doreau să rămână pe insula Suiletelor Pierdute.

Danton rulă hărțile și le puse în vasul Sung de lângă altar. Era ușor să renunți la corăbiile spaniole. Cel mai important lucru din viața lui era la îndemână : harta cu ajutorul căreia putea descoperi diamantele.

Trebuia să fie mulțumit , iar el era agitat și irascibil. Se mulțumea să stea retras în propria lui casă. De ce ? Nu mai făcuse asta niciodată. Fusesse întotdeauna mândru de locuința lui, îi plăcea că putea să vadă și marea și munții.

Mierda , nici măcar nu ieșise astăzi să simtă mirosul oceanului și al vântului. Obloanele rămăseseră trase din noaptea cu ploaie , iar lângă mâna lui ardea doar o lumânare într-un suport bizantin.

Își încordă urechea să audă zgomotele cu care se obișnuise. Nimic. Era prea multă liniște. Madeleine nu era sigur înăuntru. Dar Catherine ?

Luă ilorile din pahar și trase o înghițitură. Le puse , apoi , la loc. Avea nevoie de un sprijin. Își mângâie din nou fața. Îi trebuia un brici. Îi trebuia... se gândi la un răspuns posibil și imediat îi veni în minte : simțea nevoia s-o audă pe Catherine râzând.

Dându-și seama de asta , stinse lumânarea și se ridică. Nu mai voia să 6 lase singură. Atitudinea lui era forțată și se săturase de atâta tăcere.

Compania ei , pe de altă parte , era foarte periculoasă. După noaptea aceea când o făcuse să simtă plăcerea , își. dăduse seama cât de mult voia să fie cu ea. De când Catherine pusese piciorul pe insulă , nu mai avusese de-a face cu vreo femeie.

Încercase să se convingă că asta se întâmplase pentru că avusese prea multe probleme presante , că nu avea timp de pierdut. Dar era așa de încordat că trebuia să se elibereze. Ajunsese până acolo încât își spusese că orice femeie era bună. Plecase în sat să caute una din femeile cu care mai avusese legături , dar , pe măsură ce se apropia , își dăduse seama că nu putea.

Nu dorea o femeie , ci o anumită femeie. Catherine.

Nu avea nevoie numai de o eliberare fizică. Avea sentimente pe care nu le mai simțise de ani de zile : dorința de a avea o familie , o casă , un loc stabil. Se gândise chiar să-i propună să rămână cu el , dar se temuse de răspuns.

Isuse , putea el, oare , să se angajeze într-o astfel de existență , acum când viața lui era așa de zbuciumată ?

Plecând din birou și îndreptându-se spre dormitorul lui , își dădă seama că și el , ca și Catherine , fugea de trecutul lui. Nu știa despre bărbatul ei decât ceea ce-i spusese ea și anume că fusese un hoț. Dacă ar fi știut mai multe despre soțul ei care o făcuse nefericită , ar fi putut s-o convingă că el e altfel.

Acum .trebuia s-o găsească.

Trei sferturi de oră mai târziu , spălat și îmbrăcat cu o vestă roșie și pantaloni albi , pomi pe cărarea ce ducea spre lagună. Îi plăcea căldura razelor filtrată

de franzele palmierilor , care cădeau pe brațele și pe pieptul gol; voia să-și recapete culoarea tropicală pe care o avea în călătoriile lui pe mare. O pereche de păsări gri cu alb țipară la el din vârful unui cocotier, apoi fugiră ca și cum ar fi auzit un zgomot amenințător în depărtare. În urma pașilor săi se răspândea mirosul de ylang-ylang și trandafiri. Se îndreptă spre bazinul unde Tanala îi spusese că o să le găsească pe Catherine și Madeleine. Se pare că cele două Le Clerc mergeau în fiecare după-

amiază la lagună , iar el muncea în biroul lui. .

Auzi țipetele de încântare pe care le scotea Madeleine , înainte să o vadă. Striga atât de tare că speria toate păsările. Apoi, auzi alt strigăt.

- Sii-fac ! Sii-fac !

Erau lemurii săi. .

- Vino aici Pousse-Pousse ! strigă Madeleine. Am o banană pentru tine.

Apoi, zgomotul apei lovite.

Danton grăbi pasul. Ajunse în luminiș tocmai la timp să vadă cum Pousse-Pousse înota ca să ajungă la Madeleine care stătea pe o stâncă în mijlocul bazinului în care apa albastră strălucea. Fetița îi dădu banana , iar lemurul o luă în gură și plecă înapoi. Madeleine bătu din palme. N-ar fi crezut dacă n-ar fi văzut cu ochii săi. Cu toate că lemurii nu se temeau de apă , nu-i văzuse niciodată înotând. Drăcușorul ăsta ...

- Madeleine , nu vreau ca lemurii să stea în apă cu noi. Ar putea să te muște , zise Catherine.

Danton întoarse capul în direcția din care venea vocea și o văzu pe Catherine în spatele unei stânci. Acolo , abia atingea fundul apei cu picioarele. Se prinse de nas și încercă să plutească. Se dădu la fiind și ieși la suprafață tușind. Ce încerca să facă ?

- Domnule Pirat ! Madeleine îi făcu semn cu mâna și dădu din picioare. Stropea în toate părțile. Cămașa era udă : Nu vii să înoți cu noi ?

-Catherine se ascunse în spatele stâncii și se uită la el de după marginea ei. Ochii i se măriră de surpriză și jenă.

- Asta faci tu , scumpo ? Danton făcu un pas spre țârm și cei trei lemuri veniră sărind și rostogolindu-se ca să-i atragă atenția. Îi mângâie pe totii : Pousse-Pousse își scutură apa de pe blană, stropindu-l. Razana și Dokobe începură să se lupte în joacă.

- Nu înotăm , de fapt. încercăm să învățăm. Am prins o broască țestoasă. O vezi ? în pălăria aia.

Danton se uită la picioarele lui și văzu pălăria de paie acoperită cu un corset. Veșmântul era roz și era drăguț. Avea panglici.

- Ridică corsetul mamei și uită-te la ea. E verde.

Danton dădu la o parte obiectul de îmbrăcăminte

Și văzu o broască încercând , cu disperare , să se urce pe marginea pălăriei ca să scape.

-O văd. De ce n-o laji să înoate cu tine ?

-Bine. Dă-i drumul.

Danton luă broșcuța în mână și îi dădu drumul în apă. Aceasta începu să înoate cu repeziciune.

-Ce doriți , domnule ? îl întrebă Catherine din spatele stâncii. Părul ud îi cădea pe obraji si plutea în jurul umerilor ei. Nu vedea cu ce e îmbrăcată.

-Să mă bucur de compania voastră , zise Danton -ji-ji scoase vesta roșie. Pot să vă ajut. Eu stiu să înot.

-învăță-ne ! strigă Madeleine. Mama nu stie.

-N-am nevoie de lecții , spuse repede Catherine. Mă descurc si singură.

Danton sări într-un picior scoțându-si o cizmă , apoi pe cealaltă :

-Atunci, pe tine n-am să te învăț. Am s-o învăț pe Madeleine. Intra în apa rece si traversă bazinul până în locul unde era Madeleine. Cum de-ai ajuns aici, scumpo ?

-M-a adus mama. Unde ești tu , nu e adâncă. Pot să ating fundul cu picioarele , dar apa îmi trece puțin peste față.

Danton zâmbi ji o auzi pe Catherine Scând o încercare să plece din spatele stâncii:

- Cum de mi-ai învățat lemuri să înoate? Esti o fetiță deșteaptă , Madeleine.

-Le-am spus să vină că le dau mâncare si au sărit în apă. Ridică din umeri. Cred că mă plac.

Danton râse.

- Nu rătă îndoiesc. Luă fetița de subțioară. Vino și o să te trag prin apă. Catherine , zise el încet , dacă te răzgândești, am să te trag și pe tine.

- Nu e nevoie , veni răspunsul din cealaltă parte a stâncii.

Danton zâmbi.

Capitolul 15

-Sări , Catherine ! zise Danton întinzând brajele-i puternice, dar

Catherine nu cedă.

-Da , mamă , chicoti Madeleine. Sări!

-Nu fiot. Catherine își pierduse siguranța pe suprafața acoperită cu mușchi pe care se sprijineau picioarele ei. Când era în bazin, stânca nu i se păruse atât de înaltă ; acum , că stătea pe ea , i se părea că între ea și suprafața lagunei erau mai multe etaje. O mișcare greșită și Și-ar fi pierdut echilibrul alunecând în apă , foarte probabil în brațele întinse ale lui Danton , cu sau fără voia ei. _

Și , ca pentru a-i spori jena , era și numai cu lenjeria intimă pe ea. Încercă să stea dreaptă și să braveze ; era chiar amuzant. Ar fi vrut să se lase pe vine ca să n-o mai vadă. Dar el făcea atâta caz că îi era frică să sară în apă , încât urcă sus de tot ca să-i dea o satisfacție. Acum că ajunsese în vârf, nu putea sări.

-Catherine , te prind eu. Dar tonul convingător al lui Danton nu-i potoli frica. Datorită înălțimii lui, putea sta drept în mijlocul apei fără să calce apa sau să plutească. Chiar dacă și-ar fi sprijinit picioarele la cădere , s-ar fi dus la fund. Nu era suficient de înaltă ca să sară în apa adâncă.

Pentru că Danton se uita la ea , panica îi înmuie genunchii. O urmărea așteptând. Apoi privirea lui alunecă pe țesătura care parcă se ținea pe sâni , se netezea pe abdomen și se lipea de curbele șoldurilor. Simți că moare de rușine.

Pentru ca să facă baie în bazin , avea pe ea două schimburi ,gândindu-se că unul singur nu era suficient dacă ea și Madeleine erau zărite în bazin. Primul era dintr-o muselină mai groasă. Al doilea , era mai cochet. Avea dantelă pe marginea decolteului și niște mugurași de trandafir , roz , brodați , la gât. Mânecele până la cot aveau trei volane care , acum , cădeau de-a lungul brațelor.

În ciuda celor două straturi, Catherine se simțea goală. Nu trebuia să se ferească de el. Danton îi cercetase deja trupul, îi mângâiase sânii, gura lui îi răspândise foc în sânge , iar mâinile lui pătrunseseră în intimitatea ei.

Roșie de rușine , se gândi să sară ca să nu se mai uite la ea. Dar , chiar când se hotărâse să se arunce cu picioarele înainte în necunoscut, i se făcu iar frică.

Danton își ridică privirea.

- Îți jur , Catherine , că nu te las să te îneci.

- Sări , mama , spuse Madeleine. Catherine se întoarse spre fiica ei care stătea într-un loc unde apa nu era, adâncă , având la îndemână o gălețușă de metal și o lingură de lemn. Și eu am sărit.

I se făcu rău. Da , Madeleine sărise chiar în brațele lui Danton și nu se întâmplase nimic. Fetei îi plăcuse așa de mult, că insistase Să mai sară de câteva ori , până când Danton o provoacă să sară singură și sări. Ieși la suprafață scuișând și înecându-se cu apa pe care o înghițise , dar își atinsese țelul. Danton fusese alături de ea și într-o secundă o ridicase pe umeri și pornise cu ea spre țarm. Tușind până-i dădură lacrimile , Madeleine se proclamase singură mare , dar singură , nu mai voia să sară.

Catherine se apropie de marginea bazinului și văzu un banc de pești. Păreau mici bibani albi , strălucitori. Se așeză și-și spuse-n gând că e lașă. Nici chiar invidia pe care o simți față de faptul că Danton putea înota , iar ea nu , nu a putut s-o convingă să părăsească stânca. Știa că fusese ridicolă. Dacă Danton spusese c-o s-o prindă , așa era. Ayea ocazia să demonstreze că putea înlătura toate obstacolele.

- Catherine , e ultima oară că-ți spun. Dar , neatentă din cauza fricii, nu înțelese exact cuvintele lui. Dacă nu vrei să sări, atunci...

Catherine trase aer în piept , își prinse nasul cu degetele , închise ochii și se prăvăli cu picioarele înainte.

Apa rece o împresură și două brațe puternice o prinseră. Fața nu-i ajunsese sub apă , dar din cauza lovirii apei , părul i se udă. Era conștientă că era strivită de niște oase puternice. Din relex , de frică să nu se înecese se lipi de el, încolăcindu-și picioarele ta jurul coapselor lui.

Deschise ochii și scutură picăturile care o împiedicau să vadă și încercă să-și revină.

- Vezi, Catherine. Nu țe-am mințit , îi șopti el la ureche făcând să-i crească pulsul.

- Nici nu m-am îndoit , spuse Catherine fără să respire. Am ezitat din cauza mea. Șocată , văzu că poalele celor două cămăși pluteau în jurul ei la nivelul soldurilor. Încercă să le dea în jos , când simți că alunecă ta apă. Înnebunită , se prinse de umerii lui. Pielea lui era caldă și

virilă , iar mușchii netensionați. Se aplecă și o prinse ta brațe. În această nouă poziție era la același nivel cu el. Îi simți bărbăția tot mai puternică și un val de dorință puse stăpânire pe ea.

- îmi plac multe lucruri la tine , chirie , șopti Danton cu o voce blândă. Unul dintre ele e franchețea. Mâinile lui puternice îi prinseră fesele. Ea îngheță. Îți recunoști frica și încerci s-o depășești.

" Nu întotdeauna ", își spuse Catherine luptându- se cu focul care creștea în ea. În momentul acela îi era frică de reacția ei față de el. N-ar fi recunoscut, nici chiar dacă asta i-ar fi îndepărtat frica.

încercă să-și păstreze indiferența inițială , ignorând faptul că-l atingea și că sânii i se întăriseră.

- Poți să mă duci la țarm , acum.

- Nu vrei să mai sari o dată , o tachina el.

- Am demonstrat că pot, așa că nu mai trebuie să repet spectacolul. Îi displăcea enorm că depindea de el. El se distra. Își freca languros degetele de coapsele ei. Dacă ar fi știut să înoate l-ar fi lăsat. Și-ar fi descolăcit picioarele și ar fi plecat repede. Dar n-avea curajul să riște să cadă în apă.

- Nu-ți pierde curajul , cMrie. Danton nu făcu nici un gest să se îndrepte spre mal. Nu-i nevoie să ieși din apă. Pot să te învăț să înoți.

- Nu vreau să învăț.

- Te-am văzut exersând. E greșit ce faci. Când înoți , nu trebuie să-ți ții nasul. Ține aerul în plămâni și apa nu își intră-n nas.

- Am să țin minte. Catherine îi simțea căldura. Aș vrea să mă lași unde pot atinge fundul. N-am nevoie de lecții.

- Mama , ai sărit grozav , strigă Madeleine. Mai sari o dată.

- Nu , mon chou. Mama a obosită.

- Mama , zise Danton încet la urechea ei, fuge de profesor.

Știa că era adevărat dar nu recunoscuse. Era mai greu să negi în cuvinte.

Danton o duse unde apa era puțin adâncă. Pașii lui mici stârneau nisipul galben tulburând apa. Peștii fugeau din calea lui prin apa în care se relecta soarele. O așeză jos , iar Catherine satisfăcută plecă singură mai departe.

- Nu ieși și dumneata , domnule pirat ? spuse Madeleine punând o lingură de nisip în găletușă.

Danton rămase până la brâu în apa care-i mângâia pieptul:

- într-un minut.

Catherine îi aruncă o privire peste umeri, știind că exact de asta avea nevoie. Se priviră. Ochiul lui erau întunecați , pupilele mari și adânci. O privi cu un dor care îi stârni neliniște. În noaptea aceea când o făcuse să se simtă atât de bine , apoi o gonise , își jurase să fie nu cordială , ci rezervată în prezența lui. Nu trebuia să fie nici prietenoasă ,nici neprietenoasă.

De atunci n-ii se prea văzuseră , așa că nu fusese greu. Acum era prima dată și-și dăduse seama că trebuia să se scufunde cu ea însăși într-o mare de indiferență. Era greu să-i rezisti lui Danton Cristobal. Era simbolul masculinității. Se simțea atrasă de el în ciuda defectelor lui. Și el avea temeri nefondate. Nu mai era virgină și nu avea mintea inocentă a unei fecioare ; știa că sarcina poate fi prevenită. Dacă el se temea să mai aibă un copil, ar fi putut să ia măsuri de precauție. Dar , în loc de asta , fugise.

Catherine simți pietrișul dur când se duse lângă Madeleine. Știa că ar fi putut să-l convingă pe Danton că dacă face dragoste cu ea , nu ar fi rămas însărcinată , pentru că ea nu mai putea avea copii. Dar ar fi fost prea umilitor. Nu voia să vină la ea doar pentru că nu rămânea însărcinată , ci pentru că voia să fie cu ea.

Madeleine făcea o casă din nisip. Înfișe o pană strălucitoare în vârful unei movilite de nisip pe care o făcuse rîsturnând găletușa cu nisip :

- Pot să mă mai duc în apă și să înot cu Monsieur Pimte ?

- Nu răspunde Catherine scurt. Pentru azi ajunge.

- De ce ?

- Taci, Madeleine. Catherine luă halatul care se afla deasupra rochiei , ciorapilor și pantofilor. Îl îmbracă , apoi își recuperează corsetul și-l pune lângă hainele ei. Nu putea să se mai lege acum. Netezi rochița fetiței și pune pălăria lângă pantofiori.

Catherine nu putuse să recupereze nimic din hainele sale , așa încât trebui să se mulțumească cu garderoba baroanei. Nu era de acord , dar , deocamdată , nu avea de ales.

Deasupra capului, auzi un fel de clinchet. Pe aje de pescuit prinse de trei bete , erau trei șiruri de scoici. Auzise zgomotul care-l făceau , de

fiecare dată când venise cu Madeleine la lagună. Cineva legase scoicile de ramura unui manglier.

- Îți plac ? întrebă Danton , iar Catherine se întoarse surprinsă pe călcâie. Venise în spatele ei. Apa-i curgea din păr pe pieptul lat. Privirea ei alunecă pe pieptul lui și pe cicatricile aproape dispărute : cicatrice de la corali și de la cuțitul lui Sadi. Privirea coborî spre pantalonii largi pe care-i purta. Prinți la brâu, pantalonii alunecaseră sub buric.

Ridică ochii:

- Da. îmi plac , zise ea referindu-se la scoici. Cine le-a pus acolo ?

- Eu , după ce le-am făcut.

- Tu ? Era intrigată că se ocupa de astfel de lucruri.

- Da , răspunse el un pic supărat. Când nu străbat marea , nu-mi place să stau degeaba. îmi place cum sună , așa că mă mai ocup și de așa ceva.

Sarcasmul lui o irită :

- Fii serios.

- Sunt.

Catherine îl privi chiorâș.

Madeleine oftă.

- Aș vrea să fiu mare ca dumneata , domnule, ca să pot ajunge la ele și să le fac să sune.

- Dacă te ridic , ai să ajungi. Danton o ridică pe umeri și ea chicoti de plăcere. Atinge-le cu degetele.

Madeleine făcu întocmai, iar laguna se umplu de o melodie naturală creată de diferitele tonalități ale scoicilor.

- Știai că dacă ești așa de înalt , te lovești cu capul de copaci și spui au ?

- Nu m-am gândit la asta.

- Ar fi trebuit. Te-ar durea capul, dar eu te-aș frecționa.

- Mă simt ușurat. N-o dădu jos pe Madeleine , ci merse cu ea până la locul unde se găseau vesta și cizmele sale. Se lăsă pe vine și-și recuperă lucrurile. Se îndreptă , apoi, spre casă.

După ce-și luă lucrurile ei și ale fetei , Catherine se luă după ei.

Lemurii săreau din ramură în ramură și îi urmau. Pe potecă se scuturau ilori galbene și semințe de tamarid. Catherine pășea peste pietre atentă la picioarele ei goale. Danton și acum Madeleine , răsfățau lemurii

răutăcioși. îi tratau ca pe niște ființe ; nu ca pe niște animale. Iar barbarii păroși făceau numai rele.

Un gândac mare , negru , traversă cărarea. Picioarele subțiri purtau un corp ca de ceară.

Madeleine îl văzu :

- Ți-e frică de gândaci, domnule pirat ?
- Nu.
- Pun pariu că ti-e , dar nu vrei să recunoști.
- Nu , scumpo. Pe cuvânt că nu mi-e frică. Madeleine oftă :
- Nu-mi plac șerpii.
- Da , mi-amintesc că mi-ai spus.
- îmi plac , în schimb , ursii negri. Și-mi plac elefanții si șacalii si papagalii si caprele , si câinii Si pisicile , si broaștele țestoase si broscuțele ...

În bâzâitul leneș al junglei se auzea monologul fetitei care dură până acasă. Madeleine își încheiase lista de animate si când intrară în curte , făcea inventarul mâncărilor favorite.

- ... si ciocolata , si orezul si biscuiții cu zahăr. Și-mi place zahărul candel si prăjiturile si...

- Madeleine , strigă Catherine , ajunge ! Catherine era enervată la culme. Vorbăria

copilului îi dădea dureri de cap. Trebuia să se gândească cum și dacă Danton putea intra în viața lor. Dacă-și încheiase autoexilul , oare o să-l poată vedea la masă ?

Se pare că întrebarea asta o preocupa si pe Madeleine :

- Mănânci cu noi, diseară , Domnule Pirat ? După ce o dădu jos , Danton își puse cizmele la subțioară.

. Buna dispoziție îi pierise. într-un târziu , răspunse :

- O să vedem.

Madeleine radia.

Tăcută , Catherine nu împărtășea optimismul ei.

Danton porni pe holurile vopsite în alb. Pe pereți atârnavă obiecte grecești.. Farfuriile aurite sporeau luminozitatea ; altare ornamentale și icoane confereau spațiului o strălucire solemnă, iar o serie de picturi

reprezentând vechi corăbii dădeau un sens de ordine masculină.

Ajungând în aripa de est , Dantori se gândi la harta turcului. Reîncepu lucrul. După două ore de cercetare a insulelor R&mion, avea nevoie de o pauză. Se hotărî să se ducă în dormitor să se îmbrace pentru masă.

Trecând printr-un coridor mai puțin folosit , simți savoarea puternică a parfumului dulceag. Se opri în fata ușii închise și trase în piept mirosul puternic care ieșea prin crăpături. Catherine. Cine altcineva putea mirosi așa ?

Intrigat de ce ar putea face în acest salon , răsuci mânerul încet. Se așteptase să o găsească pe Catherine și o văzu pe Madeleine în mijlocul camerei cântându-i încet păpușii. Se îmbrăcase cu lenjeria maică-sii. își înfășurase mai multe șiraguri de perle în jurul gâtului , iar pe cap își pusese o pălărie de damă. Soarele de după amiază lumina buclele ce ieșeau de-sub borul scurt. Buzele date cu ruj se mișcau încet. Ca și cum ar fi fost la un ceai , se folosea de ceainic și cești imagine. Ceva verde străluci când se întinse după o farfurie imaginată. Purta pantofi ușori , încrustați cu smaralde pe care el îi aruncase pe plajă cu săptămâni în urmă și de care uitase.

Madeleine îi simți prezenta și-și ridică ochii,

- Bonjour , monsieur Pirate. Ochii ei plini de viață îi aruncară o privire tandră , iar sprâncenele i se ridicară de încântare. Mă joc cu Nanette și ne prefacem că suntem la o petrecere. Aș fi vrut să mă joc cu cineva. Nu vrei să te joci cu mine ?

Aștepta răspunsul cu fata radiind speranță. Nu- și ascundea sentimentele. Numai adulții știau să facă asta ca să-și pună inima la adăpost. Nu. Sentimentele ei față de el erau clare și limpezi. Pure și simple , îl adora și-și punea toată încrederea în corsarul din fata ei.

O căldură puternică îl pătrunse și se uită la ea. Luptase din greu , dar acum recunoștea că prezența ei era pentru el o bucurie.

, Și , deodată , înțelese ca și cum cineva l-ar fi lovit în cap cu o Biblie. Iubea copilul.

- Ei, bine ? Te joci cu mine ? repetă ea.

încercă să-și redobândească vocea și rosti aspru:

- Ah , nu , am altceva de făcut.

- Ai să omori pe cineva ?

- Nu , răspunse el și inima îi bătea cu putere.

- Eu am omorât un păianjen. Mergea pe Nanette. Își scoase un pantof și-l ilutură în fata ochilor lui. L-am strivit cu tocul.

- Hm.

- Am găsit pantofii ăștia. Nu sunt ai nimănui. Am întrebat pe toată lumea și tot mi-au răspuns că nu sunt ai lor. Știi ?

-Hm?

Madeleine coborî vocea și pe un ton confidențial îi zise :

- Pantofii ăștia sunt o comoară. Și , dacă am să sap în contiunuară, am să găsesc un colier cu rubine.

Prea tulburat de propriile emoții , Danton nu putu comenta pornirea ei de a avea bogății.

- Aș vrea să am pe cineva cu care să mă joc. Oftă. Rainiaro repară plase , Antonio și Eduardo curăță puști , iar mama se odihnește. Privirea lui Danton fu atrasă de mâinile mici care se prefăceau că toarnă ceai în cești imaginare. Aș fi vrut să am o soră. Crezi că din burtica mamei o să iasă vreuna ?

- Ce ? se înecă el. Gândurile lui se împleticeau și încercă să găsească un răspuns plauzibil. Numai dacă cineva pune un bebeluș în burta , adică , burtica ei.

Madeleine terminase servitul și-și așeză picior peste picior. Celălalt pantof alunecă.

- Faci dumneata asta ?

Pe tâmpile îi apărură broboane de transpirație și înăbuși o înjurătură. Nu. Trebuia să iasă din încăpere.

- Dacă te răzgândești , strigă ea în urma lui , vezi să fie o surioară. Nu un frate.

- Madre de Dios , spuse el repede și o luă la fugă.

Trecuseră patru ore de la baia lor și Catherine și Madeleine stăteau în sufragerie. Catherine știa că e inutil să-l aștepte pe Danton. Spre deosebire de Madeleine , știa că promisiunile nu se făceau cu răspunsuri vagi. Chiar și jurămintele puteau fi ușor călcate. Georges Claude o dezamăgise de multe ori cu răspunsurile lui în doi peri.

Știind asta , putea să accepte absenta lui Danton. Dar era supărată

pentru Madeleine. Trebuia să inventeze o scuză.

- Madeleine , se pare că... Dar Catherine se opri când auzi o ușă închizându-se undeva în casă.

- Vine , mama , strigă Madeleine fericită. Și suntem aja de frumoase. Zulfii lungi care-i încadrau fața tresăriră. Catherine găsisese un fier de ondulat și cu greu îi aranjase bucelele și i le umpluse de panglici albastre care se asortau cu rochița.

Catherine încercă să rămână echilibrată și calmă dar cei câțiva zulfii pe care îi ondulasă la ceafă o gădilau. încercă să se scarpine ușor.

Se certa pentru că îl judeca așa de aspru. Nu era corect. Nu-l putea compara cu Georges Claude. Dorise atât de mult ca el să vină în seara asta , dar nu îndrăznise să spere.

Chiar și așa , atitudinea ei va fi politicoasă.

Făcuse alegerea pentru ca s-o liniștească pe Madeleine care susținea că rochia din satin de culoarea margaretei era cea mai frumoasă , dar Știa că , de fapt, dorise să poarte , pentru el, cea mai frumoasă rochie. îi venea perfect , era doar un pic cam fixă peste piept și puțin cam scurtă. I se vedeau gleznelor , dar ciorapii de mătase erau garnisiți cu trandafiri; în felul acesta indiscreția era îndulcită de motivul iloral.

Acum , că se gândea mai bine , își dădu seama că se împopoțonase. Danton o să-și dea seama că s-a gătit pentru el. își dăduse chiar și cu parfum de narcise pe la încheieturi și-și înroșise buzele.

Pe mozaicul de la intrare se auzeau pașii care anunțau sosirea lui iminentă. Catherine se îndreptă și-și controlă șiretul roz care-i ținea corsajul.

Ușa cu balamale de fier se deschise și Catherine își ținu respirația. I se părea că Tanala a strâns prea tare șiretul corsetului.

- Seara la toată lumea , salută vesel din prag James. Every. Grozavă casă. Intră în încăperea și tocurile răsunau pe podea. Căpitanu mi-a spus să vii aici.

Catherine lăasă pleoapele ca să nu i se poată vedea în priviri dezamgirea.

- Unde este monsieurpirate ? întrebă Madeleine nedumerită ; în alte condiții, fiica ei ar fi fost grozav de emoționată să-l vadă pe tânărul cu părul roșu.

- Are treabă. Treabă de bărbat , înțelegeți. Nu trebuie să spun ce anume. James adulmecă aromele care veneau dinspre bucătărie. Înconjură scaunul descriind un arc de cerc mare , ca și cum i-ar fi fost frică să se așeze pe perna căpitanului. Alese primul scaun așezat lateral.

Așezat pe diagonală față de Catherine , James își desfăcu șervetul repede dovedind antrenament.

- Căpitanu a spus că dumneavoastră și fetita ati mâncat prea mult singure și m-a trimis să vă tiu companie. M-a trimis pe mine , spuse James îndreptând un deget spre el zâmbind mândru. N-am mai fost în casa asta până acum. Faină.

- Dar și monsieur Pimt. trebuia să mănânce cu noi, murmură Madeleine. Voiam să vină să vadă cât de frumoasă e mama.

James se uită la Catherine și spuse :

- Arătați nemaipomenit, cucoană. Apoi luă furculița ta unica sa mână și-o strânse puțin în pumn. Ei, bine , spuse el cu un zâmbet larg , hai să ne-apucăm să mâncăm.

O jumătate de oră mar târziu , Catherine încerca să o liniștească pe Madeleine care refuzase să mai mănânce și stătea în sufragerie uitându-se la locul gol. Catherine era așa de supărată că nici ea nu putu să mănânce. James nu observase nimic fiind prea măgulit de tratamentul special de care se bucura.

Când Catherine îi spusese fetitei că poate să se retragă, aceasta năvăli afară din cameră. Catherine se scuză și alergă după ea. O găsisse mai târziu cocoțată înăuntrul piesei masive din lemn de trandafir cu fața ascunsă într-un colț. Suspinele ei erau înăbușite de rochiile care atârnav deasupra.

- Mon petit chou chou , îngână încet Catherine. Ieși de acolo, te roagă mama. Catherine dădu la o parte grămada de rochii colorate și se așeză în genunchi lângă marginea dulapului ca să fie mai aproape de ea.

- Nu ,nu vreau ,plânse Madeleine. Am să ... stau aici p ... pentru totdeauna.

- Nu poți să trăiești într-un dulap.

-Ba da.

Catherine mângâie umerii care se zguduiau. Buclele începuseră să se lase și era ciufulită din cauza fustelor largi. Știu că ești dezamăgită. Dar

domnule Cristobal n-a spus că vine sigur.

- Ba da ! se văicări ea. A spus : o să mai vedem și asta înseamnă că da. M-a mințit!

- Oh , mon chou. Catherine o luă în brațe pe Madeleine , o strânse la piept încercând s-o potolească.

- Nu e cinstit. .

- Știu. Dar dacă te ascunzi nu înseamnă că o să suferi mai puțin. O să punem cămașa de noapte și o să stau lângă tine în pat și am să-ți spun povesti.

Madeleine nu se mai opuse să fie scoasă din dulap. Vocea îi tremura.

- Dă-mi o ba ... batistă , ma ... mama.

Catherine luă o batistă de pe biroul unde erau.

aprinse lumânările :

- Poftim !

Madeleine își suilă nasul.

- As fi vrut să am si eu un tată.

- Dar ai, răspunse Catherine repede.

- Vreau să spun un tată adevărat. Nu în cer. Catherine nu Știu ce să-i spună. Nu putea să bată

din palme și să-i aducă un tată care să-i ;ină locul lui Georges Claude.

Catherine oftă din greu. Nu știa ce să spună. în momente din acestea se simțea neputincioasă. Cum putea să facă un copil de patru ani să înțeleagă că , pentru a fi tată , trebuia mai mult decât înfățișarea unui bărbat ?

îi desfăcu șireturile :

- Ridică mâinile.

Madeleine se supuse si Catherine îi scoase cămașa.

- N-am pe nimeni ca mine cu care să mă joc. As vrea o surioară , se lamentă Madeleine pe când Catherine o îmbrăca. Pune una în burtica ta , mama.

- Nu-i asa ușor , Madeleine. Catherine strânse - cuvertura si o urcă în pat. Rămase îmbrăcată și se întinse lângă Madeleine , care o luase pe Nanette și

o lipise de obraz, fsi băgă degețelul în gură. Catherine îi explică : chiar dacă mama vrea un bebeluș în burtica ei, asta nu e suficient.

Madeleine vorbi cu degetul în gură :

- Monsieur Pimte spune că trebuie ca cineva să-l pună în burtica ta. L-am rugat pe el, da n-a vrut.

Catherine înghiți în sec și-și simți obrazii arzând ca și cum ilăcările lumânării ar fi fost chiar lângă obrazii ei. Putea să-și imagineze ce crezuse Danton.

- Madeleine , eu sunt fericită cu tine. Nu mai vreau ați bebeluși. Tu ești fetita mea și eu te iubesc.

Madeleine o mângâie pe Catherine pe brat și închise ochii:

- Spune-mi o poveste de când erai tu mică.

Catherine se gândi căutând ceva ce s-ar putea numi poveste, dar gândurile ei erau departe de vremea copilăriei. Se gândea , mai ales , cum să găsească un anumit pirat și cum să dea cortina care-i ascundea viața , la o parte.

Capitolul 16

- Cum ai putut ? zise Catherine pe un ton acuzator care-i răscoli coșmarul. Apoi urmă o lovitură puternică în umăr și deschise ochii.

Sări drept în sus și câteva suluri de hărți împrăștiate în jurul lui căzură pe covorul oriental. " Fir-ar ! " se plânse el trezit din somnul scurt. Minte era încă încețoșată și plină de insule și vârfuli muntoase , inclusiv Seychelles. Studiase insulele Amitante dar nici una nu corespundea hărții lui Sadi.

Datorită luminii slabe a felinarului cu petrol care atârna într-un cârlig de pe cadrul patului său chinezesc vechi , Danton o descoperi pe Catherine. Stătea în picioare lângă măsuța chinezească ; era foarte palidă și purta o splendidă rochie galbenă. După un timp văzu că ținea ceva în mâini:

- Catherine ?

- Da , Danton , eu sunt, răspuse ea.

- Dumnezeule , femeie , ai aruncat cu ceva în mine ?

- Da , spuse ea cu o voce aspră. Și o să mai arunc. Își îndoii brațul și aruncă spre el Ceea ce ținea în mână.

Una din figurinele miniaturale din fildeș aparținând colecției lui de antichități îl lovi în piept. Un exemplar reprezentându-l pe Poseidon se

rostogoli pe el și căzu pe podea. Danton urmărise scena cu privirea. Poseidon căzu lângă Perseu care își pierduse și capul și sabia. Datorită impactului tridentul lui Poseidon se rupse în două. Maudit\ urlă el. Ce te-a apucat?

- Ce te-a apucat pe tine ? Catherine luă încă o zeitate greacă de pe masa vopsită-n negru și auriu care se afla lângă cotul ei și pe care se aveau aceste valoroase obiecte.

- N-o arunca , o atenționa el rostind răspicat fiecare cuvânt. Pe Dumnezeu , Catherine , e Pan. Ești nebună ? Sări din pat.

- Sunt nebună. Zvârli în el cu zeul pădurii, dar nu-l nimeri. Danton încercă să-l prindă , dar , datorită luminii slabe , Pan căzu pe podea. Coarnele și un picior de țap se frânseseră.

- Mierda. Pomi spre ea cu intenții agresive. Ce te-a apucat?

- Nu m-a apucat nimic ! Fugi de el și se repezi spre divanul învelit în piele maro ailat în colțul dormitorului. Madeleine are inima zdrobită așa cum sunt acum statuetele tale tâmpite.

Văzând-o că se îndepărtează de măsuță , nu-și mai continuă urmărirea..

- Nu sunt tâmpite , spuse el încercând să se tempereze , sunt ...

- Inestimabile.

- Blestemato ! Sunt, într-adevăr , inestimabile și unice!

Adăpostită în spatele divanului, Catherine îl privi cu ochi reci.

- Pentru mine Madeleine este inestimabilă și unică.

Danton nu prea înțelese ce voia ea să spună.

- Nu e nevoie să-mi spui cât valorează un copil. Se aplecă și culese de pe jos bucățelele sparte și se uită la ele ; Dumnezeule .Catherine ! Depuse cu grijă statuetele deteriorate pe măsuță și-și încrucișă brațele. Mătasea neagră a bumuzului îi răcorea pielea înfierbântată și-l ajuta să-și tină în frâu ciuda. Umblase toată noaptea ca să obosească și să se elibereze de tensiunile acumulate și să se gândească serios la sentimentele lui pentru Catherine și Madeleine. După ce se întorsese , se îmbătase și-și pusese mantaua asta cu glugă.

- Ce tot trăncănești acolo ? reuși el să întrebe fără să zbiere.

Se auzi foșnetul rochiei:

- Dacă ai avea inimă , ai înțelege.

- Ia nu te mai juca cu mine , spuse el sprijinindu- și fundul de măsuță.

- Eu mă joc ? Niciodată. Eu sunt foarte deschisă și directă. Cred că știi ?

- Da. Și mi se pare că acum ești supărată pe mine.

- Ce grozav ești ! Dar , tonul impertinent își pierdu efectul când începu să se joace cu o panglică de la corsaj pe care o desfăcuse fără intenție și pe care nu făcu nici un efort s-o lege la loc.

Danton n-o mai văzuse așa de supărată. Era o femeie cu personalitate , dar niciodată nu era distructivă. Se gândi cam ce-ar putea să fie și îi veni o idee dar nu zise nimic. Mai bine să spună ea :

- Ce-am făcut ?

- Nu știi ?

- Te joci, chârie.

- Da , mă joc. Se sprijini de cadrul de lemn al divanului. Ne jucăm un joc cu întrebări și răspunsuri. Ce oră este între șapte și opt ?

- Șapte și jumătate , răspunse el caustic.

- Corect. Ce se face de obicei, la această oră ?

Danton înclină capul.

- Nu e oare rândul meu să pun o întrebare ?

- Da. Și ai pus-o când m-ai întrebat dacă nu e rândul tău , explică ea. Ajungem acum la a doua întrebare. Ce se face , de obicei, la această oră ?

Danton se îndepărtă de măsuță.

- Se mănâncă , fir-ai să fii!

- Nu mă-njura. Mi-ai înjurat deja copilul.

- N-am făcut așa ceva.

- -Ba da.

Făcu un pas spre ea și ea fagi în spatele patului unde se ascunse ca după un scut:

- Catherine , nu i-am promis că o să mărtănc cu voi.

-Nu , dar nici n-ai spus nu.

- Dar n-am spus da , răspunse el repede. Catherine se uită la el printr-o în crustase a pedestalului.

- Ea așa crede.
- Ar trebui s-o înveți diferența dintre noțiune și realitate.
- A avut parte de destulă realitate , sări Catherine la el. Și-a pierdut tatăl. Până astăzi , nu mi-am dat seama cât de îngrozitor e lucrul ăsta pentru ea.

Danton înțelese că se lupta să nu plângă dar nu îndrăzni să-i spună nici un cuvânt de alinare. Genunchii ei se înmuiaseră și se așeză pe pat. Își sprijini fata în mâini și întrebă încet:

- De ce n-ai venit ?

Ailat la strâmtoare , dădu glas primului gând :

- Pentru că m-am atașat prea mult de ea și de tine.

Regretă impulsivitatea când o văzu ridicându-și bărbia și ochii ei albaștri înotând în lacrimi:

- E ultimul răspuns la care m-aș fi așteptat.

Danton se apropie puțin privind-o în ochi:

- Te supără ?

- Da ... adică nu. Din vocea tremurătoare , văzu că era în încurcătură.

Nu știa.

Veni lângă pat și se opri în fata ei. Inspiră adânc umplându-și plămâniile cu parfumul ei. O dorea așa cum un însetat dorește apa. Avea nevoie de ea , de suietul ei, de tandrețea ei, de dragostea ei. Înainte să-și dea seama , îi spuse :

- Ți-aș cere să rămâi aici cu mine.

- Nu pot și știi asta , răspunse ea repede. Ar însemna să renunț l^a viat³ mea-

între ei se lăsă o tăcere ce păru nesfârșită.

Danton se gândi la viitorul ei plin de speranțe. Al lui era nesigur. Oare viata ei va fi mai bună decât a lui ? O întrebă :

- Când ai să te întorci la Paris , ai să te recăsătorești ?

- Nu știu. Așa intenționez , dar acum ... își umezi buzele. Nu știu.

Tu ai să te recăsătorești ?

- E o posibilitate foarte îndepărtată. Se așeză lângă ea iar ea nu protestă. Distanța dintre ei era mică. Așezându-și coatele pe genunchi, spuse :

- Ar trebui să te recăsătorești , Catherine. Madeleine s-ar descurca

grozav ca soră mai mare.

Catherine tăcu. își privea vârfurile pantofilor.

O adiere pătrunse prin fereastra deschisă și mișcă perdelele, aducând în încăperea mirosul proaspăt al mării și al palmierilor.

Mângâiat de adiere, Danton se pierdu în propriile lui gânduri. își călcăse jurământul de a nu se mai atașa de nici o femeie. Și mai avea și un copil. Le iubea pe amândouă. Cum ar fi putut să n-o iubească pe Catherine? Era tot ce dorea el. Era încăpățânată și inteligentă, frumoasă și o bună mamă. Rămasă singură, avusese grijă de copil. Nu numai că supraviețuiseră, dar reușiseră să producă o copie încântătoare a propriei ei personalități. Catherine era tot ce-și dorea; mai mult chiar. Prea bună pentru Le Clerc și prea bună pentru orice bărbat. Fusese rănită în dragostea ei. Căsătoria îi zdruncinase toată ființa, îi aruncase de prea multe ori în față faptul că era la fel cu hoțul cu care se măritase. Se întrebă, chiar, cât de mult semăna cu răposatul ei sot-

Danton își strânse degetele:

- Povestește-mi despre Le Clerc; numai pe el îl aveai?

Catherine îl privi surprinsă ca și cum abia acum își dăduse seama că era lângă ea. Apoi, începu să-și privească din nou pantofii.

- Mama mea a murit de plămâni cu un an înainte de a mă căsători cu Georges Claude. A trebuit să mă ocup de gospodărie, de fratele meu Jean și de tata, pe care-l chema Armând. Amândoi lucrau ziua întreagă într-o fabrică de sticlă. Vocea îi era plină de tristețe. După ce terminam treaba, ca să-mi treacă timpul, citeam într-o librărie până când proprietarul m-a dat afară. L-am cunoscut pe Georges Claude în magazin. Studia actele și știa o grămadă de lucruri. Vorbea așa frumos. Nu i-a păsat că eram săracă.- Voia să vadă lumea și să descopere lucruri antice. Dorea să devină renumit. Timp de șase luni ne-am întâlnit în fiecare zi. Și-a terminat studiile.

Când vorbea despre francezul ăla, Danton devenea gelos. Oare și povestea lui despre Elena o duruse pe ea tot atât de mult?

-Tata și Jean n-au aprobat dragostea mea pentru un om cu așa o pregătire - era prea cizelat și independent. Spuneau că un om cu educație o să mă facă să mă simt inferioară. Nu avea familie și nici o obligație în

Franța. Și , ca și cum asta n-ar fi fost destul, mai voia să mă ducă și în Africa , în junglele pline de animale și sălbatici. Catherine se uită la Danton. În ciuda rugămintelor lor ,m-am căsătorit cu Georges Claude fără binecuvântarea lor. Le-am spus la revedere și am plecat spre Golful Guineei unde a început viața mea de femeie măritată.

Catherine îi povesti despre călătoria ei spre Coasta de Fildeș.

-De abia aveam o săptămână de când eram în Abidjan , că m-am și îmbolnăvit din cauza schimbării de climă și mâncare. Georges Claude m-a lăsat la un centru francez și a plecat în expediție. A lipsit trei luni. Mi-am revenit încet, iar când m-am Scut bine, eram înnebunită de grijă pentru el. Catherine se juca din nou cu un șiret de la corsaj. Când s-a întors l-am Scut să-mi jure că n-o să mai plece niciodată fără mine. Dar, a plecat.

Danton simți nevoia să lovească ceva. Cum a putut, ticălosul, să plece din nou ? Catherine era mai curajoasă și mai îndrăzneată decât muți bărbați.

- După un an am plecat din Africa. Georges Claude spunea că vrea să exploreze noi teritorii. Cred că a plecat pentru că era urmărit de autorități. Catherine îl privi pe Danton în ochi. Era hot , cum ti-am spus. Fura lucruri de artă. Am văzut cum a fost recompensat de un rege ; a primit coți de elefant , fildeș , mirodenii și cufere cu bijuterii. Avea un document fals și câștiga încrederea băștinașilor : lua obiecte din mormintele lor. Abia anul trecut am ailat asta. Georges Claude le vindea pe piața neagră. Când i-am spus , mi-a răspuns de parcă ar fi avut dreptul să facă asta.

Danton trase încet aer în piept. Simțea că-i ard plămâni. Nu se mira de ce disprețuia ceea ce făcea el. Nu negase niciodată că străbătea mările și jefuia pe ații. Dintr-odată , i se făcu silă de propriile lui acte și îi fu rușine că autodispretul i se citea pe față. își întoarse capul.

- Cu o săptămână înainte să plecăm în India mi-a parvenit o scrisoare a proprietarului nostru , trimisă ta urmă cu patru luni prin care mi se aducea la cunoștință moartea tatălui și fratelui meu , într-un accident la fabrică , datorat unei explozii în furnalul deschis unde se face sticla.

- îmi pare rău , Catherine.

Ochii îi înotau în lacrimi dar le îndepărtă.

- L-am rugat pe Georges Claude să mă ducă acasă să le văd măcar mormintele , dar a refuzat. A spus că n-avea nici un rost , de vreme ce tot erau morți. Când am ajuns la Calcutta , iar am fost bolnavă ; de data asta pentru că eram însărcinată cu Madeleine. Tăcu. Pe măsură ce înaintam mi-era tot mai greu să merg mai departe. Știam că-mi va fi ji mai rău după ce se va naște copilul. L-am rugat pe soțul meu să se răzgândească și să ne întoarcem acasă. A refuzat din nou.

Danton asculta tăcut.

- Madeleine s-a născut la Calcutta doar pentru că am refuzat să rămân la Rajpur. Am avut o moașă care vorbea englezește și mi-a spus ce să fac.

Danton se gândi la doctorii renumiți care o îngrijiseră pe Elena când îl născuse pe Esteban. Soția sa născuse în patul ei înconjurată de o mulțime de servitori care aveau grijă de ea.

- Când Madeleine avea două săptămâni , Georges Claude a spus că pleacă să facă cercetări în Himalaya. Am plecat din Calcutta. Catherine își apropie obrazul de pilonul baldachinului și spuse încet : Parcă eram într-o capcană. Nu aveam nici o jansă. Am pătruns în interiorul Indiei. Trei ani am trăit ca o umbră. Nu aveam voie să am nici o părere.

Danton își frecă maxilarul. Imaginea pe care i-o prezenta ea îl umplea de furie.

- Apoi Georges Claude a auzit de o expediție care se forma la Bombay pentru explorarea zonelor de coastă din Sud. A vrut să ne ducă acolo. Am plecat, dar , chiar la ieșirea din Surat, a fost muscat de o cobră. Din fericire , Madeleine n-a văzut cum s-a întâmplat. Era însoțit de Hadi , ghidul nostru. Georges Claude a murit aproape pe loc. Catherine se uită la Danton. Când mi-au spus , n-am putut să cred. Voiam să scap de el si de căsnicia noastră mai de mult, dar n-am vrut să moară. Era , la urma urmei, tatăl copilului meu. Asa cum era el , o iubea pe Madeleine.

Danton ridică încet capul si-si trecu degetele prin păr :

- Ce-ai făcut după aceea ?

- Am mers la Surat si m-am îmbarcat pe primul vas al companiei

olandeze. Intenționam să mă întorc în Franța și s-o iau de la capăt, chiar dacă acolo nu mă mai aștepta nimeni.

- N-ai ajuns , însă , prea departe , comentă el ironic. M-ai întâlnit pe mine.

- Mi-ai salvat viața , Danton , ar fi trebuit să-ti mulțumesc mai demult , dar dintr-o mândrie prostească n-am făcut-o. Am vrut să cred că o să mă descurc singură. Dar am greșit. Intervenția ta ne-a salvat de la o mare primejdie. Se cutremură. Dacă nu m-ai fi găsit tu , nu știu ce s-ar fi întâmplat cu noi în Madagascar.

- Ai fi supraviețuit, Catherine. Ești foarte tare.

Ea zâmbi.

- O femeie nu trebuie să fie puternică , ci tolerantă, ascultătoare și delicată.

- Nici tu nu crezi asta.

- Așa voia Georges Claude să fiu. Dar n-am fost o elevă prea bună.

- Mulțumesc lui Dumnezeu.

Pe gâtul ei atârnavă trei zuluți aurii și simți nevoia să-i atingă. Dar se opri.

Catherine își umezi buzele.

- Nu numai Georges Claude mi-a sufocat independența. Și tatăl meu și fratele meu voiau să fiu așa cum credeau ei că trebuie să fiu. Când m-am căsătorit cu Georges Claude i-am sfidat. N-a fost , poate , cel mai grozav lucru, dar , din această căsătorie o am pe Madeleine. Singurul meu regret este că tata și Jean n-au cunoscut-o. Își netezi , absentă , o cută de pe rochie. Poate acum , poți înțelege de ce este atât de important pentru mine să hotărâsc singură. Niciodată nu mi s-a dat acest drept.

- Te înțeleg , zise el înțelegând că n-are nici o șansă. Îi înțelegea nevoie de a fi independentă , pentru că el însuși își pierduse libertatea. Chiar dacă peste șase ani se va putea întoarce în Spania , va decide să nu o facă. Devenise propriul său stăpân.

Da , înțelegea ce simțea Catherine. Și el știa ce înseamnă puterea autorității.

- Îmi pare rău de figurinele tale. Scuzele ei îl scoaseră din gânduri.

O iertă văzându-i obrajii îmbujorați de rușine.

- Bine că i-ai cruțat pe Zeus și pe Hera. Poate c-or să procreeze și-or să-și înlocuiască progeniturile.

Un zâmbet plin de îndoială îi îndulci trăsăturile. Danton voi să-i ia fața în mâini și s-o sărute. Nu fusese niciodată atât de frumoasă. Se coafase altfel. Îi venea bine stilul acesta subtil și elegant. Înțelese că avusese mare bătaie de cap ca să se îmbrace pentru seara aceasta.

Iar el n-o onorase cu prezența. O văzu aruncând o privire directă și curioasă patului neobișnuit pe care stăteau. Rezemate de perete, în loc de stâlpi rotunzi, avea două plăci care se uneau la fiecare colț. Motivele ornamentale aurite cu care era împodobit erau chinezești și ilorale. În loc de numărul normal de perne, douăzeci și cinci, în diferite nuanțe de roșu, erau doar trei.

- Ce fel de pat e ăsta? Întrebă ea când termină de cercetat.

- Unpat de opium.

- Chiar așa? Întrebă ea surprinsă.

- În China, pentru o sumă frumoasă, cei bogați pot intra într-un local unde, pe paturi din astea, fumează opium. Ochii ei luminoși se măriră de uimire și el chicoti: De ce pari așa surprinsă, Unda? Pentru ei e ceva obișnuit. Pe ăsta l-am cumpărat pentru că este o operă de artă, nu ca să fumez opium.

Se uită la el cu o privire dulce.

- Nu te-ai gândit că paturile tale sunt cam ciudate? Pe corabie dormi invers, iar acasă pe un pat folosit cândva pentru a fuma maci.

Fu rândul lui să fie surprins: De unde știi că opiumul se face din maci?

- Nu sunt chiar așa de neștiutoare pe cât crezi, Danton. Am trăit în trei țări și le-am cunoscut ritualurile zilnice. Știu mai multe decât îți imaginezi tu.

Se uită la ea ușor amuzat. Îi plăcea strălucirea pielii ei fine, felul în care-și cobora genele când se gândea:

- Adică? Spune-mi, Catherine, ce lucruri știi tu?

Nu-și dădea seama ce avea să-i răspundă:

- Dacă este folosit corect, un burete de mare poate preveni sarcina.

Danton se înecă:

- Dumnezeule!

- Nu fi formalist, Danton , îi spuse ea ca și cum ar fi fost fiica ei de patru ani , nu un bărbat de treizeci și trei. Eficienta este bine cunoscută. Mă mir că nu știai.

Danton încercă să-și potolească pulsul:

- Știam.

- Atunci de ce nu mi-ai spus să folosesc unul ?

Se încruntă. Simți focul care începu să-l cuprindă.

- Nu-mi vine să cred că purtăm o astfel de conversație.

- De ce nu ? întrebă ea negândindu-se la impactul pe care un astfel de subiect îl are asupra unui bărbat. Ai spus că-ti place candoarea mea. Nu vreau decât un răspuns.

Un domn ...

Ea-și lăsă capul într-o parte și se uită la el stăruiitor.

- Bine ! spuse el descretindu-și sprâncenele. Eu nu sunt un domn. Nimeni n-ar cere așa ceva unei doamne.

Spre surprinderea lui, Catherine râse ușor :

- Cred că amândoi avem ceva comun : O doamnă nu s-ar găsi într-o astfel de situație.

Danton se văzu în incapacitatea ,de a mai spune ceva. Catherine Le Clerc era o nestemată care rivaliza cu toate bogățiile lui. Doamne , o să-i lipsească. Până intrase în viața lui, nici nu-și dăduse seama ce singur era. Ce-o să se focă țără ea ?

- Vino aici , Catherine , murmură el tandru.

Vreau să te țin în brațe.

Ochii ei străluceau în lumina lunii. Ea se apropie de el , iar el, ținând-o cu un braț , se lăsă pe spate pe șirul de perne. Simțea moliciunea sânelui , gingășia părului. O sărută pe cap. îi mângâie obrazul catifelat.

Pentru el, ea era raiul. Parfumul ei, atingerea ei, esența ei.

- Ajunge să mă ții în brațe , Danton ?

Danton îi masă pielea de pe umăr. Da. Emoțional, ea îl satisfăcea. Nu mai simțise așa ceva în prezența nici unei femei, nici chiar a Elenei , pe care o adorase. O dorea pe Catherine. Voia să fie lângă ea nu numai fizic , ci și emoțional. Și nu exista decât un singur mod de a se apropia de ea. Putea el să riște să mai aibă un copil ? Mult timp se luptase cu aceste gânduri , iar acum ajunsese să se creadă incapabil de a mai iubi un copil

cum îl iubise pe Esteban. își dădea seama că nu era adevărat. Iubea copilul ei și ar fi iubit și copilul pe care l-ar fi avut împreună. Nu se îndoia de asta.

Puteau ei avea o viață împreună ? Voia să creadă că da. Dacă s-ar putea întoarce în Spania , dacă și-ar curăța pata care-i murdărea numele , dacă n-ar mai fi urmărit de autoritățile spaniole pentru

actele de piraterie săvârșite de Regele piraților împotriva nebunului Filip , ar fi avut certitudinea că cei apropiați lui vor fi în siguranță.

Problema era

dacă și Catherine va avea încredere în el si va aștepta până când își va curăța numele.

Totul depindea de harta lui Sadi. Dacă nu găsea diamantele, nu se putea târgui. Și dacă n-avea nimic, nu putea oferi nimic.¹

Când se gândi la toate astea i se păru că nu e nici o speranță. Apoi , o simți pe Catherine în brațele sale si jură să găsească o posibilitate să îndrepte greșelile din trecut.

Ilacăra felinarului de deasupra pâlpâi , creând umbre pe pereții tapetați. Respirau amândoi în același timp. O auzi inspirând adânc.

- Danton ...
- Da , chirie ...
- Danton ... eu nu mai pot avea copii.

Capitolul 17

Catherine așteptă ca Danton să spună ceva.

El îi ridică bărbia cu degetul si o privi în față :

-Catherine ?

îi era greu să-l privească în ochi.

- Eu nu mai pot avea copii.

- De ce spui asta ?

- Nașterea a fost lungă si dureroasă.

- Asa sunt primele nașteri, insistă el obligând-o să-l privească. Nu poti judeca după asta.

- Eu nu mai sunt... ca la început. Știu că nu sunt singura femeie care a născut greu. Dar nu mi-am revenit.

- Adică ?

- Am alăptat-o pe Madeleine mai mult de un an
Si când am încetat eu n-am mai avut... obrajii îi ardeau... sorocul periodic. Iar când l-am avut era neregulat si puțin. Nu mai era asa cum fusese înainte. .

- Asta n-are de-a (ace cu procrearea.

încercă să scape de privirea lui , dar îi finea bărbia și era obligată să îndure tăișul ochilor lui.

- După Madeleine , au fost situații când Georges Claude și cu mine ... îi venea greu să explice ceea ce voia să spună. Am fi putut să mai avem un copil, dar, din cauza mea , n-am mai avut.

- Poate n-a fost potrivit momentul , spuse el simplu. N-ai cum să știi.

- Știu. Lacrimile îi tulburară vederea si rușinea că nu era bună pentru asa ceva o pătrunse. O femeie își cunoaște trupul și , îți spun , ceva s-a întâmplat cu mine după Madeleine. îi mulțumesc lui Dumnezeu că măcar o am pe ea.

- Catherine ... răspunsul parcă îi zgâria gâtul. Știa că-i era milă de ea , dar ea n-avea nevoie de asta.

- E-n ordine ! îl opri să mai rostească ceva. M-am consolată cu gândul că Madeleine va fi unicul meu copil. îmi ajunge , Danton. SincerJOar , chiar când rostea aceste cuvinte , știa că minte. În inima ei era dragoste pentru douăzeci de Madeleine.

Danton își împleti degetele cu ale ei și-i sărută încheieturile. O privea întreaga ei ființă aștepta. Secretul care îi ținuse departe unul de altul nu mai exista. El știa adevărul. Ce-o să facă acum ?

Danton îi mângâie degetele și îi sărută podul palmei.

- Ai fi fost o mamă grozavă pentru un băiat. Apoi o sărută încet. Catherine simți că trecutul ei plin de necazuri dispăruse.

Danton vorbi, iar buzele hii șopteau lângă ale ei.

- M-ai crede un ipocrit dacă aș face dragoste cu tine acum ? /

- Nu , oftă ea. As fi dezamăgită dacă n-ai face-o.

O așeză pe spate și îi luă fața în mâini:

- Atunci să-ncerc să nu te dezamăgesc. O împinse pe pat ; piciorul lui îi strivi picioarele si deveni conștientă de o greutate plăcută.

- Să nu mă uiți, Catherine , murmură el. Să nu mă uiți când ai să fii plecată. Apoi o sărută profimd și posesiv. Ea-și petrecu brațele peste umerii lui și-l stânse lângă ea. Nu voia ca să se uite la ea. Dacă ar fi privit-o ,ar fi văzut ce putere avea asupra ei. îl iubea și voia să rămână cu el. Ar fi uitat totul. Parisul și locul care pentru ea însemna : acasă. Familie și stabilitate. Acestea erau motivele pentru care pierderea acestui bărbat era deosebit de grea.

Ar fi vrut să lupte împotriva dorinței ei. Dar , când o săruta o făcea să uite de toate , se supunea. Și ea îl dorea.

Danton îi atinse ușor colțul gurii.

- N-am să te uit , Danton , șopti ea răsucindu-i părul cu degetele. Niciodată.

Mângâindu-l pe spate , avu senzația erotică si exotică a mătăsii. Limba lui îi explora adâncurile gurii, iar Catherine - răspunse dansului senzual , redescoperindu-l. Strânse în pumni veșmântul de pe umeri si se agăță de el, cu mintea plină de imagini senzuale ale gesturilor lui si al gesturilor pe care ea voia ca el să le facă. Era ceva ce venea de departe și care-i trezea experiențe care o amețeau.

Danton întrerupse sărutul si începu să umble la Șireturile de la corsaj. Trase de cel de sus , apoi de cel de dedesubt. Ea simțea de ilecare dată si gestul îi trezea fiori de plăcere. încet , Dântop își făcu drum până la punctul de unire cu fusta si la panglica pe care ea deja o desfăcuse.

Mușchii puternici ai umerilor se mișcau sub palmele ei și, pe măsură ce înainta , gluga mantalei lui îi venea peste mână. Fără respirație , aproape , îl întrebă:

- Cum se numește ce porți tu ?

- bumuz. îi desfăcuse o parte a corsajului și trecuse la cealaltă.

- Bumuz ? Cu fiecare șiret care se desfăcea , respirația îi devenea mai agitată.

Danton terminase aproape de desfăcut corsajul.

- Este un veșmânt pe care-l poartă pasalele.

Catherine nu-și putu liniști respirația.

- Ce-i aia pașă ?

- Un om de rang înalt , linda. Apoi el scoase corsajul și-l aruncă pe podea. Nu mai pune întrebări, Catherine , o rugă el coborându-și capul.

Când îi sărută sânii , părul lui lucios o gădila. Strâns în corset , pieptul îi era ridicat și plin , dar sfârcurile erau captive si cămașa transparentă.

Mâinile ei alunecară pe sub brațele lui. Voia să-i simtă pielea, dar haina o împiedica. Nu văzuse un Șiret la gât prins cu un nasture mare. Singurul mod în care-și putea scoate bumuzul era să-l tragă peste cap.

- Danton ... eu ... Se lupta cu vorbele pentru că limba lui făcea cerculete în sântul adânciturii dintre sânii.

- Am spus să nu vorbești, chirie. Vibrația vocii lui pe pielea ei adânci durerea care se răspândea spre centrul coapselor.

Începu să se agite sub Danton încercând să-l facă să-și miste șoldurile ca să poată să ajungă la poalele veșmântului.

- Și să nu te miști , murmură el răgușit. Nu încă. Îi prinse mâinile și i le tintui deasupra capului. Nu te mișca.

Danton își împleti degetele cu ale ei și le strânse ca să nu scape. Era imobilizată. Își aplecă ușor capul și îi sărută sânii prinzându-i sfârcul. Senzația pe care o simțea când dinții lui o mângâiau prin cămașa subțire o făcu să se aprindă. Voia atât de mult să-l atingă încât tremura.

- Dă-mi drumul, se rugă ea , mișcându-și capul dintr-o parte în alta. Nu pot... Vreau să te ating.

Danton își ridică șoldurile dar nu-i dădu drumul, își schimbă poziția și se așază între picioarele ei. Brațele lui îi apăsau brațele , țintuind-o :

- Mă atingi, Catherine , spuse el încet , unde trupul tău îmi simte trupul, mă atingi. Ochii lui erau adânci. Mă simți, chirie ?

Prin faldurile rochiei, îl simțea. Tare , puternic, gata.

- Da , răspunse tremurând.

Danton își apropie fata de ea. Părul lui lung îi cădea în cascadă peste sprâncene si o atinge pe față.

- Te tin eu liniștită, Catherine , dar controlul tu îl ai. Mă subjugi cu formele tale , cu gura ta coaptă , cu locul cald al feminității tale. Te doresc și am să fac ce-mi ceri.

Catherine își simți inima bătând să-i spargă pieptul.

- Vreau să-mi dai drumul ca să-ti pot scoate burnuzul.

Fără să rostească un cuvânt, Danton se ridică în genunchi și rămase aplecat deasupra ei. Picioarele lui puternice o încălecară. Își pusese

măinile în șold , iar prin faldurile veșmântului Catherine putu să vadă cât de puternică îi era dorința. Nu se simți deloc rușinată sau jenată. Un fior de dorință o străbătu.

Catherine se ridică puțin , strânse materialul și-l ridică deasupra șoldurilor lui. Nu-și putu stăpâni o exclamație când îi văzu bărbăția netedă și plină. Cum nu mai putea trage mai sus, Danton îi dădu mâinile la o parte și-și trase burnuzul peste cap.

Catherine se lăsă încet pe spate și-l privi. Era numai mușchi. Parcă tăiați în granit , acoperiți de o piele aurie. Lumina felinarului făcu să-i strălucească crucea din ureche , dându-i o înfățișare malefică. Părul sălbatic îi încadra fata ascuțită.

Catherine își trase mâneca rochiei, dar vocea lui o opri.

- Lasă-mă pe mine. O răsuci încet pe-o parte.

Îl lăsă s-o dezbrace.

Danton făcu totul încet prelungindu-i agonia. Cu- fiecare atingere dorința ei creștea. La fiecare centimetru pe care materialul îl stăbătea în josul brațului, corpul i se arcuia să-l întâlnească pe al lui. Când rochia trecu dincolo de talie , o rugă să-și ridice șoldurile ca să i-o poată scoate. Auzi foșnetul pe care-l făcu satinul galben când atinse podeaua.

Numai în cămașă , aștepta ca Danton să-i scoată ciorapii , dar el nu-i scoase. Îi scoase în schimb corsetul. Se simți, deodată eliberată. Sâni erau tari și fierbinți. O așeză din nou pe spate.

Danton prinse marginea dantelată a cămășii. Se lipi de el și simți părul aspru de pe coapse. Însă el n-o mai sărută și nici nu continuă.

- Danton ... te rog.

Cu o mișcare rapidă îi rupse cămașa până la mijloc. .

Catherine tremura sub privirea lui.

- Controlează-te , Catherine , spuse el pe un ton gutural care o șocă. Îi mângâie sânii umilați descriind cercuri dar neatingându-i sfârcurile.

Când crezu c-o să înnebunească de plăcere îi prinse fiecare sfârc între degete până când simți ridicându-se în ea o furtună.

- N-am ... control , respiră ea întretăiat. M-ai subjugat.

Măinile lui alunecară încet pe abdomenul ei și, peste șolduri, între coapsele ei. Roșie toată și tremurând , Catherine se dădu mâinilor lui

cercetătoare. Era cuprinsă de un val de emoții, când el îi dezmiarda centrul umed aprinzând în ea un foc care o și durea și o și umplea de dorință.

Se ridică să-l întâmpine așteptând să o pătrundă. Deodată , o fulgeră un gând. După Danton , pentru ea nu mai putea exista alt bărbat.

N-ar mai fi putut.

Danton îi depășea așteptările. Cerea totul de la ea. Și inima, și respirația și suiletul, iar ea nu putea să i se opună. Îi aparținea și n-ar mai fi putut fi a altuia..

- Danton ... îl imploră ea tăcut.

Se întoarse puțin cu spatele și luă o pernă.

- Ridică șoldurile, chirie.

Făcu întocmai. Danton îi strecură sub fese perna de damasc , îi desfăcu picioarele cu genunchiul și o atinse cu bărbăția. Se lăsă încet peste ea și abia intră, că și ieși. Ca și cum ar fi avut de gând s-o tină așa toată noaptea , o pătrunse mai adânc , dar când ea se arcui să-l întâlnească , iesi.

Această nouă tortură o înnebunea. Îi studie trăsăturile întunecate și-și dădu seama că o minase. El controla absolut totul. Maxilarele îi erau încleștate și îi văzu dinții albi. Ochii lui minunați erau umbriți și străluceau de pasiune. Fruntea îi era ușor transpirată. El deținea controlul, iar ea nu avea nici o putere.

-Nu sunt fecioară , spuse ea cu respirația întretăiată de asaltul lui languros , nu trebuie să intri încet....

-Știu eu mai bine cum ești ... Și Danton o pătrunse atunci cu totul , iar ea gemu surprinsă. Se strânse în jurul lui simtindu-l înăuntru ... și cum nu ești , Catherine , spuse el. Știu că o moarte înceată îți aduce în minte toate experiențele trecute. Când e gata să părăsească acest pământ, omul nu se mai gândește decât - Danton împinse până la capăt - la ce i-a plăcut mai mult. Îi acoperi gura și îi mușcă buza de jos. Când voi muri, o să mă gândesc la tine , chirie. Acum , încolățește-ti picioarele în jurul meu.

Se conformă și înțelese misterul pernei. Danton era în întregime în ea. Pomi o mișcare ritmată , iar mâinile îi țineau șoldurile.

Catherine se mișca odată cu el, dorind în tăcere accelerarea ritmului.

Dar el nu se grăbea. Continuă cu mișcări încete , ieșind și intrând în ea cât putu de

adânc. Respirația îi era întretăiată datorită intensității acestei torturi. Nu mai putea - cerea eliberare și satisfacție - așa cum avusese în noaptea aceea în birou. Voia să fie una cu el , să împărtășească cu el plăcerea.

Danton accelerează mișcarea , iar Catherine crezu că nu-l mai poate aștepta. O , ușoară amețală puse stăpânire pe ea , iar picioarele începură să i se-nmoaie. Continuă , răspunzându-i, ținându-se de umerii lui și ridicându-si soldurile cât putu de sus.

-Gata... dă-i drumul... spuse el cu părul răvășit.

Mâinile lui îi prinseră soldurile. Catherine simți extazul, iar el o strânse cu mâinile si intră în ea atât de adânc încât ea se cutremură.

Catherine întâmpină cu bucurie iluxul de căldură. Lumea se învârtea în jurul ei iar inima îi bătea nebunește. îi simți cutremurul , simți mușchii strângându-i-se sub palme. Din geamătul lui ea înțelese că-și împrăștiase sămânța în ea. Sămânță care , pentru o femeie ca ea , se risipea degeaba.

Dar nu voia să se gândească la asta. Nu voia să se gândească decât la ceea ce îi curgea prin vene. Căldura si beția plăcerii.

Ea îl ținea încă prizonier. Danton își îngropă fata ia pieptul ei si rămase nemișcat. Catherine nu era pregătită să-l elibereze. îl înlănțuise cu picioarele. Simțea că se scufundă în eliberarea pe care o găsisese pentru trupul si spiritul ei.

Timpul stătea pe loc. Știa că avusese dreptate. Nu putea să mai fie cu altcineva. Simțise ce înseamnă să fii iubită de Georges Claude la care eliberarea însemna numai satisfacția lui personală. Danton , însă , - și-i sărută părul - îi luase tot , dar îi dăduse tot. îi simțea bătăile inimii. Tăcură mult timp.

Danton ridică apoi capul și o sărută pe obraz. Respirația îi era sacadată și fierbinte. Dându-se înapoi, se uită la ea cu o privire ciudată și mirată.

- Nu pleca. Mai stai cu mine.

Ea încuviință din cap , iar el îi sărută vârful nasului. Se mișcă de parcă ar fi vrut să iasă din ea.

- Nu , strigă Catherine. Nu plec.

Danton își apropie buzele de ale ei. Tandru.

- Dacă stau , murmură el, o să mai vreau.
- Stai , spuse ea dându-i o șuviță de păr după ureche.

Danton își prinse mâinile la spate și așteptă ca Madeleine să vină în birou. Stătea în prag mâhnită. În gene îi aninau lacrimi, iar obrajii îi erau uzi.

- Mama mi-a spus că vrei să-mi vorbești. Se agăța cu deznădejde de păpușă ca și cum numai aceasta mai putea să o salveze de el ; Danton se simți nenorocit,

- Așa e. Nu se simțea în largul lui și golul din stomac îi dădea senzația că e pe apă și nicidecum pe uscat. Niciodată nu trecuse printr-o astfel de

experiență ; să ceară scuze unui năpârstoc de jumătate de metru. Comandase destui bărbați și știa că autoritatea impune și era eficientă în orice situație. Spre binele lui trebuia să se scuze , să termine cu asta , ca să uite această stângăcie. Vino aici, Madeleine și stai jos.

Cu privirea în pământ, Madeleine intră. Se urcă, tăcută , pe un scaun și-și încrucișă mâinile în poală. Refuza să-l privească.

Merde.

-Madeleine , te-am chemat aici ca să-ți spun ceva. Dădu ocol biroului și se sprijini de el. Dacă . m-ai cunoaște mai bine , ai ști că nu mi-e deloc ușor

să spun ce voi spune.

Madeleine se uita tot în jos. Blestem !

-Ieri , când m-ai întrebat dacă vin la masă , ți-am dat un răspuns care te-a făcut să crezi că așa aveam de gând să fac.

Fetița începu să-și tragă din nou nasul , iar palmele i se umeziră.

-Am greșit că te-am făcut să crezi asta. Știam că pentru tine " o să vedem " înseamnă " da

-N-N-ai venit și m-mama și cu mine ne-am scut așa frumoase pentru tine.

Danton zise bă(os :

-Știu cât de dezamăgită trebuie să fi fost.

Madeleine își ridică bărbia :

-M-m-ai mințit.,

Acuzația ei îi străpunse inima :

- N-am tăcut-o într-adins.
- Dar , n-ai v-venit.
- Am greșit. N-o să se mai repete. De acum încolo când o să-ti spun ceva , poti conta pe cuvântul
, meu de onoare.

Se uită la el cu atenție , iar el se strâmbă. își șterse nasul cu-mâneca și-și apropie păpușica de obraz.

- îmi placi, se smiorcăi ea. O să fim prieteni din nou.

Danton respiră ușurat :

- Foarte frumos din partea ta să-mi mai dai o șansă.

Madeleine alunecă de pe scaun. Pe genunchiul drept avea o zgârietură proaspătă :

- Să nu mă mai necăjești, domnule , mă doare.

Danton mască șocul:

- Non , mademoiselle. Am să am grijă să nu te mai necăjesc.

- Trebuie s-o ajut pe Tanala la bucătărie așa că nu pot să mă mai joc cu tine. Poate o să trec mai târziu să te văd.

- Te rog.

- La revedere , domnule. Apoi plecă.

în liniștea care se lăsase după plecarea ei , Danton se întreba foarte serios cine avusese autoritate.

Catherine se grăbi să strângă rufele - un lucru pe care insistase să-l facă ea ca să ajute în gospodărie - înainte ca hainele și cearșafurile curate să se ude. Nori negri se adunaseră , iar în depărtare se vedeau nori gri de ploaie.

Vântul umila lenjeria albă ca zăpada , jupoanele și ciorapii care erau atârnați peste tufele de amarilis. Catherine le strângea și le îngrămădea într-un coș pe care-l luase de la Tanala.

O picătură îi căzu pe nas , dar Catherine nu se sinchisi. Traversă repede cărarea spre curtea din spatele casei unde James întinsese , la rugămintea ei, frânghii de cocotieri. întinsese aici rochiile ei și ale fetiței precum și cămășile de noapte. Puse coșul jos și începu să le strângă.

O altă picătură îi căzu pe cap , apoi încă una pe obraz. Vântul îi ciufuli părul și-și scutură bucele ca să poată vedea ce face. Rochia albă de dimineață ilutura în jurul gleznelor goale. Nu se gândise că musonul o

să vină la numai o oră după ce întinsese rufele. Modul ei de a se îmbrăca se potrivea cu ținuta unei doamne , în interior nu în exterior. Stătuse în dormitor , întinsă pe pat și încercase să se odihnească. Nu dormise prea mult noaptea trecută. _ își amintea zâmbind orele pe care le petrecuse în patul lui Danton. Era un iubit ideal , trezise în ea senzualitatea și o făcuse să se cunoască într-un fel la care nu se gândise.

Când la orizont apăruseră zorile în panglici roz ji aurii , îl părăsise pe Danton si se întorsese în camera ei. îi era frică să nu fi stat prea mult departe de Madeleine ; în timpul nopții venise de mai multe ori si o găsisese dormind liniștită.

îi fusese foarte greu să plece pentru că Danton o săruta de fiecare dată când se apropia de marginea patului. Reușise să se elibereze , dar o prinsese de mână si-o trăsese spre el pentru încă un sărut. în cele din urmă , trebui să-l facă să-i promită că n-o s-o mai atingă când își trage cămașa pe ea.

Danton acceptase fără nici o tragere de inimă urmărind-o cu o privire leneșă , care-i încălzi pielea. Un nou val de sentimente nemaiîncercate de ea , de dorință si putere o înspăimântă. Dacă nu s-ar fi stăpânit , în brațele lui ar fi putut să-gi piardă ușor rațiunea.

Trebuia să-gi amintească cine era si ce făcea. Nu promisese că se va lăsa de actele de piraterie. Găsirea lui Sadi pu-i redase lui Danton Luis Cristobal ceea ce pierduse. Era , încă ,, regele piraților. îi era frică să nu aibă de-a face cu un om înclinat să distrugă viața altora , cu toate că motivele lui erau îndreptățite. îi era tot mai greu să se păstreze pe poziție. Când era în brațele lui , tot ceea ce conta era dragostea ei pentru el. După ce se îmbrăcase , se îndreptase tăcută spre ușă. Imaginea de despărțire fusese scaldată în lumina aurie a felinarului. Umerii păreau lunecogi ca mierea. Pe coaste se vedea carnea tare , întreruptă doar de linia subțire a părului negru din zonele lui intime. Goliciunea lui îi arătase că el nu era încă pregătit s-o lase să plece. îi aruncase un zâmbet sugestiv ji extenuat , dar ea răsucise repede mânerul și ieșise din cameră.

în ciuda faptului că nu stia totul despre el , nu putea să se oprească să-l dorească alături de ea , în ea. Devenise nesățioasă, având mai de multe ori inițiativa în acea lungă si binecuvântată noapte.

Pe fata ei căzură trei picături mari de ploaie.

N-avea timp să mai viseze indiferent cât de mult își dorise să retrăiască săruturile lui. Musonul va uda repede hainele pe care le spălase în mai multe ore.

Pe neașteptate , o mână o prinse din spate. Brațe puternice se încolăciră în jurul mijlocului ei. Încercă să strige , dar gura îi fii astupată de o mână Si ea fu răsucită. Locul mâinii fii luat de o gură.

Danton.

Scăpă rufele , își încolăci brațele în jurul gâtului lui gi-l trase mai aproape. îi răspunse la sărut. El o sărută din nou furându-i sărutări pline de dorință. Inima îi bătea nebunește si, dacă n-ar fi fost ploaia să-i amintească unde se afla , s-ar fi prăbușit pe iarbă cu el.

- Danton , rosti ea furându-i un sărut. El nu se opri, iar mâinile lui prinseră să rătăcească pe spate în jos , îi stânseseră fesele și-o împinseră spre el. Danton, spuse ea șocată , o să ne vadă cineva.

Lenjeria ilutura în jurul lor , adîpostindu-i.

- N-o să ne vadă nimeni , îi sărută colțul gurii gi-gi înfășură degetele în părul ei, în spălătorie.

- Are să ... își arcui spatele când o sărută pe gât. Au să ne vadă picioarele.

Cerul parcă se deschise deasupra si mulți stropi căzură udând lucrurile rămase pe sfoară.

Catherine simți ploaia rece pe pielea caldă și închise ochii. Mâna lui îi mângâia sânii si se juca cu sfârcurile. Răspunse fără să se mai gândească. Era curată nebunie. îl dorea. Aici si acum. Nu-i păsa de nimic altceva.

Danton o ridică în brațe si porni cu ea spre marginea peluzei si în desișul care mărginea palmierii si cocotierii și care răspândea mirosul ilorilor de ylang-ylang. Ascunși de ochii celorlalți, o sprijini de un cocotier și o lipi de trunchi. Fără să se mai teamă de martori, își reluă sărutările înfocate.

Ploaia cădea repede. Picăturile semănau cu niște note muzicale , atunci când cădeau de pe frunzele cerate si se prăvăleau pe pământ cu un dangăt natural.

Catherine îl sărută pe Danton. Dar nu se mulțumi numai cu gura și

începu să-i desfacă Șireturile de la pantaloni.

Danton îi mângâia sânii și sfârcurile. Se lăsă peste ea și ea-i simți bărbăția pe abdomen. Mâinile ei rătăciră pe spatele lui și-i scoase cămașa din pantaloni. Își strecură degetele pe sub cămașă și îi zgârie pielea cu unghiile. El gemu și-i strivi buzele înainte să-și ridice capul.

Nu mai era timp să-și scoată hainele care deveniseră un obstacol. Danton ridică fustele, iar ea începu să-i deschie nasturii de la pantaloni. Când ultimul nasture fii descheiat, își desfăcu pantalonii, eliberându-l. Îl mângâie cu degetele excitându-l.

- Ești a mea, Catherine, gemu el prinzând-o de mijloc și ridicând-o de la pământ. Acum ești cu mine și ești a mea.

Apoi intră în ea, pătrunzând-o. Catherine era atârnată de el. Pe spate simțea scoarța netedă a copacului. Își împleti picioarele în jurul mijlocului lui, iar el intră de mai multe ori în ea. Nu putea să-i susțină ritmul. Nu putea face altceva decât să se tină de el și să răspundă euforiei lui.

Simți tensiunea crescând în ea până se eliberă. Apoi Danton mai intră o dată și-și dădu drumul.

O tinu nemișcată, abia respirând. Amândoi se sprijineau acum de copac. Catherine îi sărută gura, ochii, sprâncenele.

Inimile lor băteau împreună.

Ploaia cădea pe fata lui și-și linse buzele. Catherine se aplecă și șterse prin sărutări picăturile de pe obraz și de pe frunte.

“ - Doamne, femeie... șuieră el. Parcă as fi un marinar care n-a mai intrat într-un port de un an. Te-am violat sub un cocotier.

-E grozav, răspunse ea dând la o parte o șuviță de păr care-i căzuse în ochi și zâmbi, bine că n-au fost nuci coapte în copac, că altfel ne-ar fi omorât.

Danton își sprijini fruntea de fruntea ei.

-Dacă o s-o ținem tot așa, o să mor, Catherine.

Capitolul 18

- Nu învărti ăla, spuse Danton când Madeleine întinse mâna să rotească globul pământesc. Stătea la birou înconjurat de o grămadă de hărți.

- De ce ? întrebă Madeleine trecându-și degetele ușor peste el ca pentru a testa veridicitatea atenționării.

- Pentru că ești lipicioasă pe mâini , îi explică Danton.

- Oh... îți șterse gura cu mâneca. Dacă o să-l mise numai cu vârful degetului... ?

- Degetele tale sunt lipicioase peste tot. De fapt, nu prea-i păsa dacă lăsa urme lipicioase pe glob pentru că o mai făcuse și altădată , dar ascunsese în interiorul globului punguța și diamantul. Dacă ea învârtea globul , începeau să sune și atunci Madeleine s-ar fi jucat cu mare plăcere.

- Dacă-mi ling degetele , pot ? întrebă din nou Madeleine.

Danton încercă să găsească o scuză plauzibilă pentru ca ea să nu se atingă de glob.

- Nu. Vreau să am Spania în ochi. Mi-aduce aminte de casa mea , minți el. Copilul va înțelege , sigur , importanța cuvântului casă.

Madeleine cedă cu un oftat:

- Eu nu am casă.

- Ba da , zise Danton căutând busola în dezordinea de pe biroul lui. Tu locuiești cu mine.

- Nu pentru mult timp. O să plecăm la Paris , în, Franța.

Danton deveni din ce în ce mai agitat. În ultimul timp , îi venea tot mai greu să accepte plecarea ei.

- Știu. Dar , deocamdată, tu locuiești cu mine , zise el calm.

- îmi place să stau cu tine , declară ea. Dar trebuie să plecăm la Paris , în Franța , să vedem Leave. .

Danton trase din vasul Sung o hartă a insulelor Albadra :

- Cred că erei să spui Louvre.

- Da , așa. Se legăiiă pe călcâie și începu să iluiere prefăcându-se plictisită.

- De ce nu te duci afară să...

- Azi nu vreau să mă joc afară. Sări pe scaunul din fața lui și-și sprijini obrazul în mână. N-am ce face afară. Sap și sap și sap și nu găsesc nici un colier cu rubine.

- Ai găsit o pereche de pantofi.

- Antonio mi-a spus că sunt ai tăi.

- Hm. Spaniolul ăsta îi strica tot cheful. Danton se amuza la gândul că Madeleine spusese tuturor că a găsit o comoară - chiar dacă asta nu era decât o pereche de pantofi cu smaralde a unui bărbat.

Sprâncenele frumos desenate ale fetitei se arcuiră.

- Îi vrei înapoi ?

- Bineînțeles că nu.

Madeleine își puse amândouă coatele pe masă și se uită la el cu ochi triști.

- Unde-i mama ta ? întrebă scurt Danton. Acum trei sferturi de oră se întâlnise cu ea pe coridor. Se salutaseră cordial pretextând o prietenie distantă. Asta pentru Catherine. În caz că Eduardo sau Antonio sau altcineva din casă i-ar fi auzit.

Dar , când ajunsese lângă el și îi simți parfumul dulce și văzuse zburdălnicia din ochii ei, își pierduse orice simț diplomatic. O prinsese de talie și-o duse în camera de la nord. Devorat de desfrâul său , o posedase pe covorul cu blazonul regelui Filip. Portretele spaniole care atârnavă pe pereți fură martori.

Catherine nu protestase , iar Danton nu prea era convins de inocența ei. Când se întâlnise cu ea , Catherine se prefăcuse că se împiedică și-l atinsese pe braț ca să se echilibreze. Se uitase lung în ochii lui cu buzele întredeschise , iar el nu mai avusese nevoie de altă invitație.

Să-l ia dracu. Se transformase într-un idiot care, în orice moment, se gândea numai la ea. Era cât pe ce s-o roage să rămână cu el. Că era aproape sau departe de el, nu mai putea judeca normal. Cea mai mare parte a dimineții și-o petrecuse în birou și nu se putea concentra deloc asupra hărții lui Sadi.

Își pierduse capul din cauza unei femei.

Și această femeie era Catherine Le Clerc.

O iubea și refuza s-o lase să plece.

Poate mai era timp să-i spună despre harta lui Sadi. Să-i dea speranță că va găsi diamantele și se va întoarce la civilizație fără să se teamă că va fi aruncat în temniță. Dacă o putea convinge că nu-și va irosi viața cu un criminal, poate că ar rămâne.

Sau , dacă tot insistă să plece la Paris , va merge acolo cu ea. Va trăi

din nou în oraș , sau , cel puțin, așa spera. Nu avea motiv să creadă că timpul petrecut pe mase și pe insulă l-ar împiedica să se bucure de confortul civilizației. Măcar de dragul ei.

Pe de altă parte , dacă nu descifra harta , va fi urmărit de nereușita lui toată viața. Nu putea să-i ceară să rămână alături de el fără să aibă speranța că , într-o zi , va fi liber. Era posibil să-și irosească toată viața căutând ceva ce nu există. Ar însemna să-i pretindă ei să-și petreacă viața alături de un renegat. Un om stăpânit de trecut. Un rege urmărit de legea spaniolă.

Dacă va atârna în spânzurătoare , dragostea lui pentru Catherine nu era suficientă.

Vocea copilăroasă a fetitei îi întrerupsese șirul gândurilor negre :

- Mama s-a dus să se plimbe și n-a vrut să mă ia și pe mine. Mi-a spus să stau cu Eduardo.

Danton bombăni:

- Unde e Eduardo ? Gardianul său loial începuse să fraternizeze cu o tânără și frumoasă malgașă despre care se spunea că ar fi din sângele regelui Antaimoro.

- E cu o fată frumoasă. Madeleine își ridică piciorul și studie laba piciorului. Cred că o cheamă Mia. I-am văzut lângă tufe... sărutându-se.

- Miattia , spuse Danton printre dinți.

- E urât cuvântul ăsta , domnule. Nu e voie să vorbești urât în fata-me pentru că s-ar putea să vorbesc și eu la fel. Își ridică un ciorap care-i căzuse. Ce culoare au ciorapii dumitale , monsieur Pirate ?

-Ce legătură are asta ?

-Ai mei sunt roz.

- Ai mei sunt albi, rosti el repede. Era ursuz și știa de ce. Aceste mici conversații pe care le avea cu Madeleine deveniseră ceva obișnuit. Iar el nu avea obiceiuri. El făcea ce voia și când voia. Nu stia cum să se descurce cu acest nou mod de a se purta.

- Vrei să-ți spui un secret ? zâmbi Madeleine dându-și piciorul jos.

Danton desfăcu harta și puse două pietre , cu complimentele domnișoarei Le Clerc , peste ea. Își dresă vocea :

-Dacă insiști.

Madeleine chicoti. Era preludiul unei trăznăi.

-În noaptea aia când n-ai venit să mănânci cu noi...

Danton se ruga lui Dumnezeu să nu-l mai necăjească cu episodul acela.

-Mama aVe a corsetul pe ea. Când Tanala o lega, mama facea uh , uh , uh , mimă Madeleine , și nu putea să respire pentru că era prea strâns. A căzut pe pat și Tanala a trebuit să-l slăbească , altfel mama s-ar fi îmbolnăvit.

Danton își drese glasul ca să nu-i dea vorbăreței ocazia să vadă că povestea îi făcea plăcere.

- E bine. Mă Ijucur că mama ta nu s-a îmbolnăvit.

-Și mai știi niște secrete , zise Madeleine fericită și chiar unele jenante.

-Nu acum , Maddie. Se prefăcea că se concentrează asupra documentelor lui ca ea să nu mai continue.

Madeleine se aplecă și-și puse din nou coatele pe birou.

-Ce faci acolo , monsieur Pirate ?

Danton puse harta lui Sadi lângă harta insulei Aldabra și spuse simplu :

-Încerc să văd care hartă se potrivește cu asta de pe hârtiuță.

- Oh , Madeleine își părăsi scaunul și veni lângă el ca să vadă mai bine. Fără să-l întrebe , i se urcă în brațe.

Danton se crispă , iar mâna dreaptă-i rămase înțepenită pe marginea mesei.

- Pot să stau la dumneata în brațe pentru că astăzi nu m-am jucat pe afară și nu sunt murdară, își mirosi manșeta bluzei: Uite !

Danton mirosi politicos parfumul proaspăt de săpun și de mentă :

- Miroși foarte frumos. Rămase bățos când Madeleine începu să se agite ca să-și găsească locul, îi venea greu să recunoască că o iubea și îi venea și mai greu să i-o arate. Se gândea mereu la Esteban. De data asta , însă cu tristețe și cu frustrare. Nu. De fapt , Madeleine era o binecuvântare. Era a doua șansă care i se dădea. își petrecu brațul în jurul mijlocului ei și o făcu să stea cuminte :

- Madeleine... vocea îi îngheță.

- Da , domnule ? întoarse capul spre el și zâmbi, în momentul acela , tot ce voia să-i spună îi dispăru din minte. Voise să-i spună ce simțea pentru ea , gândindu-se că n-o să înțeleagă că putea s-o iubească ca și

cum ar fi fost a lui. își dădu seama că greșise. Madeleine Le Clerc era foarte perspicace.

Madeleine îi aruncă un zâmbet larg ca și cum ar fi știut exact ce vrea să spună :

- Și mie îmi place de tine.

Danton era stângaci dar nu voi să fie prea direct:

- Madeleine, îmi placi foarte mult.

Apoi îl îmbrățișă și-l luă de gât :

- Eu chiar te iubesc.

O căldură neașteptată îl învălui. Abia acum își dădea seama cât de frică îi fusese ca ea să nu-l respingă. închise ochii și-și rezemă obrazul de capul ei, rânjind prostește fără să se poată opri.

Madeleine fu prima care se trase înapoi și se întoarse spre grămada de hârtii de pe biroul lui.

- Și, cu care trebuie să se potrivească ? întrebă ea atentă.

- Uite cu asta , zise el arătându-i harta comorii.

- Crezi că-i una din astea ? Madeleine își înclină capul și-și apropie fata de harta pe care tocmai o desfăcu.

- Sper , răspunse Danton.

- Nu prea cred. Vârful nasului ei aproape mătură hârtia.

- Poate că nu ți se pare tie. încruntându-se , Danton compară cele două hărți și văzu că Madeleine avea dreptate. Nu se potriveau. Conturul ar fi mers , dar nu mijlocul.

Madeleine luă harta lui Sadi și se uită la perga- - mentul galben ca și cum ar fi putut să interpreteze semnale. Danton o lăsă în pace dar fu cu ochii pe ea să nu rupă din greșeală hârtia.

- Scumpo , spuse el încet, acum dă-mi harta înapoi.

Expresia fetei deveni gravă și nu se conformă.

- Știi unde e.

- Bineînțeles că știi. își apropie mâna de a ei ca să ia pergamentul. Știa că voia să-l ajute și inventa orice ca să nu-i dea mângălelile lui Sadi. Toate vârfurile astea sunt lângă plaja părăsită unde mama a făcut focul ăla mare și unde am găsit o broască țestoasă cafenie , spuse Madeleine cu convingere.

-Hm.

- Broasca avea diamante pe spate. Dar nu erau veritabile..
- Bineînțeles , aprobă Danton , întinzând din nou mâna , dar Madeleine își trase mâna.
- Da. Și asta e râul rănit.
- Hm... , spuse Danton urmărindu-i degețelul care alerga pe o linie șerpuitoare.
- Vezi. Râul rănit este cu cerneală roșie.

Danton își îngustă ochii și scepticismul lui se micșoră puțin.

- Ce ? Ce anume ? Scumpo ?
- Râul care arată așa are o rană pentru că apa e roșie. Madeleine bătu cu degețelul pe hartă unde un pârlăuș tăia coroana de vârfuri- vârfuri pe care el le considerase semne ale unui vulcan sau crater.
- Cred că așa arată.

- Isuse... apa care iese de la tsingy. Danton luă harta din mâna fetei. Râul rănit., o rocă care devenea roșie când ajungea în curent. Pe măsură ce

descoperea tot mai multe asemănări, inima prinse - să-i bată tot mai tare. într-adevăr , vârfurile de râu îi erau familiare. Mai fusese pe acolo. Traversase vârfurile ascuțite și râul, mersese prin tsingy până-n partea cealaltă , unde se întindea plaja pe care se găseau bucăți de calcar.

- Madre de Dms , spuse el cu un ușor oftat. Câte ore își petrecuse căutând prin hărți și , stupoare , locul era chiar sub nasul lui.

Diamantele erau îngropate aici , pe insula Suiletelor Pierdute.

Catherine privi urmele focului pe care-l făcuse în această parte de est a insulei. Cenușa fusese împrăștiată de muson , iar bucățile de lemn înnegrite fuseseră împrăștiate de vânt și zăceau risipite peste tot ca niște bucăți de obsidian. U itându-se la ceea ce rămăsese nu îi veni să creadă că , nu cu mult timp în urmă , fusese atât de hotărâtă să-l părăsească pe Danton , încât ar fi făcut orice ca să-si câștige libertatea. Acum , însă...

Oftă și privi spre mare : Acum , însă , nu mai voia să plece.

Valurile înspumate se rostogoleau cu vuiet pe țărm , apoi se împrăștia ca și cum ar fi fost niște pârlăușe. Timpul ștergea totul de pe nisip ; timpul la care nu se gândise până când nu cedase în fața musonului. Un pact făcut cu vântul și cu ploaia... o

perioadă de așteptare până când se vor liniști, iar ea va putea să părăsească insula. Să nu renunțe la această idee.

Fusesse foarte important pentru ea să ia această hotărâre. Înțelesese că o hotărâre trebuia să fie definitivă. Ar putea să se răzgândească. Prețul era însă mândria ei. Dacă lucrurile ar fi fost așa de simple, s-ar fi consolată. Ar fi rămas și-ar fi fost mulțumită dacă Madeleine n-ar fi avut de suferit din această cauză, dacă ar fi știut că sunt în siguranță și că legea nu va ajunge până pe această insulă. Rămânând aici și nefăcând nimic pentru a preveni actele lui, ea și Madeleine erau la fel de vinovate. Deși, de când cu povestea cu ilota spaniolă, Danton nu mai plecase pe mare. Asta nu însemna, însă, că-și atârname sabia-n cui. Dimpotrivă, nu-și declarase niciodată intențiile de a duce o viață în legalitate.

Asta era problema.

Danton Luis Cristobal era încă Regele Piraților. Acceptarea comportamentului lui nu micșora gravitatea actelor lui ilegale. Era încă însetat de răzbunare și n-ar fi avut odihnă până când nu i-ar fi plătit lui Sadi pentru ce-i făcuse. Dacă ar fi ailat că turcul trăiește, nu s-ar fi lăsat până când nu i-ar fi luat viața, fără să se gândească că asta ar fi însemnat distrugerea propriei lui vieți.

Catherine se plimbă în jurul grămezii de lemne arse. Nu putea să nu țină cont de sentimentele ei pentru Danton. Din noaptea în care făcuseră dragoste, lucrurile se schimbaseră. Știa că intimitatea îi apropie pe oameni. Împărțeau cam tot ce pot împărți doi oameni. Dar, sentimentele ei pentru el erau mai mult decât legătura sexuală. Îl iubea cu inima. Profund. Total.

Se îndrăgostise de el.

Îi dăduse speranța atunci când, ea nu mai avea nici o speranță. Știa că nu mai putea avea copii. El, însă, o făcuse să simtă că mai este o șansă și, oricât ar fi fost de îndepărtată, se simțea deosebit.

Îi dăduse viață atunci când pustiită, fusese prea mult timp mană și uitase că în același timp, era femeie. Renunțase la dorințele și la nevoile ei gândindu-se numai la fiica ei și la lumea acesteia. El o făcuse să vadă dincolo de ideea de maternitate. Se purta cu ea așa cum se poartă un bărbat cu femeia iubită. Era prima dată când se simțea iubită.

îi dăruise dragoste atunci când credea că nu mai e loc pentru dragoste în inima ei. Și asta a fost cel mai greu de acceptat. Cu mult înainte de moartea lui Georges Claude , toate sentimentele ei se revărsaseră asupra fetiței. O crescuse , o învățase , îi condusesese pașii și se agățase de cea căreia îi dăduse viață. Uitase că trebuie să se iubească și pe ea , și că avea nevoie să fie și ea iubită. Danton îi arătase că , pentru el , ea însemna ceva deosebit și că era vrednică de dragostea și devotamentul unui bărbat.

îi arătase cum o iubește cu mâinile ei și cu trupul. Dar nu rostise nici un cuvânt ; nici ea , de altfel. Poate că fiecare se temea de reacția, celuilalt. Cele două cuvinte erau un jurământ.

Catherine își puse mâna streașină la ochi și privi tonurile de auriu și alb orbitor ale luminii soarelui. Marea era mult mai întinsă decât se putea vedea fără oceanul lui Danton. Privi spre est, apoi spre sud. În scurt timp , va fi un punct pe ocean și se va îndrepta spre casă. Speranțele ei vor prinde viață, iar dorințele ei se vor împlini.

Dar cu ce preț ?

Poate că dacă Danton i-ar fi spus că o iubește , lucrurile ar sta altfel. Dar , cine stie când ar fi asta - dacă va fi. îl cunoștea prea bine ca să-si dea seama că e prea mândru pentru a face astfel de declarații. Intențiile ei erau clare. El știa de la început că ea va pleca. îi ceruse , chiar , să rămână , și ea refuzase. Se lupta cu furtuna din ea , asemenea pârâiașului care curgea dinspre tsingy în mare. Era prea încăpățanată. Știa. Ar fi putut să-i spună că-l iubește. în loc de asta , îl refuzase , iar acum suferea.

Era atât de sigură că trebuie să-si controleze destinul. Nimeni nu putea s-o joace , dacă ea nu voia. Ea trebuia să dirijeze , trebuia să-si programeze viața. Dar , în curând , trebuia să plătească cu singurătatea.

O avea pe Madeleine și o iubea dar asta n-ajungea. O femeie avea nevoie de dragostea unui bărbat , o dragoste care este neprețuită. O comoară care se găsește nu în nisip , ci în mimă. Adevărată și pură și caldă ! Indispensabilă.

Dacă iubea pe cineva , nu însemna că nu mai avea control asupra ei. Era , încă , Catherine Le Clerc. Putea Să gândească și să hotărască singură. Voia să rămână și asta pornea de la ea. Nu pierduse controlul ,

dimpotrivă , câștigase ceva. Admițându-și greșelile și îndreptând o gravă eroare , cum ar fi plecarea ei, devenise mai puternică.

Pulsul i se accelerează. Deodată , știu că trebuie să-i spună lui Danton că-l iubește. Chiar dacă el nu simțea același lucru , trebuia să știe. Putea îndepărta demonii care-l hărțuiau. Îl va ajuta , îl va îndruma , va sta alături de el, va...

O mână o prinse de umăr și Catherine rămase mirată. Numai Danton era așa de ferm. Dar mâna nu era cunoscută.

Întorcându-se , spuse : Danton ? dar întrebarea îi muri pe buze.

Capitolul 19

- Aici, căpitane ! strigă Rainiaro.

Danton auzi vocea lui Rainiaro prin muzica vântului ce iluiera peste crestele din jurul tsingy. Lumina soarelui care filtra printre nori aproape dispăruse lăsând plaja în semiobscuritate. În curând o să-nceapă ploaia. Danton dăduse ordin să se aprindă torțele și, împreună cu o mână de oameni pleaseră să o caute pe Catherine , când , musonul lovi insula.

Danton se repezi spre pereții de calcar din care curgea pământ roșu. Secundul său stătea lângă singura intrare din partea de est, pe care o cunoștea Danton , în pădurea înconjurată de stânci înalte de jase sute de picioare.

- Aici, căpitane , zise Rainiaro uitându-se la un obiect lung care strălucea în nisip.

Danton ridică torta al cărei miros acru din fibre de nucă de cocos umplea aerul. În dansul ilăcărilor zări mânerul aurit al unui pumnal pe jumătate înfipt în pământ. În apărătoria mâinii erau încrustate smaralde conferind eleganta tăișului de argint. Danton trase pumnalul din nisip și-l examinează. Era valoros , iar marginea în formă de V era măiastră. Era o adevărată operă de artă turcească și nu se afla acolo întâmplător. Se afla într-un loc unde putea fi observat și fusese lăsat acolo cu un scop.

- Yousuf Ahmed - Sadi Abram , spuse Danton , mestecând numele turcului, cu nările fremătând din cauza fumului. E viu. Ticălosul este pe insula mea.

-Ura fată de turc deveni și mai mare și inima i se încrâncă. Odată ,

dorise să-i cruțe viața lui Sadi. Acum , însă , nu mai avea milă. Sadi .furase diamantele care duseseră la pierderea Elenei și a lui Esteban ; acum îi furase intenționat o bijuterie mai prețioasă decât orice diamant. Pentru că punea în pericol viața ei, va plăti cu moartea.

Danton era furios dar afișa un calm rece." Sadi este pe insula mea. Și pentru a doua oară ". Turcul mai fusese în ziua în care l-a părăsit să moară în apă, Sadi a navigat în partea cealaltă a insulei ca să îngroape diamantele crezând că echipajul din apă nu va ajunge niciodată la țarm.

Ce ironie ! Sadi n-a știut că el se întorsese pe insulă , pentru că altfel ar fi venit după diamante mai devreme. Diamante pe care nici nu le păzise. Totuși, cum a știut Sadi că el se ailă pe Insula Suiletelor Pierdute ? Dacă Sadi n-a venit pentru diamante, însemna că a venit pentru el. Dar , de ce abia acum?

Foarte putini, si aceia de încredere , știau unde este Bârlogul Regelui Piraților. Calitățile de navigator ale lui Henry Greenspot erau neimportante. Nu putea să arate direcția spre o insulă care nu era trecută pe hartă. In plus , Henry îi aprecia prea mult berea ca să i se refuze grogul în iad - locul unde Danton îl promisese că-l va trimite dacă-i umblă gura.

Răspunsul era clar. Trevor Tate care avea motiv să se laude că știe unde se ailă Danton Luis Cristobal. Fusese încolțit de oamenii lui Danton , prins ta foc tacrucișat si obligat , în fata propriului echipaj să se retragă din bătălie." Maudit", ar trebui să știe că Tate nu era omul care uită:

Coborî torța să lumineze urmele din împrejurimi și merse până la digul vechi din apropierea pârâului. Bucățile de piatră erodată erau netede. Trecu prin deschizătura îngustă, urmat îndeaproape de Rainiaro.

Zgomotul oceanului nu se mai auzi. Prin toate crăpăturile , pătrundeau trilurile păsărilor și bâzâitul viețuitoarelor de noapte. Plante țepoase aruncau umbre distorsionate.

Simți că ea trecuse pe aici. De unde știa , nu putu să spună. îi adulmeca mirosul; închise ochii și o văzu ; îi încordă atenția și o auzi. Toată ființa lui se concentrase asupra ei , iar în minte îi răsuna numele ei: Catherine.

Deschise ochii și se uită într-o peșteră ailată deasupra. Culoarul

întunecat conducea la alte culoare, o rețea întreagă care părea nesfârșită și care ieșea în pădure. Dacă nu știai pe unde s-o iei , te puteai pierde și deveneai victima viețuitoarelor din peșteră : crocodili gri cu ochi roșii strălucitori în care se reilecta lumina torțelor , atunci când retragerea era inutilă.

Rainiaro ajunse lângă el:

- Am să spun oamenilor să aducă provizii. O să pornim în căutarea...
- Nu , i-a tăie Danton , plec singur. Mi-a luat-o pe Catherine.

Trăsăturile sublime ale lui Rainiaro indicau că acesta punea la îndoială ordinele căpitanului:

- Nu poți merge singur după Sadi. E înarmat și are cu el cel puțin jumătate din echipaj.

- Sunt în aceeași situație , rosti Danton scurt ieșind din râpă și îndreptându-se spre plajă : E mai bine ca echipajul să aștepte și să fie pregătit , decât să fie prins. Adică , ceea ce vreau eu să fac.

-Nu se poate.

-Trebuie ca Sadi să mă prindă și să-l pot convinge că Catherine nu înseamnă nimic pentru mine. Ar fi mai bine pentru ea ca să mă disprețuiască atunci când îl voi provoca. Pregătește-te de plecare Negro Espana. Fixează cursul spre vestul insulei. Am să-ti arăt unde să mă aștepti. Îți garantez că , dacă turcul nu este deja acolo , va veni. Cu Catherine.

-Crezi c-o s-o ia de pe insulă ?

-Nu. Danton făcea pași mari și călca cu hotărâre.Ceea ce vrea el este aici. Am harta locului unde sunt diamantele , Rainiaro.

-Ce hartă , căpitane ?

-Harta lui Sadi. Am luat-o de la el în Zanzibar

Si abia în seara asta mi-am dat seama că a îngropat diamantele regelui Filip pe insula mea. Danton se gândi imediat la siguranța copilului. O să aibă grijă să fie păzită în absenta lui. Nimic nu va mai fi lăsat la voia întâmplării.

-Turcul le-a îngropat aici ?

Danton zâmbi trist. Ce umor dezgustor , nu ? Să am în palmă ceea ce mă poate salva și să nu știu nimic patru ani. Făcu semn oamenilor lui și

aceștia veniră spre el.

-Iar , acum , Sadi vrea diamantele , dar harta e la tine.

- Da. Am harta acestui nebun. Uitându-se la pereții tsingy Danton șopti : Ceea ce reprezintă cheia libertății mele acum este cheia libertății cuiva care este mai important ca propria-mi viață.

Zgomotele pădurii erau asurzitoare. Parcă era iadul. Se auziră un fel de lătrături. Catherine și-ar fi astupat urechile cu palmele dacă n-ar fi avut mâinile legate.

- Iap-iap-iap-iap.

Chemările treceau dintr-un copac în altul alcătuind un cor demential. Lemuri pitici se legănav pe ramuri pe picioarele din spate , ținând fructe de mărimea cireșelor. Țipetele lor o făcură pe Catherine să tremure și să dorească să-i audă pe Razana , Pousse-Pousse și Dokobe.

Catherine stătea pe un covor turcesc țesut în tonuri de roz. Frunzele îngrămădite sub el emanau un miros specific de umed și putred. Umezeala îi cuprindea spatele și fusta-i deveni jilavă. O ceată rece îi umplea fata cu picături de apă.

Era păzită de un singur paznic. Ceilalți așezau tabăra. Se gândise la tot felul de planuri de fugă , dar le respingea pe toate din același motiv : călătoria prin pădure durase ore și știa că se va rătăci. Trecuseră prin mai multe galerii asemănătoare. Singur n-ar fi găsit-o pe cea care ducea la plajă. În unele locuri, terenul era complet acoperit cu apă. Ciorapii și pantalonii i se udaseră dar n-avusese altă soluție.

Singura ei speranță era că Danton va pomi după ea , de îndată ce va vedea că lipsește. Se ruga să aibă grijă de Madeleine. Dar , va trebui să aștepte. Dacă s-ar fi pripit , ar fi făcut o greșală. Știa că pirațiiăștia nu urmăreau să-i fure titlul și bogățiile lui Danton. Ei îl voiau chiar pe Danton. Și se foloseau de ea ca să-l ademenească.

Oamenii din banda asta erau tuciurii ,nu maronii ca malgasii, și roșcați ca barba lui Bedr bin Khalifa. Erau vreo cincizeci și purtau niște vesminte lungi ca arabii din Zanzibar și vorbeau o limbă complet străină. Transportau tot felul de accesorii de călătorie care asigurau un confort elegant. Dovada :covorul pe care stătea , panourile cu catifea de Bursa și plasele contra țânțarilor.

Conducătorul avea niște sprâncene negre stufoase , ochi negri înfundați în cap si o barbă ascuțită. Acum , dispăruse. El îi pusese mâna pe sold atunci când crezuse c-ar fi putut fi Danton. Se cutremură când își aminti si speră că o va lăsa în pace. Pe plajă , încercase de mai multe ori să vorbească cu el în franceză si-n engleză ; încercase chiar si-n hidustani. El ,însă , îi spunea mereu hanim Si o împingea în fata lui cu țeava pistolului. Nu dăduse nici o atenție rugămintilor ei si ordonase să-i lege mâinile. De enervare , începuse să strige la el să o elibereze. Omul se uitase la ea și spusese ceva asemănător cu Kushdili. Apoi , sprâncenele-i coborâră , ateritionând-o , parcă.

Auzi fâsâitul făcut de un gândac si înțepeni uitându-se la frunzele putrede de la picioarele ei. Vietatea nocturnă de mărimea pumnului porni spre unul din cele trei corturi deschise care fuseseră ridicate pe trunchiul de lemn și înfășurate cu mătase purpurie.

Tabăra era scaldată în lumină și atrăgea insectele de la mare depărtare. Sticla felinarelor era acoperită de iluturi de noapte si creaturi înaripate care căutau lumină și căldură.

Oamenii își făceau de lucru în jurul ei , dar nimeni nu îndrăznea s-o atingă. îi aruncau niște priviri care o făcură să intre în panică. Abia mai târziu înțelese că le era frică de ea , sau , mai exact, frică să se apropie de ceea ce aparținea căpitanului lor. La gândul ăsta , simți un gol în stomac.

Din celălat capăt , se auzi un strigăt și încă un cort de mătase se ridică. Strigăte noi de Iap- iap. Lemurii părăseau un copac si se avântau în, altul. Din vârful unui pom se auzi cârâitul unui papagal, iar în depărtare o bufnită.

- Hanim , strigă o voce baritonală.

Catherine ridică privirea. Conducătorul era lângă ea. Purta un turban mare. Umerii înguști erau acoperiți cu un veșmânt din damasc albastru , o haină scurtă de culoare deschisă cu guler înalt și o cămașă care părea nepotrivită.

- Nu înțeleg ce spui, bâigui ea. Nu cunosc limba ta. Sfoara cu care îi erau legate mâinile o strângea și-ar fi vrut să scape de ea.

El întoarse degetul arătător spre el:

- Pașa.

" Pașa "... cuvântul străin îi reveni în minte. Danton îi spusese că burnuzul era un veșmânt pe care-l purtau pașalele - oamenii de rang înalt. Doamne , Dumnezeule , ăsta cine mai era ?

Apoi, bărbatul întinse degetul în direcția ei:

- Hanim. Dttriye.

- Nu , răspunse ea revoltată că o numea mereu hanim. Je m appelle Catherine.

- Franțuzoaică.

Îl întrebă a doua oară : .

- Știi franțuzește ?.

El scutură din cap și rânji.

- Ce vrei ? întrebă ea totuși în franceză , disperată.

Bărbatul nu răspunse. Întinse mâna cu palma în sus și-i făcu semn să se ridice. Genunchii o dureau și, fără ajutorul mâinilor , îi era și mai greu. Reuși să se ridice , se împiedică , dar evită brațul întins al pașei care părea că vrea s-o ajute. Catherine respira greu.

Buclele îi cădeau pe piept și , cu o mișcare rapidă a capului, le dădu pe spate. Pașa o privea cu ochi strălucitori pe care Catherine evita să-i întâlnească. Înclină capul și-i făcu semn să-l urmeze. Spuse ceva paznicului care o urmă.

Picioarele i se înfundau în terenul buretos. Pașa o invită în cortul din mijloc. Pe jos erau întinse rogojini frumos împletite. În colturi și lângă o masă joasă se aveau perne de brocart. Pe tăvi cu margini aurite se aveau farfurii de aramă cu pâine , măslinae negre și verzi și mai multe feluri de brânză. Stomacul i se strânse.

Doi servitori ieșiră în întâmpinare. Unul purta un vas de argint și un ligjic de marmură , iar celălalt, un șervet brodat cu fir de aur. Primul turna apa uleioasă peste mâinile pașei , iar celălalt ținea ligheanul. Pașa își șterse mâinile cu prosopul , apoi îi făcu semn să procedeze și ea la fel.

Catherine întinse bărbia cu mândrie înainte în ciuda tulburării care o cuprinsese și întinse mâinile arătând legăturile care-i zdreleau pielea. În loc să răspundă imediat gestului , privirile pașei stăruiră asupra decolteului rochiei și corsajului. Privirea poficioasă urmărea linia sânilor și a soldurilor. Dar ea refuză să se lase intimidată și rămase nemișcată.

În cele din urmă , pasa se. adresă paznicului care scoase un cuțit de la brâu. Catherine se crispă când tăișul alunecă peste legături abia evitând pielea delicată a încheieturilor. Scăpată de ele , își frecă brațele si spală cu plăcere mizeria de pe mâini.

Apa avea parfum de mimoză. își usca mâinile repede si întrebă în engleză :

- Sunteți prieten cu sultanul Bedr ?
- Sofra , zise ingnorând întrebarea si arătând spre măsuța din mijlocul cortului, Sofra.

Imposibilitatea de a comunica o necăjea mai mult decât privirea lui.

- Nu stiu ce înseamnă sofra. Și nu mă interesează. Ce vrei de la mine ? Vreau să știu ce planuri ai cu Danton ? îl cunoști pe sultan ? El te-a trimis ? Țipa la el în franceză nepăsându-i că el nu înțelegea ce spune. Cine ești si ce vrei ? Dă-mi dran-țul!

Fata pașei se întunecă. Bătu din palme de două ori si striga:

- Tais-toi!
- Ba n-am să tac ! reluă ca cu un tou mai sus din

cauza enervării. Vreau... Catherine tăcu brusc. Ai vorbit în franceză.

Trăsăturile lui liniare rămaseră impenetrabile si spuse :

- Când am chef vorbesc franțuzește.
- Deci ai știut de la început ce spun !
- Mă obosește vorbăria ta. Vorbești fără rost si nu trebuie să te încurajez.

Catherine tăcu gândindu-se la ce-i spusese. Știa , deci , ce-i ceruse si refuzase să-i răspundă. Asta însemna că orice rugămintă va face va fi ignorată. Inima începu să-i bată cu putere. Dacă Danton nu venea... Nu voia să se gândească la ce s-ar întâmpla.

Catherine își umezi buzele uscate :

- Cine ești ?

- Sunt pasă. își afundă genunchii într-o pernă groasă și-si încrucișă brațele. Un stăpân.

- Nu al meu , replică Catherine refuzând să se așeze. Nu voia să-i arate că se tenie si îi va rezista prin orice mijloc , fizic și verbal: Ești pirat.

- Dacă sunt pirat, Hanim , unde mi-e corabia ?

- Nu știi. Ancorată undeva pe insula lui Danton.

Pașei nu-i plăcu menționarea numelui lui

Danton :

- Nu este insula lui. Este a mea. Eu am găsit-o și i-am dat-o ca mormânt. Acum mi-o iau înapoi și-mi iau și ceea ce este îngropat aici. Pașa gustă o feliuță de cârnat apoi spuse fără emoție : Mai întâi îmi servești masa , apoi ai să-mi oferi trupul tău.

Cuvintele lui căzură ca un duș rece peste Catherine. Bolborosi:

- Ba nu... n-am să fac nici una , nici alta.

- Ai să faci așa cum îți spun.

- Danton va veni după mine și...

Repeziciunea cu care se ridică pașa o surprinse.

Înainte să-l poată opri , îi tintui brațele pe lângă corp. O sfredeli cu privirea. Catherine se înfioră :

- Un bărbat care tine la femeia lui nu o arată în public. Te-a dus la Zanzibar unde Ji-ai arătat fata. Pașa luă o șuviță de păr și îi acoperi gura : Nu purtai yashmak-văl și datorită neîndemânării tale , s-a vorbit despre tine.

- M-ai văzut tu ? șopti ea.

- Nu , dar după ce-ai plecat , s-a răspândit în oraș vestea despre femeia franceză. Se spune că ești femeia regelui piraților și că ai pielea albă ca magnolia și buzele roșii ca rodiile. Un bărbat care-și arată comoara , n-o merită. Deci , doamnă regină, unde ti-e regele ca să mă oprească să-i culeg perla ?

Frica puse stăpânire pe Catharine și inima prinse să-i bată cu putere. I se făcu greață și-și smulse șuvița din mâna lui.

El îi dădu drumul și ea se îndepărtă împleticindu- se de el. Reuși să se echilibreze. Respira ca și cum ar fi alergat.

- N-o să ne certăm cine este stăpânul , dttriye. Paga își aranjă turbanul și-și mângâie barba cu degetele. Făcu un semn servitorilor care dispărură. Rămase numai paznicul. Stătea într-un colț și privea înainte.

- Acum ai să mă ascuți, hanim. Dezbracă-te.

Catherine simțea că se sufocă. Începu să se gândească. Avea s-o siluiască și asta o s-d omoare , sau o s-o omoare el când o să refuze. Trebuia să câștige timp." Gândește , Catherine ! "

- Hai, hanim ! Paşa se aşeză din nou pe perne şi-şi încrucişă picioarele. Îi făcea plăcere s-o vadă tremurând. Ochii îi străluceau plini de poftă , iar Catherine nu-i putea suporta privirea.

Nu voia să cedeze. Ştia că trebuie să existe o ieşire. Nu se mişcă decât ca să-şi scoată un pantof.

- Dep&chez - grăbeşte-te.

Îşi scoase şi celălalt pantof, apoi spuse repede: Lasă-mă singură un moment.

- De ce ?

- Trebuie să... îşi coborî vocea şi folosi un ton jenat. Trebuie să mă uşurez.

- Mai târziu.

Nu se dădu bătută :

- Acum. Dacă nu , o să mă ruşinez.

Paga o cântări cu privirea ca si cum ar fi vrut să-si dea seama cât adevăr conţinea afirmaţia ei. Îşi îngustă ochii si spuse :

- Ai un minut. Omer va merge cu tine.

Presupuse că Omer este paznicul. Nu-i păsa dacă merge cu ea, atât timp cât putea să stea cu spatele la el ca să nu o vadă ce face. Foarte bine.

Pasa îi turui ceva lui Omer si acesta îi făcu semn cu degetul ji luă un felinar. Catherine ieşi încet din cort şi se îndreptă spre pădure. Putreziciunea pe care călca o făcu să se înfioare. Se îndreptă spre tufele de bambus si ascultă să audă apa. Închise ochii si sunetul ajunse până la ea. Era asemenea unei muzici; îi auzea bolboroseala neştiind ce dar divin avea să fie apa.

La cinci picioare de peretele de stâncă se opri si se uită la Omer , care îi spuse să se oprească si puse mâna pe mânerul cuţitului. Degeaba. N-avea de gând să fugă.

Îşi muscă buzele şi-i făcu semn să-si întorcă capul. El zâmbi batjocoritor si întoarse puţin capul. Putea s-o vadă cu colţul ochiului , ceea ce n-o deranja.

Catherine îsi strânse fusta si se lăsă pe vine la marginea râului. Îsi tinu respiraţia si căută printre jupoane. Prinse materialul , tuşi si în acelaşi moment îl sfâşie; îşi drese

glasul și rupse materialul pe toată lungimea și-l strânse în pumn. îi aruncă o privire lui Oihercare se concentrase asupra petecului de cer ce putea fi văzut priri perdeaua groasă de arbori.

Repede , Catherine băgă materialul în noroiul roșu de la marginea râului și-l tăvăli bine. îl scoase apoi și-l stoarse bine de apă.

La lumina slabă a felinarului văzu că își atinsese scopul. Ascunse ghemotocul în faldurile fustei , se ridică și trecu înaintea paznicului.

Ajunseră la cortul pașei și Catherine intră. Omer rămase afară. îi văzu silueta prin vălul opac care înconjură cortul. Pașa își luase masa , în acest timp. în barbă și pe veșmânt avea bucățele de pâine.

- Dezbracă-te , comandă el, ca și cum ea nici n-ar Aplecat.

Catherine se simți puternică și răspunse în șoaptă :

- Cum dorești, stăpâne.

Ochii pașei se aprinseră și zâmbi cu satisfacție.

- Ar trebui, însă , să-ți spun că am sorocul.

își scoase mâna dintre falduri și îi întinse cu braț tremurător, bucata de jupon. Râul colorase pânza în roșu.

Dorința pașei se schimbă ta ură și se uită la ea cu dezgust:

- Allah m-a pedepsit cu-o femeie necurată.

Catherine își îndreptă umerii și își reținu

lacrimile de ușurare. Bănuiala ei se dovedise întemeiată. Știa că religia hindusă consideră că , în timpul sorocului, femeia nu este curată și sperase ca religia pașei să nu fie departe de cea hindusă. Avusese dreptate.

- Este o pedeapsă pentru mine , dar n-am să te las , frantuzoaico , promise el ridicându-se și lovind masa cu piciorul. Farfurii goale și un pocal căzură pe jos și o pată mare de vin apăru pe rogojină : Și acum , piei din fața mea , hanim ! Destul! Omer , du-o de aici!

Ștrângându-și juponul la piept , Catherine se încălță și ieși din cort. Paznicul o prinse și o strânse de cot ca-ntr-un clește. Dar nu-i păsa. în noaptea asta , scăpase și, cu vrerea lui Dumnezeu , mâine va fi liberă.

Vuiet de voci o trezi pe Catherine. Sări drept în sus. O dureau încheieturile din cauza patului tare. Omer îi legase mâinile la loc și trebuise să stea într-o poziție incomodă pentru ca funia să nu-i străpungă carnea. în timpul nopții , Omer îi dăduse o bucată mare de mătase

galbenă ca să se ferească de umezeala din aer. Strigase : Bohja și apoi se dusese lângă un scăunel pe care se așezase și prinsese a fuma.

Catherine moțâise doar. În ceața somnului ei ușor auzise zgomotul din tabără , zumzetul ocazional al vreunei insecte care se apropiase prea mult de cărbunii aprinși și luase foc , orăcăitul broaștelor , râsetele piraților care stăteau în jurul focului și beau.

Oasele o dureau. Se întrebă ce-i cu gălăgia aia. își scutură părul care-i căzuse în ochi și-și concentrează privirea asupra oamenilor care se agitau în capătul îndepărtat al taberei. Erau cu armele și cuțitele ridicate. Prinseseră ceva. Ce anume nu putea să-și dea seama datorită peretelui format de spinările lor. Poate că aveau carne proaspătă pe care voiau să o prăjească pe cărbunii încinși. în ciuda mirosurilor , refuză să mănânce.

Pașa dădu la o parte perdeaua de la intrarea cortului și stătu mirat , neplăcut impresionat de gălăgia de afară. Purta pantaloni albi strânși sub genunchi cu șireturi de aur care îi făceau picioarele mai mari decât erau și cizme negre lustruite care semănau cu ale lui Danton. Pe umeri avea o tunică de mătase de culoarea safirului ,care strălucea în lumina zorilor. Dar nu bogăția veșmintelor îi atrase atenția ci strălucirea unei pietre lunguițe de pe mânerul săbiei ce-i atârna la șold.

Strigă la oamenii săi, dar Catherine nu înțelese nimic decât cuvântul Allah , rostit însă fără respect.

Grupul se despărți și Catherine se ridică în genunchi. Mergând spre centrul taberei cu mâinile deasupra capului , Danton Cristobal purta cu demnitatea unui rege rușinea capturii. Pe piept avea o zgârietură ; n-avea arme. Cămașa îi era murdară din cauza marșului prin pădure ; mâneca era puțin sfâșiată , iar gulerul era înverzit..

- Danton ! îl strigă emoționată mângâindu-i , parcă , numele cu vocea și se ridică găsimdu-si echilibrul. O secundă , privirile li se-ntâlniră , dar nu putu să-i citească gândurile. Spre surpriza ei, el nu reacționează. Privi dincolo de ea spre pașă. Ea făcu un pas înainte vrând să meargă la el, să-l îmbrățișeze, să-l țină strâns. Dar Omer o opri punându-i pistolul în coaste : Dar... e Danton , șopti ea simțând cum o pătrunde o amorțeală ciudată.

Danton se opri în fața pașei și lăsa încet brațele în jos. Deodată , văzu fata lui Danton schimonosită de ură ; nu har fi crezut niciodată în stare

de atâta sete de răzbunare doar pentru că o răpise pe ea. Un singur om ar fi putut să trezească această furie oarbă.

- Sadi , tună Danton în turcă apropiindu-se de pașă.

Catherine rămase surprinsă. Bineînțeles , Sadi.

- Regele piraiților e murdar ca un negustor , comentă Sadi în franceză cu un zâmbet strâmb parcă anume voind să-l înțeleagă Catherine.

- Cum m-ai găsit ? întrebă Danton.

Sadi strânse din umeri cu nerăbdare :

- Ce importantă mai are acum că sunt aici ? Am fbat surprins când am auzit că te-ai întors în apele în care ți-e mormântul. O noțiune interesantă , rege al piraiților , care mă nedumerește. Dar n-am nici un chef să descifrez șarada vieții tale.

- Ai propriile-ți șarade , spuse Danton provocator. Ai mâi fost pe aici. Plaja e la fel ? Sau ti-au dispărutsemnele ?

- Au mai căzut bucăți de calcar. Nu pot să caut numai din memorie. Sadi făcu un pas spre el și scutură din cap : Perla asta e foarte prețioasă , rege al piraiților. Când mi-a dat-o , Allah zâmbea.

Danton nu comentă și nici nu se uită la Catherine. Ea își dădu seama că ceva nu e în ordine. Urmări și ascultă încercând să-l înțeleagă pe Danton.

- Aș- fi vrut să intru în portul tău , rege al piraiților , să-ti bat la ușă și să-ti cer harta , dar știam că ai să mă întâmpini cu salve de tun.

- Așa că ai trecut în partea din spate a insulei și ai ales soluția unui la;. Ai luat ostatecă o femeie.

Sadi râse încet:

- Știam că ai să vii după ea. Strânse buzele : Ai venit mai repede decât am crezut. Și singur. Mare greșeală.

Danton nu-i aruncă nici o privire , iar Catherine nu putu să mai aștepte. Făcu un pas înainte. Metalul rece o împunse.

- Cine spune că sunt singur , Sadi ? întrebă Danton cu o atitudine arogantă , care-l făcea pe turc să pară mic.

- N-ai pe nimeni după tine , zise Sadi trecându-și unghia arătătorului peste dinți: Dacă ai fi avut, n-ai fi venit neînarmat și neescortat în tabăra mea.

Turcul se întoarse spre piratul ailat lângă el si îi dădu un ordin scurt.

Acesta porni spre tufişuri cu o duzină de oameni după el.

- Oricum , o să vedem cât de singur eşti, rege al piraţilor. Dacă mai sunt si alţii cu tine , o să avem grijă de ei. Netezind mânerul săbiei , Sadi spuse : Vreau diamantul din pungă si harta, spaniolule !

Danton îşi frecă tâmpla :

- Harta e aici.

- Atunci am să ţi-o scot din cap.

- încearcă , dacă vrei , ticălosule , şi o să vezi unde ajungi. Danton spuse pe un ton jos : Nu mai

sunt nebun cum ni-ai crezut odată. Nu-ti dau până nu-mi dai ce vreau eu.

- Perla , spuse Sadi convins.

- Nu , replică Danton scurt. Catherine simţi că inima îi stă în loc. Nici nu e nevoie s-o iei. Pe tine te vreau , Sadi. Vreau să lupt cu tine pe viaţă si pe moarte pentru ceea ce mi-ai Scut.

Sadi hohoti , mai întâi încet , apoi din ce în ce mai tare cu un glas baritonal:

- Până la moartea ta , vrei să spui. Ce înţelept te face Allah. Sadi Igi puse mâinile în sold : N-ai să pui niciodată mâna pe mine , rege al piraţilor.

- Nici tu n-ai să pui mâna pe hartă. .

- Atunci am să te ucid , se repezi Sadi.

- tju ! strigă Catherine.

Sadi se uită la ea. Danton nu.

- Perla plânge pentru tine , spaniolule. Vrea să vadă cum mori ? O tortură... sau , poate , am să te împuşc cum ai încercat tu să mă împusti în Zanzibar. Ai stricat masa proprietarului hanului, dar cred că pumnalul meu şi-a atins ţinta. Mai arde carnea , rege al piraţilor , acolo unde te-am lovit ? Nu-ti aminteşte durerea de mine ? Sau perla te face să uiti ?

- Nu-mi pasă de ea , spune Danton repede , ca Si cum ar fi avut nevoie de aer.

Catherine tresări , dar nu crezu. Se prefăcea. Trebuia. Pentru a o proteja.

- Pe tine te vreau , îi spuse Danton lui Sadi. Luptă-te cu mine pentru diamante si titlul de Rege al piraţilor.

Sadi chicoti:

- Foarte interesantă propunere din partea unui om neînarmat.

IgnorSnd comentariul turcului, Danton rânji cu un umor care era total nepotrivit cu situația :

- Mi-ai pus viața într-o cutie pe care ai îngropat-o în nisip. De ce vrei diamantele ? După toji ace;ti aiji ?

- Pentru că nu-mi place să se tragă în mine , rege al piraților. Și le vreau pentru că si tu le vrei, Tu le vrei pentru ceea ce-ti pot da eu : poziția. Sadi îi dădu ocol lui Danton cu pași înceți , calculați , privindu-i încruntat spatele : Eu n-am nevoie de bogăția pe care mi-o aduc diamantele. Niciodată n-am avut nevoie , dar suma de bani pe care o vor aduce este tentantă , zise el gânditor. Acum , că nimeni nu-și mai amintește de ele , pot să le vând oriunde vreau. Înainte , știam că , datorită culorilor, nu puteam să scap de ele pe piața neagră , așa că le-am lăsat aici. Ajunse în fata lui Danton si spuse sec: Am avut , totuși , o înclinație spre diamantul incolor. O piatră superbă ca si perla , de altfel, nu-i așa ?

Danton nu răspunse.

Oamenii trimiși în pădure se întoarseră si conducătorul lor îi dădu raportul lui Sadi în turcă. Sadi își împreună vârful degetelor si încuviință din cap. Apoi se uită la Danton :

- Esti chiar singur , spaniolule.

Catherine se întrebă dacă Antonio si Eduardo erau ascunși prin apropiere. Nu-l părăseau niciodată pe căpitan. Spera că erau pe aproape si că îi vor salva pe amândoi. Altfel , Danton n-ar fi venit neînarmat în tabără. Oare care șra strategia lui?

- Da , singur , zise Danton. Catherine observă că mâinile lui deveniseră numai mușchi si oase - pumni gata de luptă.

- Ai venit singur ca să-ți salvezi femeia , comentă Sadi caustic.

- Am venit pentru tine ,nu pentru ea. Danton își întinse degetele. Venele de deasupra mâinilor erau proeminente. Pentru tine am venit , Sadi. Ea nu înseamnă nimic pentru mine. E doar o fustă pe care am găsit-o în Madagascar. M-am săturat de ea si o trimit în Franța.

Catherine simți că-i cedează genunchii. O mulțime de gânduri năvăli ta mintea ei. Mintea ! Avea un scop ! Nu putea să gândească ceea ce spunea.

Sadi zâmbi:

- Atunci, dacă n-o vrei, am s-o păstrez eu.
- Păstreaz-o. Vocea înceată și hotărâtă îi străpunse inima. Dragostea ei pentru el refuză să accepte asta. El n-ar fi spus ceva atât de crunt, dacă n-ar fi vrut s-o salveze.

Nu-l credea. Nu voia să-l creadă.

- Unde mi-e punga cu diamante ? strigă iritat Sadi întrerupându-i gândurile.

- Unde e dreptatea mea ? veni răspunsul lui Danton și , dintr-o dată , conversația lor seacă deveni furioasă. Vorbeau în turcește și nu putu înțelege nimic.

- Nu te cred , Danton , șopti ea. Nu te cred.

Îl va provoca să repete cuvintele cu prima ocazie.

Capitolul 20

Danton nu avu ocazia să vorbească cu Catherine, iar Sadi dădu ordin să se ridice tabăra. Focurile au fost stinse iar coloane de fum albastru începură să se înalte spre cer. Danton se întrebă dacă Rainiaro va putea să vadă fumul de la distanță. După calculul lui, lățimea insulei era cam de treizeci de mile.

În fota lui, Catherine își prinse piciorul în niște rădăcini și scânci. Cărarea pe care o aleseseră turcii era plină de rădăcini întortocheate și acoperite de mușchi. Catherine își găsea anevoie echilibrul cu mâinile legate.

Danton își stăpâni pornirea de a merge la ea , deși propriile-i mâini erau legate. Înțelesese că o doare când o văzu șchiopătând. Turcul care o păzea strigă la ea să meargă înainte. O prinse de brat și o îmbrânci. Danton se înfurie și scrâșni din dinți.

Ar fi vrut să-l omoare pe Sadi acum și să termine ca să poată să-și ducă viața mai departe alături de Catherine.

Ar fi vrut să-i ia fata în pâlme și să-i sărute gura tremurândă. Trebuia să-i îndepărteze teama. Dar nu putea să riște să-i facă rău în continuare. Mai bine să se tină departe de ea și să se prefacă că nu-l mai interesează.

Pentru el, adoptarea acestei tactici fusese deosebit de grea. Ar fi vrut

să-i spună adevărul. O iubea mai presus de orice dar , dacă Sadi afla asta , ar fi devenit o piesă foarte valoroasă. Nu se îndoia că turcul va încerca să se folosească de ea ca să obțină de la el ceea ce dorea. În ciuda suferinței de pe fata ei, -Danton stia că n-avea de ales. Singura consolare era că , fizic , Catherine nu părea să fi suferit nici un rău.

Cearta pe care o avusese mai devreme cu Sadi încă îl frământa. Abia reușea să se stăpânească. Turcul acceptase , arogant , să-i cruțe viața până când vor ajunge în locul unde se afla comoara. Dar Danton n-avea intenția să le arate unde era acesta pentru că avea propriile planuri.

Jumătate din oamenii lui Sadi făceau drum cu iataganele , iar ceilalți încheiau coloana care-i avea la mijloc pe Danton și Catherine.

Danton o privi pe Catherine din spate. Știa că nu întâmplător fusese pusă în fata lui. Sadi voia să-l chinuie necrezând varianta lui.

Intrau tot mai adânc în pădure și se gândi cum să facă să-i vorbească. Dar , pentru moment , tăcerea era mai bună.

O vietate roșcată , asemănătoare mangusteii , apărură din spatele unui manglier gros , obișnuită , parcă , cu prezenta oamenilor. Creatura de forma unei pisici alertase lemuriile din copacul ailat în apropiere prin mirosul pe care-l emana. Pădurea vuia de strigătele ascuțite ale lemurilor , iar din copac începură să cadă fructe pe jumătate mâncate. Turcul care o însoțea pe Catherine fu lovit în cap de un astfel de proiectil cu miezul portocaliu. Înfuriat , ridică muscheta și trase la întâmplare. Rezultatul: un fum înecăcios și o grămadă de frunze și rămurele rupte.

Caravana se opri instantaneu și se auziră strigăte de atac. Oamenii se aruncară pe pământul care mustea de furnici, armându-și armele.

Iniluențată de comportamentul celorlalți , Catherine căzu la pământ și-și strânse genunchii la piept. Cu ochii măriți de spaimă , își ascunse capul între umeri.

Torturat de lupta care se dădea în el , Danton abia se putu abține să nu-i spună că n-are de ce să se teamă. Se gândi să o liniștească dar cuvintele îi muriră pe buze.

Numai paznicul amețit și Danton rămaseră în picioare. În pădure reîncepu hărmălaia. Se auzi țipătul unui uliu. Sopârle geko și cameleoni traversau poteca făcând să trosnească crengile sub picioarele lor.

Danton își rășchiră picioarele când îl văzu pe Sadi apropiindu-se de el cu o licărire în ochi. Turcul mai întâi îl privi pe el apoi pe paznicul al cărui pistol fumegând îl dădu de gol. Sadi blestemă atât de - îngrozitor , încât , dacă AUah l-ar fi auzit, si-ar fi astupat urechile să nu-i mai audă rugăciunile.

- Omer ! strigă el cu ilinta îndreptată spre inima paznicului: Ce te-a apucat, cretinule ?

Sadi vorbea repede , iar Danton trebui să se concentreze ca să înțeleagă invectivele ce urmau.

- Lemurii , scânci Omer cu privirea țintuită pe arma îndreptată spre pieptul lui. Au aruncat cu fructe în mine.

- Și tu ai tras !

- Mi-am pierdut cumpătul.

- Și eu mi-am pierdut cumpătul , spuse Sadi trăgând cocosul.

Ochii lui Omer erau plini de groază si pe frunte începu să-i curgă sudoarea.

- S-Sadi pasa , suntem veri , bâigui el. Numele tău este numele unchiului nostru Jesuf Hasan Sadi Bey. Nu poți să-mi foci rău. Gândește-te la părinții mei. Unchiul și mătușa ta.

- Dayi și teyze , spuse Sadi și degetul i se îndoi pe trăgaci, s-ar rușina de comportarea ta prostescă.

Oturma Allah mizafiri. Apoi se auzi o explozie.

Cămașa aurie a lui Omer se umplu repede de sânge. Paznicul se uită năuc la pata de pe pieptul său, apoi se prăvăli la pământ horcăind.

Catherine tipă. Se albise la față. Danton simți c-o să pleznească dacă n-o să se ducă la ea , dar ochii atenți ai lui Sadi nu-l lăsară :

- Vrei să-ti consolezi amanta , rege al piraților? zise Sadi și buzele se schimonosiră într-un râs cinic :

_ încă îți mai încălzește sângele , nu-i așa ? Sau te-ai săturat de ea ?

Simțind că sângele i s-a urcat la cap , Danton scrâșni :

- Ți-am spus că nu-mi mai trebuie. Pe tine te vreau.

Sadi plescăi:

- Ori ești mincinos , ori ești prost. Poate și una și alta , spaniolule. Făcând semn celui mai apropiat pirat să vină la el , Sadi spuse blând : Rașid , fă femeia să tacă; să nu mai tipe. Leag-o la

gură , dacă trebuie.

Turcul se răsuci apoi pe călcâie si se duse în fată si dădu ordin să se reia drumul.

Nimeni n-o ajută pe Catherine să se ridice , aga că în momentul în care cei doi din urmă începură să se miște , Danton ajunse lângă ea. Privirile li se întâlniră. Ar fi putut s-o liniștească cu o privire tandră , ar fi putut să-i spună c-o iubește în engleză. Risca , însă , moartea ei.

Avea ochii speriați si plini de dor. Nu putea risca. Trecu mai departe cu inima strânsă.

- Sus kalfa , auzi Danton vocea lui Rașid , dar nu privi înapoi. își concentrează privirea asupra spinărilor din fată. Privirea îi era aburită de ceva cald,

După ce se va termina asta , toată viata o va tine pe Catherine în brațele sale.

Câteva ore mai târziu , ajunseră într-un loc plin cu stânci și copaci, Danton și Catherine fură dezlegați și , însoțiți de paznici , se duseră să se ușureze. Oamenii mâncau prăjituri cu susan si musaca rece. Celorlalți li se dădu-vin rece. , iar lor apă clocită. Sadi stătea într-un colt luminat de soare și trăgea din ciubuc.

Danton îl privi pe Sadi gândindu-se cu satisfacție că turcul nu-și va mai savura mult timp pipa. își imagina scena de pe plajă. Dezolantă dar mortală.

Sarcina lui era să-l ducă pe Yousuf Ahmed Sadi Ahram în capcană.

Oamenii îi stinseră țigările de foi cu călcâiul , iar Sadi dădu ordin de plecare trezind-o pe Catherine din somnul în care căzuse. Danton era încântat să vadă că rezistă. Tristețea si necazul o întăreau - poate ca să se răzbune pe el. Spera să fie adevărat. O prefera mânioasă decât înfrântă. Asta o va face să supraviețuiască.

La apusul soarelui ridicară tabăra , înainte ca întunericul să cuprindă pădurea. Se aprinseră felinare; se ridicară chioșcuri pe bambusi s începu să se pregătească mâncarea. Aerul nopții se umplu de mirosul uleiului de măsline încins , al mirodeniilor , orezului si cărnii. Doi turci desfăcură covorașe turcești care aveau pe margini scene de vânătoare țesute cu albastru. îl duseră pe Danton pe această rogojină si îi spuseră să sadă. Câteva minute mai târziu , o aduseră pe Catherine.

Danton observă că în ciuda ei , Catherine dă semne de oboseală. Respira greu. Refuza să-l privească sau să-i spună ceva. Fata îi era ascunsă de părul blond care-i cădea pe umeri. Dar fata asta , cu toate urmele de murdărie și zgârieturile de pe ea , - era cea mai frumoasă față din câte văzuse el.

Repede îi întinse un burduf cu apă. Catherine bău lacomă și un firicel își făcu loc pe bărbie și căzu pe corsaj udându-l. Când termină , Rasid îi făcu semn să-i dea burduful lui Danton.

- Ayvaz , îi spuse Rașid lui Danton.

Lui Danton nu-i plăcu să i se spună sclav, dar nu spuse nimic. Așteptă ca ea să-i dea burduful.

Umezindu-și buza crăpată , ochii ei se îndreptară spre el. Danton încercă să-i comunice din priviri că o iubește și că n-a trădat-o. Dar ea nu voia să vadă ceea ce era imposibil.

Când luă burduful , degetele lui îi mângâiară degetele. îi simți suietul intrându-i în sânge și înlănțuindu-l pe al lui. O căldură puternică o pătrunse , un răspuns instinctiv pe care nu-l putea înăbuși. Legătura dintre ei nu putea fi distrusă de cuvinte pline de minciuni.

îi veni s-o mângâie , iar numele ei fu pe buzele lui: Catherine.

- Rege al piraților , se auzi glasul lui Sadi, care o făcu pe Catherine să tresară și să se tragă de lângă Danton , lăsându-i în mână burduful. Danton îl blestemă în gând pe turc.

-Sadi, îi răspunse Danton.

- Spaniolule , mâine voi fi Regele Piraților. Turcul ținea în mână o chitră și un cuțitaș. O descoji. Sucul răspândi un miros dulceag. Am să lupt cu tine și am să câștig.

- Da , ai să te lupți cu mine. Dar , de câștigat , n-ai să câștigi , Sadi , spuse Danton luând o înghițitură de apă ca și cum ar fi băut cel mai bun vin din cel mai scump pocal. Eu nu apăr un titlu. Eu lupt pentru onoarea mea. Nu eu mi-am dat numele. Legenda m-a făcut ceea ce sunt.

- Legenda ? hohoti Sadi. Un bărbat care nu se poate înălța la nivelul legendei sale nu este - un bărbat. Dacă ai fi avut minte, n-ai fi fost acum în genunchi în fata mea și neînarmat.

Danton îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Sadi se uită fix la o bucăcă de chitră și începu s-o sugă zgomotos. Se

strâmbă :

- Legendă. Mă faci să râd , spaniolule. Ultima sarcină a domniei tale este să-mi faci harta. Dacă n-ai fi avut-o în cap - as fi... își scrâșni el dinjii - desi , rezultatul va fi același. Când îl vezi pe Omer , să-i spui că niciodată nu mi-a plăcut unchiul Jusuf , îi aruncă coaja verde si se îndreptă spre cortul său.

- Mierda , mormăi Danton , dar rămase încă încrezător pentru că ei nu-i aruncase Sadi nici o privire. Singurul gând care nu-l lăsa să-ji piardă mințile era acela că atunci când se va sfârși noaptea aceasta , se va sfârși Și coșmarul , iar Catherine va fi în siguranță.

Rașid luă burduful din mâna lui Danton și îi puse dopul. Un alt om se apropie și le aduse două farfurii cu pilaf.

Mâncară în tăcere. Rașid era atent la mișcările lui Danton , nepermitându-i să vorbească cu Catherine. Apoi le legă din nou mâinile si , rămânând la câțiva pași de ei , începu să-si mănânce cina.

Tabăra se pregăti pentru noapte» Cei câțiva centimetri care-i despărțeau păreau mile. Simțea cum Catherine se înfășurase într-o indiferență rece. Se întinse cu spatele la el. N-avea nici o pătură si asta îl enervă. Ar fi dat orice s-o poată încălzi.

Danton se uită la Rasid cu prudentă , gândin- du-se ce șanse avea să-l doboare și să-i ia arma. Trebuia să-I amuțească într-un fel ca , în câteva secunde , să poată s-o ia pe Catherine si să fugă în pădure. își dădu seama că planul acesta ar fi fost un dezastru și se încruntă. Dacă ar fi fost singur , ar fi riscat să se avânte în pădure fără felinar și cu mâinile legate. Dar , cu Catherine , nu.

Rasid își rezemă spatele de un trunchi de copac si-si scoase o punguță cu tutun. își răsuci o țigară, o aprinse și inhală fumul pătrunzător. Ilinta lungă i se odihnea pe coapse. îi spuse lui Danton să nu se mai uite la el și să se culce că dacă nu , o să-i dea cu o piatră-n cap și o să-l adoarmă...

Danton înjură printre dinii: Hijo de Ia perm și se culcă pe o parte la vreo jumătate de metru de Catherine.

Aerul se umplu de muzica unui instrument cu coarde. Cărbunii se stingeau. Se auzea doar zgomotul aripilor iluturilor de noapte.

Și privirea neostoită a lui Rașid.

- Danton...

îi auzi vocea ca de copil. Ar fi vrut să-i răspundă, îi aruncă o privire lui Rașid care nu putea să-i vadă fața , dar îi putea auzi glasul. Ochiul paznicului deveni suspicios.

- Spune-mi doar că Madeleine e bine.

- Da. Atât putu rosti că Rașid își și îndreptă ilinta spre el , atenționându-l. Voi să-i spună să nu mai vorbească , dar ea și începuse.

- Chiar așa e cum ai spus , Danton ?

Deschise gura să-i răspundă , blestemându-l pe Rașid. Dar turcul trase cocoșul și îndreptă arma spre Catherine.

- Danton...? șopti ea dar nu se întoarse să se uite la el.

El nu-i răspunse.

O auzi plângând. Un sunet răgușit îi ieșea din gât. Inima i se frânse de durere.

Nu-i răspunse.

Peșterile umbroase o înspăimântară pe Catherine.

Pe la prânz ajunseră la capătul pădurii și la un canion cu pereții abrupti și foarte înalți. Pe tărâm se vedeau bărci înșirate, aparent lăsate de pirații turci și părăsite atunci când nu mai aveau nevoie de ele. Ea și Danton fură despărțiți. El se afla într-o barcă în fata ei.

Ea era într-o bărcuță ușoară , una din cele cinci pline ochi cu oameni înarmați. Spre deosebire de peșterile de pe tărâmul lui Danton aceste subterane erau pline cu o apă stătută foarte adâncă. Navigară pe cursul râului care străbătea insula lui Danton și care era alimentat de multiple bazine cu apă de ploaie din tsingy. În unele locuri râul era atât de îngust că n-ar fi putut trece nici o barcă de hârtie , darămite una de lemn; în altele , însă , cum era în aceste peșteri era lat cât puntea corăbiei lui Danton.

În peșteri se auzea zgomotul picăturilor și al vâslelor. Din loc în loc , lumina zilei pătrundea prin gurile din plafon , încălzind aerul rece. Pereții semănau cu niște cascade încremenite colorate în roșu și maro. Păreau să respire. Se auzea un sunet înfundat și se simțea mirosul mineralelor. Catherine simți că i se zbârlește părul. Îi era frica. Frică de peșteri, și-ar fi vrut să scape de ele , dar îi era frică și de ce avea să urmeze. În ultimul timp , Sadi și Danton vorbiseră numai turcește și nu putuse să înțeleagă în ciuda gesturilor agresive ale lui Sadi.

O meandă a râului îi permise să-l vadă pe Danton. Stătea ca și ea la prova , înconjurat de oameni înarmați cu săbii și pistoale. îi zări fața când o rază de lumină căzu pe ea. în ciuda situației disperate , profilul exprima hotărâre și demnitate, începuse să-i crească barba. în jurul gurii erau desenate linii subtile , iar în ochi i se citea tăria. Părul de culoarea abanosului îi cădea pe umeri și, când își mișcă puțin capul, îi zări cruciulița din ureche.

Continuă să-l privească până ce cursul se îndreptă și nu mai putu vedea decât îmbrăcămintea colorată a oamenilor care stăteau în spatele lui. Dar ea păstră în minte imaginea lui.

Cu tristețe , îndepărtă visele pe care și le făcuse. De-acum încolo nu se mai putea imagina în brațele lui. Nu se mai putea gândi la sărutările lui. Plângea după ceea ce pierduse , știind că nu va mai avea niciodată sentimentul acela de împlinire.

Noaptea trecută , când nu-i răspunsese , o dezamăgise. Nu se mai putea gândi că vor alcătui o familie. Tăcerea spusese totul. Acum i se părea că nici n-ar fi fost posibil să fie împreună. Dorința ei de fericire era zdrobită de loviturile vâslelor. își pierduse speranța , iar viitorul părea nesigur. Dacă n-ar fi avut-o pe Madeleine , Catherine ar fi cedat. Dar gândul la fiica ei li dădea putere. Pentru ea , Catherine va ieși din această furtună și se va întoarce acasă la Danton sărji ia copilul. Și apoi , amândouă o vor lua de la capăt.

Atenția îi fu atrasă de o lumină rosietică care străluci pe Järm. Erau ochii unui crocodil lung cât barca. Inima începu să-i bată cu putere , văzând animalul îndreptându-se spre ei. Avfea dinți puternici și se auzi un zumzăit. Catherine își trase picioarele de lângă marginea bărcii și se rugă ca animalul să-i lase în pace.

Din prima barcă auzi strigătul lui Sadi și ceva lovi apa. Zgomotul făcu ca liliecii care stăteau pe tavanul peșterii să înceapă să zboare. îi era tot atât de frică de lilieci ca și de crocodili. De la locul ei văzu cum crocodilul dă din coadă și se scufundă cu zgomot.

Se simți ușurată când barca ei trecu prin locul ta care fusese crocodilul. întinse gâtul să vadă dacă iese cumva din apa neagră.

Nu văzu nimic și se liniști.

Curând , în față apăru o deschidere mare și

peștera se luminează. Curentul apei deveni mai puternic. Catherine simți mirosul sării și al nisipului încălzit la soare. Pulsul ei se accelerează și se întărește pentru ce avea să urmeze. Va lupta cu fiecare fibră a trupului ei.

Manevrarea bărcilor deveni din ce în ce mai grea și oamenii începură să vâslească înapoi ca să încetinească înaintarea lor. În ciuda eforturilor făcute de turci, bărcile se loveau de stânci. Catherine nu se putea ține de nimic; se gândea ce va face dacă vor fi răsturnați. Nu știa să înoate. Încercă să-și amintească ce-i spusese Danton: să-și țină respirația... să-și țină respirația. Se va prinde de nas și se va lăsa în voia curentului, rugându-se neconștient ca să nu fie urmărită de crocodil.

Pirații strigau unii la alții și se luptau să stăpânească bărcile. Vâsleau în același timp cu brațe încordate. Se îndreptau înainte și, când ieșiră la lumina zilei, reușiră să tocetinescă bărcile și să se apropie de țărmul nisipos.

Catherine își ridică mâinile și-și adăpostă privirea. Când ochii ei se obișnuiră cu lumina soarelui de după-amiază se uită pe plajă. Era pustie. În golf era ancorată corabia lui Sadi. Vasul pe care-l văzuse în Zanzibar. Steagurile negre cu tigve și flămurile roșii ascuțite fluturau.

Barca lui Sadi reuși să ajungă la țărmul stâncos și turcul coborî în apa înspumată. Imediat veniră și celelalte bărci. Oamenii se luptau și tragă la Jărm înainte să ajungă în ocean.

Danton coborî din barcă, sub pază, înaintea ei, și se opri pe bucățile de calcar care, odată, făcuseră parte din pereții tsingy. Unele fragmente erau ascuțite și îndreptate spre cer ca niște săgeți. Spre sud, erau niște șanțuri săpate, parcă de vreme. Suflarea vântului era biciuitoare și-i lipi fustele de picioare.

Fu scoasă din barcă de Rașid care o îmbrânci spre Danton. Ochii ei se întâlniră și, în mod ciudat, îl simți atingând-o cu privirea.

În ochii lui citi un fel de hotărâre: încredere, speranță, credință. Dragoste?

Dintr-o dată se înmuie. Îngrijorarea puse stăpânire pe ea și simți că nu mai poate să respire.

Sadi își trase ilinta de la brâu și pomi pe nisipul plin de pietre. Apa mării îi trecea peste cizme. Privi în sus și în jos pe plajă, apoi spre vas.

Catherine își dădu seama că ceva nu e în ordine. Piratul părea nervos

și dezordonat. U itându-se-spre corabie , făcu mâna stângi căuș și strigă :
Ishak ! Kamil! Pakize !

Dar de pe corabie nu veni nici un răspuns. Se auzea doar foșnetul
pânzelor lovite de vânt.

Catherine se uită la Danton. Pe fata lui dură nu citi surpriză. El stia.
Danton știa că echipajul lui Sadi nu va fi aici.

Sadi pomi în susul plajei spre cei care-l așteptau. Pe pielea arămie se
vedea albul dinților înțeleștați.

- Catherine , ascultă la mine , zise Danton în engleză , calm, fără să-l
piardă pe Sadi din ochi, și fă cum îți spun.

Ea se uită repede de la Danton la Sadi.

- Vino lângă mine , încet, continuă Danton cu o voce șoptită.

Catherine se îndoii dacă era bine sau nu. Ezită.

- Catherine , vino lângă mine , repetă el.

în jurul ei. auzi zgomote , în același timp înfundate si ascuțite. Era
cuprinsă de sentimente contradictorii. După un moment făcu un pas spre
el Si auzi vocea baritonală a lui Sadi:

- Spaniolule !

-Acum ! urlă Danton si, deodată , Catherine fu trântită la pământ.

Se auzi o explozie care zgudui pământul și Catherine simți durerea
unei izbituri. Mâini necunoscute o apucară și o traseră. Nu văzu nimic ,
nici măcar fața salvatorului ei. îl aud pe Danton strigând în spaniolă și în
franceză..Plămâni îi erau plini de mirosul prafului de pușcă. Făcea
eforturi disperate să respire. Fu rezemată de un bolovan și lăsată acolo.

întoarse capul și văzu ochii strălucitor ai unui aligator cate împodobe
o pălărie. Se uită la fata proprietarului. Era Rainiaro.

- Ce se întâmplă ? întrebă ea în franceză în timp ce el îi tăia sforile
cu un cuțit cu lamă îngustă.

- L-am prins pe Sadi în ambuscadă , femeie. Se auziră strigăte și un
nou val de împușcături. Rainiaro se ghemui mai mult si îi împinse capul
într-o
parte ca s-o ferescă de gloanțe. Apoi , își reluă activitatea.

Caatherine încercă să-l găsească pe Danton , dar degeaba. Nu vedea
nimic de acolo de unde era. împușcăturile...

- Sunt ale noastre , zise Rainiaro făcând ultima tăietură.

Sforile căzură , iar Catherine încercă să se ridice. Rainiaro , însă , o opri.

- Vrei să te sinucizi, femeie ? O împinse înapoi și-și băgă pumnalul în teacă. Ai să stai aici. Își scoase pistolul.

-Și Danton?

- Are el grijă de el.

Catherine nu se putu opri din tremurat. Își strânse mâinile una într-alta dar nu reuși să-și înfigă unghiile în carne. Trase aer în piept și încercă să-și liniștească bătăile înnebunite ale inimii : era inutil. Zgomotul mortal al pistoalelor și sunetul metalic al săbiilor încrucișate o zguduiau. Danton.

Își risca viata pentru ea.

Când tăcuse atunci , o minase. Fusese prea obosită și descurajată ca să înțeleagă asta.

- Trebuie să4 ajuți, rosti ea.

- Nu , femeie , zise Rainiaro cu pistolul în mână gata să-l folosească dacă era nevoie.

Mi-a spus să stau aici cu tine.

- Dar are nevoie de tine !

- Are mai multă nevoie de tine.

Catherine își muscă buza până când începu să-i tremure ca si inima. Încercând să-l găsească din priviri, se uită pe după bariera care o proteja.

- Nu mai face asta , femeie , si o mână puternică a lui Rainiaro o prinse de umăr. .

- Vreau să-l văd.

- Antonio l-a eliberat. E bine.

Dar Catherine refuză să i se închidă gura. Cu o voce aspră zise :

- Trebuie să-l văd cu ochii mei, Rainiaro.

Nările malgasului începură să freamăte ; în final, o lăsă în pace.

Scena pe care o văzu Catherine făcu să i se usuce gura. Oamenii lui Danton erau peste tot. Pe plajă bântuia moartea și distrugerea. În norii cenușii de praf de pușcă , străluceau si se încrucișau săbii. Văzu dansul fără ritm al cizmelor înalte. Înțelese într-o secundă de ce soldații poartă steaguri. În asa o hărmălie , era greu să vezi cine câștigă.

Se uită la luptători dar nu-l zări pe cel pe care-l căuta și care era mai înalt decât toți. Nu văzu părul care strălucea ca satinul negru și crucea care relecta strălucirea soarelui. îl zări , totuși, pe James Every cu claia lui roșie strălucind prin fiim. Dădea la mânăS muschete încărcate de un alt pirat. Unul din oamenii lui Danton luă din mâna lui James o ilintă încărcată și-i dădu una folosită.

Catherine continuă să cerceteze plaja. Ochii ei dădură peste mormane de leșuri. Nu mai văzuse o bătălie niciodată. Scena din fata ei o făcu să înțeleagă viata de pirat. Ca să-fii soția unui pirat , se vărsa sânge și se răspândea moarte. Pericol și aventură. De mult renunțase la aventură dar din ziua în care Danton venise în ajutorul ei , acolo la Tamatave , intrase într-o grozavă aventură care se termina cu această scenă.

Când se gândise la o viață fără Danton , el era în viață , sănătos , trăind pe insula lui. Niciodată nu-și imaginase că i s-ar putea întâmpla ceva. Danton Cristobal era invincibil.

- Ai văzut destul , femeie , zise Rainiaro și , ușor , o întoarse cu fata spre el.

- Nu l-am găsit... Se uitase până când o duruseră ochii. Gemu de supărare și-și reținu lacrimile cauzate de ororile văzute și se rezemă de piatră. Dacă n-ar fi fost pe plajă în ziua aceea... dacă Sadi n-ar fi luat-o... nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut. Iar Danton... ar fi fost în siguranță.

Strigătele de agonie ale muribunzilor îi răsunau în urechi. Se simțea copleșită de un sentiment de vinovăție.

Danton urcă pe un dâmb de pe țărnul stâncos urmărindu-l pe Sadi. Turcul urca anevoie treptele neegale și bucăți de piatră se desprindeau și alunecau de sub picioarele lui. încercă să se țină să nu cadă. Danton îl urmărea chiar dacă urcușul ăsta părea curată sinucidere.

Priff minte îi trecu toată viata : trecutul și prezentul. Se gândi la momentul în care o împinsese pe Catherine în mâinile secundului său. Retrăi pierderea soției și a fiului său. Nu mai voia să aducă distrugere unei alte femei pe care o iubea.

Într-un fel era liniștit știind că Rainiaro va avea grijă de ea. Auzind zgomotul săbiilor și al împușcăturilor , nu putu decât să spera că oamenii lui se vor descurca bine în această ultimă bătălie.

Danton escaladă pereții abrupti , încercând mereu să se prindă de ceva stabil. Lamele minerale tăiau degetele și palmele și le umpleau de sânge. Parcă era a ironie. începutul exilului său se făcuse tot. cu cicatrice la mâini și la picioare. Sfârșitul îl marca din nou.

Și Sadi avea răni , dar își atinse telul. Vârful. Râse triumfător. Deși salvării li erau zdrențuiți și plini de sânge In dreptul genunchilor , mâinile și coatele însângerate , nu-si arăta durerea. Se întoarse și-l văzu pe Danton. Pentru o secundă , își pierdu echilibrul. Imediat își prinse picioarele care se sprijineau pe coama ca un cuțit, cu mâinile.

-Rege al piraților ! M-ai crezut prost și ai să mori pentru asta ! Sadi își trase de la brâu ilinta albastră. ,

Danton reacționează fără să se gândească. Puse mâna pe pistol, trase cocosul și ținti. Trăgaciul era neted , și trase înaintea lui Sadi. Distanța dintre el și turc micșoră precizia lui, dar lovi ținta : arma lui Sadi, care-i zbură din mână și se rostogoli.

Sadi blestemă , băgă mâna înnegrită de praf de pușcă sub braț și se clătină spre față : spaniolule ! țipă el. Am să te dau jos. Apoi sări peste vârful și dispăru.

-Mierda ! înjură Danton și-și băgă pistolul în teacă. Nu avea de ales. Trebuia să meargă după Sadi. Nu putea să-l lase pe omul ăsta să scape. Nu putea să se teamă o viață că va veni și el să facă vreun rău ei sau copilului.

începură să-l doară încheieturile. Fiecare pas aducea noi răni. în cele din urmă ajunse acolo unde stătuse Sadi. Cercetă pădurea cu privirea ; spre capăt văzu doar vârful verzi ale copacilor. Erau pâlcuri care răzbateau printre, vârful de calcar.

Sadi dispăruse.

Danton călcă cu grijă. Abia avea unde să pună piciorul. Alunecă câțiva centimetri și o piatră ascuțită ca briciul tăie pielea fină a cizmei. Simți tăietura în gleznă. Urlă de durere.

” Isuse , dacă purgatoriul ar avea cârlige , ăsta ar fi Iadul. ”.

Inima îi batea puternic. Singura consolare era că îl dezarmase pe turc. Sadi nu-l mai putea împușca.

Zgomotul făcut de o piatră în cădere venind din dreapta îl făcu să

întoarce capul. Văzu împrejurimile și , un instinct primar îl averiză : Sadi apăru în cealaltă parte a unui perete de pietriș. Turcul venea spre el cu sabia în mână ca să-l străpungă.

Danton , cu pași siguri și repezi , se feri. îl prinse pe Sadi de brat și-l dezechilibra. Ochii turcului se măriră de spaimă și alunecă pe pietrișul lucios. Danton simți o zvâcnitură în încheieturi și îi dădu drumul înainte ca acesta să-l poată trage după el. Turcul încercă să se prindă de ceva ca să nu cadă în prăpastie , dar nimic nu-i putu opri căderea . Dispăru cu un răcnet.

Fruntea lui Danton se acoperi cu broboane de sudoare și, un timp , rămase încremenit.

Un geamăt asemănător vaietului unui animal rănit , ajunsese până la el adus de vânt. Cu pași fermi se apropie de margine ; primul lucru pe care-l văzu fii un lac mare verde.

Apoi îl văzu pe Sadi, arătând tot atât de jalnic ca păpușa din zdrențe a fetitei. Brațele și picioarele erau sfâșiate. Din pulpă îi ieșea un capăt de os. în obraji și pe frunte avea găuri sângerânde. Din nări îi curgea sânge.

- Spaniolule , scrâșni Sadi cu fata din ce în ce mai albă.

Danton îi ură să se ducă la Hades pentru că îl înșelase și nu-i dăduse ocazia să lupte cu el într-un mod onorabil. Să-si recâștige viața. Voise ca Sadi să moară ca să-i poată învia pe Elena și Esteban. Acum Stia că asta era o iluzie cu care se amăgise ca să justifice finalul. Drum de întoarcere nu era. Nu putea merge decât înainte.

Sadi se îneacă și umerii îi fură zguduiți de spasme.

- Astăzi am... am să-l văd pe Allah.

- Blestemat să fii. Danton nu simți decât milă pentru chinurile lui Sadi.

Sadi recită un verset islamic cu gura strâmbă de durere. Inșart ancak Kismetinde olani alir. Apoi căzu în bazinul de jad și apele îl înghițiră.

Năuc , Danton privi cum trupul lui Sadi se scufundă în lacul negru. O fâșie de alabastru tăie suprafața și văzu o gură deschisă de crocodil.

Danton plecă iute capul și închise ochii când auzi zgomotul loviturilor de coadă și simți cum , parcă luase foc. încercă să respire pentru că-l

ardeau plămâni , apoi privi în sus la lumina gălbuie a asfințitului de soare , care era culoarea părului ei.

Incursiunea In trecut se încheiase. își căuta acum viitorul.

Începu să coboare spre plajă. Când ajunse , văzu că Antonio controla situația. Echipajul lui Sadi fusese dezarmat si era în genunchi pe plajă. Rainiaro si James luaseră douăzeci de oameni care începură să sape în apropierea unor baobabi , acolo unde se părea că este îngropată comoara. Iar Catherine... Catherine stătea pe plajă cu fata îngropată în palme.

- Sadi este mort, spuse el ca să audă toti.

- Câțiva din echipaj îl strigară , iar Catherine ridică bărbia.

Îi văzu ochii înlăcrimați. Clipi si ociii îi străluciră. Zâmbind ademenitor si trist , se ridică. Danton se îndreptă spre ea , o strânse în brațe ; îi sărută părul, obrații, buzele.

- Rainiaro a ajuns la cutie , căpitane , se auzi strigătul entuziasmat al lui James care , aparent , ignora faptul că Danton avea altceva de făcut acum.

Îsi dresе glasul. Danton o prinse pe Catherine de talie. Oamenii o scot acum. Rainiaro a zis s-o deschizi tu.

Danton se uită în ochii ei plini de lacrimi. Era atât de emoționat. Voia s-o sărute la nesfârșit , să-i cunoască trupul si să-i arate cât de mult o iubește. Dar nu era nici momentul , nici locul să-i spună ce simțea - nu de fată cu echipajul.

Îsi luă privirea de pe fata ei și si-o îndreptă spre oamenii lui fideli. Unii erau răniți si bandajați. Alții scăpaseră mai ușor și aveau înfățișarea aspră; Si mai erau cei care muriseră.

Danton îi plânse în gând , apoi se uită la cei care stăteau în picioare în semicerc , în jurul unui cufăr încuiat. Mulți dintre ei fuseseră cu el în ziua în care Sadi atacase La Estrella del Cabo. Era momentul amintirilor si pentru ei.

Cu pasi mari, Danton își întâmpină destinul fără să scoată o vorbă. Rainiaro îi dădu un pistol. Simți greutatea otelului si a mânerului de fildeș si-l apucă cu dificultate din cauza tăieturilor. Fără altă pregătire trase cocoșul și apăsă pe trăgaci. Lacătul sări cât colo. Puse pistolul deoparte și se aplecă într-un genunchi cu inima plină de certitudine. Ridică apoi capacul si-l dădu într-o parte. Oamenii se apropiară să vadă.

Se îngrămădiră în jurul lui.

Mai întâi erau valuri de mătase roșie și satin de culoarea fildeșului. Căută printre ele și ajunse la fund. Găsi o pungă de catifea și-o ridică. În ciuda zgârieturilor și loviturilor de pe mâinile încă pline de sânge, simți forma pietrelor. Le numără. Erau douăsprezece. Trase de șiret și vărsă conținutul în mâinile rănite.

În palmă străluceau cinci diamante roz, patru galben pal și trei de culoarea albastrului din curcubeu. Privindu-le, era ca și cum ar fi călătorit înapoi în trecut.

Simți că se sufocă de emoție. Când, în urmă cu patru ani, pornise pe urmele lui Sadi, nu se gândise că o să redobândească ceea ce i se furase. Voise doar să se răzbune. Acum o avea pe Catherine și viața lui se schimba. Scumpă Catherine...

Danton se ridică zâmbind :

- Lasă-i pe cei care trăiesc din echipajul lui Sadi să piece cu corabia. Sunt puțini și cu puțin noroc, or să ajungă în Madagascar. El puse diamantele la loc în pungă și i le dădu lui Eduardo. O să se împrăștie probabil.

- Da, căpitane, spuse Rainiaro și pomi.

-Antonio, du-nepe corabie.

- Si, capitan, încuviință spaniolul.

Cincisprezece minute mai târziu, Danton și Catherine se îndreptau spre corabia lui. Rainiaro ancorase Negro într-un golful puțin mai jos de locul unde avusese loc bătălia. O conduse în cabina lui modestă. Odată, ajuns la ușă, deschise zăvorul și îi făcu loc să intre. Când fură înăuntru, închise ușa și o luă în brațe. O sărută cu foc. Lung și pasional.

- Catherine... murmură el. Te iubesc.

Îi simți lacrimile pe obraz, îi auzi suspinele :

- Iartă-mă că m-am îndoit de tine. Și eu te iubesc. Poate că nu suficient. Ar fi trebuit să te cred, Danton... Ar fi trebuit să am încredere în tine.

- Da. Îi ridică bărbia cu vârful degetului. Să nu te îndoiești de dragostea mea pentru tine, Catherine. Niciodată.

- Nu. Scutură din cap și-i luă mâna. Văzându-i noile răni, spuse

Speriată : Lasă-mă să te îngrijesc. îl duse la locul unde era ligheanul. El se lăsă în voia ei. Măinile îi ardeau și simți nevoia să și le răcorească.

După ce turnă apă , Catherine luă un prosop.

- Bagă-ți mâinile în lighean.

El se conformă. Dar era mai mult decât o ușurare. Începu să-l înțepe. Isuse...

- Nu-mi place că ești rănit , șopti ea , turnând apă peste mâinile lui. Promite-mi că n-ai să te mai rănești.

Nu știa ce-o să se întâmple când se va întoarce în Spania cu diamantele, îi zâmbi, dar nu răspunse.

Ligheanul se umplu de murdărie și de pete roz de sânge. Catherine luă o bucată de pânză și începu să-i curete mâinile. Părul îi cădea pe umeri; gi-l dădu pe spate și începu să-l îngrijească. Atingerea ei ușoară făcea durerea suportabilă. -

- Nu mi-ai promis , spuse ea , ștergând apa de pe mâinile lui.

-Nu pot. Danton se strâmbă de durere când ea îi curăță o creștătură de pe arătător.

Ea se uită la mâinile lui.

- Ce-ai să faci acum ?

El se îndepărtă , vrând ca ea să-l privească :

- Mergi cu mine în Spania ? Vreau să restitui diamantele și să-mi curăț numele. Danton luă prosopul și-si șterse mâinile. Nu-Ji promit că regele va fi îngăduitor. La urma urmelor , ca Rege al Piraților, i-am jeluit vasele.

- N-am terminat cu mâinile tale , continuă ea ca și cum n-ar fi auzit ce i-a spus. De abia se ținea să nu plângă și Danton nu voi s-o vadă supărată. Luându-i mâinile într-ale ei, murmură : Trebuie să te leg.

Danton se îndepărtă de ea. îl dorea suietul. Rupse fâșii din șervet.

Ea rupse repede bucăți și-i înfășură mâinile.

- Ar fi trebuit să cos aici. Catherine își plecă genele , apoi, ridică privirea și el îi văzu ochii umezi. N-am ac și ață.

- Dacă trebuie , o să mă coasă Tanala când ajungem acasă.

Ea începu să plângă , încet, dar cu mare durere; îi văzu umerii scuturându-se.

- N-aș suporta să te închidă.

- Trebuie să risc , spuse el. Fără onoare , n-am ce să-ti ofer nici ție , nici copilului tău. Ce fel de viață am duce ? Să ne temem mereu ? N-aș putea să-ți cer așa ceva.

- Niciodată nu ti-au trebuit bogății , nu-i așa ? întrebă încet. Ai fost întotdeauna pentru onoare. Un om ca Sadi luptă din lăcomie. Catherine se întoarse și se tadreptă spre ușă. În spatele ei , soarele făcu să-i strălucească părul în tonuri aurii.

El veni spre ea și-i puse mâinile pe umeri. Ea vorbi de lângă fereastră :

- De ce erau diamantele aici ?

- în Zanzibar , explică el , i-am luat lui Sadi o pungă de la gât.

- Când te-ai luptat cu el ? întrebă ea.

- Da. Înăuntru se afla o hartă și un diamant mare.

- Unul din diamantele pe care ti le-a luat, adică le-a luat de la regele tău ?

- Da. Îi mângâie gâtul cu vârfurile degetelor. Avea pielea catifelată și caldă. Pe obraz avea zgârieturi și urme de murdărie. Catherine , uită-te la mine. Ea se uită. Ochii ei erau plini de lacrimi și-l privea ca și cum ar fi fost departe. În punguță se afla harta locului unde era ascunsă comoara. Diamantele erau aici pe insula Suiletelor Pierdute.

- De ce a făcut asta ?

- Pentru că nu putea să le vândă fără să atragă atenția asupra lui. Nici chiar Sadi nu se bucura de imunitate în fata autorităților. Le-a îngropat pe insula mea negândindu-se că eu sau echipajul meu o să reușim să ajungem la tărâm. Când a ailat că locuiesc aici, s-a întors și...

- Cum ? Îți umezi buzele. Cum a ailat unde să te găsească?

Danton își îndulci vocea.

- N-are importantă.

- Trevor Tațe , șopti ea. Mi-ai spus că am făcut un lucru îngrozitor că am aprins focul acolo și eu... O lacrimă îi alunecă pe obraz.

- Catherine , ascultă-mă. Danton o prinse de umeri nesinschisindu-se de bandaje. Nu mi-ai făcut nici un rău. Ai făcut totul să mă salvezi. Catherine , îi luă fata în mâini. Te iubesc. :

- Și eu te iubesc , șopti ea.

O simți tremurând la atingerea lui.

- Vreau să ne căsătorim. O să stăm la Paris dacă asta vrei. Am să fiu

un tată bun pentru Madeleine. Așa să-mi ajute Dumnezeu. O iubesc ca și cum ar fi a mea. Danton o luă în brațe simțind-o caldă și puternică. Vă vreau pe amândouă.

Catherine rosti cu vocea înecată în lacrimi.

- Da., mă căsătoresc cu tine. O să mergem amândoi în Spania și ai să-ti redobândești onoarea, Danton.

O sărută pe obraji, pe nas , apoi pe gură. Buzele ei erau calde si el închise ochii ca să-i soarbă toată dulceața.

- Vom fi împreună , șopti el , și vom fi fericiți! Dios, mă rog de regele meu să-mi acorde imunitatea, altfel...

- Șșt. Catherine îi puse degetele pe buze. Orice te-ar aștepta , voi fi cu tine , Danton. Pentru totdeauna.

El o sărută ca pentru a pecetlui jurământul.

- Ești a mea , mon petit maki sauvage. Catherine îl sărută la rândul ei și începu să râdă surprinzându-1 și gâdilându-1. El îi ridică blând capul , zâmbind și fericit să vadă în ochii ei fericirea pron isă.

- Niciodată n-am înțeles de ce-mi spui lemur sălbatic , zise ea. Danton o privi amuzat când ea îi

explica : N-am blănită si nici coadă. Nici nu dau din gură si nici nu mă urc în palmieri. Nu sar din copac ca să-ti atrag atenția. îl sărută pe barbă. Dar , poti să-mi spui asa , dacă-ti place. Se lupta cu lacrimile. Acum, că mă gândesc la asta , mi se pare o poreclă potrivită.

- Și de ce mă rog , chirie ? o întrebă Danton emoționat. Cu ea în brațe parcă era în rai.

Chatherine îl sărută ușor :

- Mă faci să mă simt ca Și cum aș putea să zbor, cu toate că n-am aripi. Se uită drăgăstoasă în ochii lui: Mă faci să zbor , Danton.

EPILOG

Septembrie 1-721 Insula Cristobal

- Danton , ce-ai făcut ? Catherine stătea pe plajă alături de soțul ei înconjurată de multe fuste de bumbac. împreună o urmăreau pe Madeleine săpând în nisip o groapă cu o lopătică.

- Nimic care să te îngrijoreze , chirie , spuse Danton. İji încrucișă în mod indolent picioarele lungi și se sprijini în coate: Maddie , încearcă

puțin mai la stânga.

- Nu sunt îngrijorată , negă Catherine , cu o voce agitată.

Danton spuse cu un zâmbet răutăcios uitându-se mereu la Madeleine :

- întotdeauna ai fost îngrijorată...

- Aici , tată ? întrebă Madeleine întrerupând comentariul lui Danton.

Catherine gândea la fel ca

fiiica lor. Danton avea dreptate dar n-avea chef să recunoască.

- Da , scumpo , răspuse Danton și-și ridică un genunchi. încearcă acolo.

Madeleine incepu să sape o nouă groapă pe lângă cealaltă jumătate de duzină. Soarele tropical mângâia părul lung al fetitei, deschizându-i culoarea până aproape de culoarea părului mamei. Crescuse cu aproape opt centimetri în ultimii doi ani și-și pierduse înfățișarea de îngerăș.

Ochii mamei se umplură de lacrimi nostalgice. Madeleine nu mai era un copil. Era o mică domnișoară. în săptămâna următoare împlinea șase ani. ¹

- Ce-ai făcut , Danton ? Catherine își împreună mâinile în poală. Sper că n-ai pus ceva pentru ea ? Oricât mi-ar fi de greu să accept că a crescut, e prea mare ca să mai creadă că pe plaja asta sunt îngropate comori.

- Plaja noastră , o corectă Danton. îi dădu după ureche un cârlionț. Atingerea lui delicată o făcu să se simtă iubită , adorată, chiar și acum când înfățișarea ei era specială. O mângâie pe obraz și degetele lui erau fierbinți. Și , dacă în nisip se ailă îngropată vreo bagatelă , să știi că nu știu cum a ajuns acolo.

- Mincinosule , spuse ea dar nu se putu abține și zâmbi.

Pe când Madeleine săpa preocupată , Catherine îl văzu pe Antonio apropiindu-se. După el alergau Dokobe , Razana si Pousse-Pousse.

Ca întotdeauna , fata îi eravigilentă si avea un aer sumbru pe care Catherine renunțase să-l înțeleagă. Acceptase că Antonio nu este un om care zâmbește , ci unul plin de loialitate feroce. Ochii îi străluceau foarte rar. Se obișnuise cu prezenta lui. In casă adusese o liniște care nu împiedica cu nimic demonstrațiile zgomotoase pe care le făceau Danton Si Madeleine când jucau tot felul de jocuri stupide.

- Capitân , pielea lui Antonio devenise si mai măslinieîn urma

recentului voiaj pe care-l făcuse pentru Cristobal Exports , si din care revenise cu o oră în urmă. În mână avea o scrisoare. Salută plin de respect în spaniolă : Senora , arătați foarte bine azi.

Antonio vorbea puțin. Dar acum , putea măcar să comunice cu el. Danton le învățase pe ea si pe Madeleine spaniola. Deși nu vorbea curent, putea să susțină o conversație : Gracias , Antonio. Estoy bien.

- Hola , Antonio ! îl salută Madeleine trăgându- și rochița peste genunchi si balansându-se. Mai scoase o lopătică plină de nisip si se uită înăuntru cu sprâncenele încruntate.

- Hola , pequenita , îi răspunse Antonio scurt.

Danton se ridică și luă pergamentul din mâna lui Antonio :

, - Nu stiu de ce insisti să-mi spui Capitân. Tu conduci acum La Furia.

Antonio scutură din cap: întotdeauna capitân.

Catherine mai auzise discuția asta -înainte si trebuia să îi deadreptate lui Antonio. Desi Danton nu mai căuta galioane , tot ca un căpitan de vas arăta, încercase să-și îmblânzească înfățișarea, dar nu reușise. Părul era un pic mai scurt și îi ajungea numai până la gulerul cămășii. Crucea de aur care cândva îi atârname de ureche , fusese înlocuită cu un buton mic de argint care fu uitat curând. Catherine ținea crucea în caseta ei cu bijuterii ca o amintire a trecutului soțului ei. În rest , Luis Cristobal era același om care o salvase în Madagascar.

- Scrisoarea-i de la James ? întrebă Catherine aplecându-se să citească scrisoarea din mâna lui Danton.

-Da.

Catherine se înveseli:

- Rupe sigiliul si citește-o cu voce tare. își aranjă absentă faldurile fustei, pregătindu-se pentru cuvintele lui James Every. Cu șase luni în urmă , primiseră vești de la un fost marinar englez si un fost pirat. În urmă cu doi ani, Danton făcuse un târg cu el. îi propusese lui James să-i plătească să învețe în Anglia. După un an , dacă voia să se întoarcă pe insula Cristobal, era liber s-o facă.

Era al doilea an de când James Every era la Londra.

Danton rupse sigiliul , desfăcu hârtia si cercetă conținutul:

- James zice că scrie și citește mai bine , că acum îi place chiar să

compună. A scris... Danton tăcu un timp. Apoi fata i se întunecă. A scris un poem epic despre pirații din Oceanul Indian ; i-a arătat lucrarea profesorului, care , la rândul său , a hotărât că James are un mare talent și i-a aranjat o întâlnire cu un editor.

- Un editor ! strigă încântată Catherine. Gândi- ti-vă , James al nostru , scriitor. Cum se numește poemul lui ?

Cu capul plecat, Danton mormăi:

- I-a spus : " Regele Piraților " și s-a folosit de trecutul meu ca să-și prezinte personajul.

- Oh , Danton , râse Catherine. O să fii renumit.

- Nu vreau să fiu renumit. Se uită iar pe scrisoare. Citi : " Salutați pe toată lumea și spune- ti-le că am să îi vizitez când s-o ivi ocazia. Mă gândesc deseori la dumneavoastră. Mai ales la Madeleine. Al dumneavoastră-, James Every."

- Nu-i așa că-i frumos ? zise Catherine amuzându-se de tonul nemulțumit al lui Danton. Părerea ei era că era nemaipomenit că James își găsisse vocația - chiar dacă asta însemna o incursiune ilicită în escapadele lui Danton. Pentru că nu i-am spus lui James - si acum mă simt bine si suntem siguri de ce va fi - să-i scriem imediat si să-i spunem...

- Tată , nu mai vreau să sap. Madeleine se lăsă pe spate si aruncă lopătica cât colo.

- Maddie , nu te lăsa. Danton puse scrisoarea jos Si se ridică în picioare încercând s-o liniștească pe Madeleine. îi arătă cu piciorul gol o gropiță ta nisip. Sapă aici. O ajută să înceapă si săpă cu călcâiul.

Catherine auzi un râs ușor si se lăsă pe spate să-l vadă pe Antonio. Zâmbea : "Deci ,la urma urmei nu era chiar fără speranță Oftă. Era un oftat fericit , gânditor.

La o săptămână după incidentul cu Sadi , ea , Madeleine , Danton si întregul echipaj de pe La Furia , porniseră spre Spania. Catherine îl cunoscuse pe regele care-l trimisese pe Danton ta închisoare, începu să-l urască , dar reuși să obțină o audiență Si-gi schimbă sentimentele.

Danton se așeză iar lângă ea si îi luă mâna. îi mângâie palma cu arătătorul.

- Privești departe , tinda. La ce te gândești ?

- îmi amintesc de Regele Filip. Ochii li se întâlniră. Am vrut să-l urăsc pentru că te-a făcut să treci prin atâtea. Dar , când l-am întâlnit, mi-am dat seama că nu pot. Mi-a fost milă de el. Nu era în toate mințile. Chiar când i-ai înapoiat diamantele , regina Elisabeta a fost cea care ți-a acordat iertarea , ți-a dat titlul înapoi , și-a spus că toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple.

- O soție poate fi salvarea soțului , spuse Danton încet , și Catherine își aminti cuvintele bătrânei din ziua în care Danton o dusesese să vadă culesul de ylang-ylang. Reniala spusese că ea venise pe insulă ca să-l salveze pe Danton.

De fapt, se gândea Catherine , Danton o salvase pe ea. De la o mare greșeală. După ce au părăsit Spania , s-au dus la Paris să vadă mormintele tatălui și fratelui ei și au cumpărat pietre de mormânt așa cum făcuseră la Madrid pentru Elena și Esteban Cristobal. Locul nașterii ei. N-o mai mișcă așa cum o impresionase în tinerețe. Era prea multă aglomerație. După libertatea de care se bucurase pe insula lui Danton , i se păru de nesuportat. Dar , la Paris , făcură ceea ce nu puteau să facă pe insula Cristobal. Se căsătoriseră. Plecaseră apoi în Anglia unde-l aranjaseră pe James. Apoi plecaseră acasă. Acasă. Mult timp , pentru Catherine , acasă era la Paris. Acum , acasă era aici , pe insula Cristobal. Vechiul nume al insulei nu mai avea rost. Când Danton se apucase de o altă îndeletnicire , Catherine sugerase ca scrisorile să nu intimideze , ca să nu sperie potențialii clienți. Danton se angajase în exportul uleiului de ylang-ylang în China. De operația asta se ocupa Rainiaro. Localnicii aveau de câștigat și material și din punct de vedere al înfrumusețării satului , al extinderii acestuia , al clădirilor și al populației. Aproape toți oamenii din echipajul lui Danton își găsiseră parteneri și acum aveau familiile lor. Eduardo se căsătorise cu Mia și, pe la sfârșitul anului, așteptau al doilea copil. Toate se schimbaseră. Cel mai schimbat , însă , era Danton. Mergea mai ușor , cu capul sus. Râdea, zâmbea. Își ailase liniștea. Era frumos și plin de viață cum Catherine nu-l mai văzuse. Îl iubea din toată inima. Și, în curând...

Gândurile îi fură întrerupte de strigătul vesel al fetei:

- Am găsit ceva. E o cutie.
- Scoate-o afară , zise Danton cu un zâmbet larg.

Catherine dădu din cap și-i muștră soțul:

- Ai îngropat ceva.

Danton zâmbi.

Madeleine ridică încet capacul și se uită înăuntru, îi zâmbi lui Danton și obrajii i se îmbujorară. Ținea bijuteria în aga fel încât să strălucească în soare. Era un rubin pe un lanț de aur.

- E un colier cu rubine !

- Extraordinar. Mă întreb ce pirat o fi lăsat-o aici pentru iubita lui ? Danton luă colierul și-i făcu semn să se aplece ca să i-l prindă la gât.

Ea îl îmbrățișă și plecă.

- Nu mai sunt fetiță , tată ; nu-mi mai sug degetul și nu mai spun secrete de fetițe.

Sprâncenele lui Danton se ridicară.

- Știi că tu ai pus colierul acolo , zise ea. Dar , nu-i nimic , dacă vrei să te prefaci că nu l-ai pus tu.

-Eu... Danton nu putu să nege. Mormăi cu voce scăzută: Mierda !

- E un cuvânt spaniol urât , spuse Madeleine repede. Mi-a spus Antonio. Danton se uită peste umăr la Antonio care ridică din umeri cu o expresie deznădăjduită.

- Nu trebuie să rostești cuvinte urâte în fața copilului. Madeleine mângâie abdomenul rotunjit al mamei ei.

Catherine se mișcă încercând să găsească o poziție mai confortabilă.

- Ar fi bine s-o asculți; Danton. E foarte isteată pentru vârsta ei. Copilul s-ar putea naște curând și primul cuvânt pe care o să-l rostească , o să fie primul cuvânt pe care mi l-ai spus mie. Și tim cu toții cuvântul acesta.

- Chiar și eu , adăugă Madeleine. Eram cu mama când l-ai spus. Nu mai ai scăpare , mai ales după săptămâna viitoare.

- Și ce-i cu săptămâna viitoare ? întrebă Danton.

Catherine și Madeleine zâmbiră complice , apoi, Madeleine se uită fix la Danton și spuse foarte serioasă :

- Atunci o să nască mama. De ziua mea. Și mai știi ceva ?

Catherine și Danton rostiră împreună : Hm ?

- Va fi o surioară și am să-i spun Nanette.

SFÂRȘIT